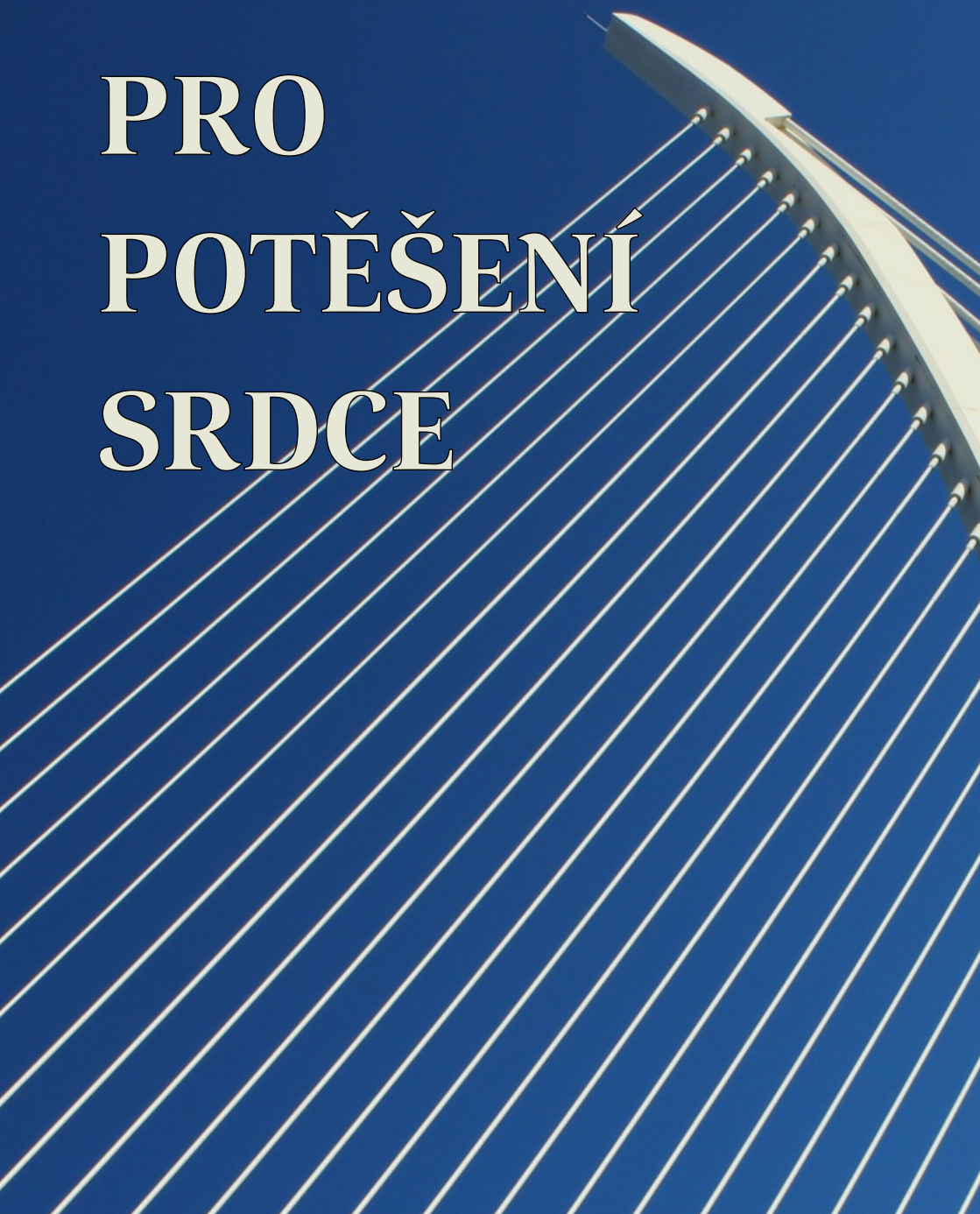

ŽALMY
PRO
POTĚŠENÍ
SRDCE

1. ledna

Blaze muži, který se neřídí radami svévolníků, který nestojí na cestě hříšných, který neseďává s posměvači, nýbrž si oblíbil Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci. (Ž 1,1–2)

Kdo si začne zvykat na hříšné jednání, staví se na cestu hříšných, otevírá se životu, který se nechce podřizovat Bohu. Začíná myšlenkou, kterou pustíme do svého života, která počne a porodí hřích. A jestliže jde takový člověk dál, stává se učitelem této náказы a pokušitelem druhých. Sedává na společné lavici s posměvači. Ale požeňnaný je muž, jemuž patří všechno Boží požeňnaní, který nemá žádné společenství se svévolníky. Drží se stranou od takové náказы. Odkládá stranou zlé věci jako špinavé oblečení, drží se dál od poskvrnění, které přináší hřích. Je šťastný ve svém Bohu, se svým Bohem, kvůli svému Bohu a pro svého Boha.

2. ledna

Je jako strom zasazený u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas, jemuž listí neuvadá. Vše, co podnikne, se zdaří. (Ž 1,3)

Tady je Boží strom, který zasadil sám Bůh. Člověk oddělený od hříchu a oddaný Pánu a jeho Slovu má všechny kvality silného, zdravého a plodného stromu. Jeho život je bohatý na ovoce, které přichází v pravý čas, je pevný a stálý, jeho listí neuvadá. Vše, co podnikne, se zdaří, protože je hluboko zakořeněný v blízkosti živé vody, je zakotvený v Pánu Ježíši, který ho naplňuje svou milostí, radostí i pokojem. Jenom těsný a vytrvalý vztah s Pánem může být zdrojem takového života. Takový strom potom může růst uprostřed pouště a přece stále ponese ovoce, a jeho listí neuvadne.

3. ledna

Hospodin zná cestu spravedlivých, ale cesta svévolníků vede do záhuby. (Ž 1,6)

Nejenom, že Bůh ví o cestě spravedlivých, on jí dobře zná. Vede ji v patrnosti, dohlíží na ni. I když se tato cesta může někdy ztrácet ve tmě nebo ve zmatku, Pán o ní ví. Když křesťan tápe v mlze nebo bojuje s pokušením, Pán mu rozumí. On má spočítané vlasy na našich hlavách. Jak rozdílná je jejich cesta od cesty svévolníků! Ti směřují do záhuby, a nejenom oni, ale dokonce také jejich cesta, jejich životní styl, celý jejich život se vším, na čem ve svém životě stavěli. Spravedliví vytesali své jméno do skály, kdežto hříšníci budou skoseni jako obilí při žni, budou smeteni a nezbude po nich nic.

4. ledna

Služte Hospodinu s bázní a jásejte s chvěním. (Ž 2,11)

Davidův královský žalm popisuje podstatu a srdce křesťanské služby. Služba bez bázně Hospodinovy není opravdovou službou – je opovážlivostí, drzostí a arogancí. Je podobná oběti, která je přinášena „s mrzkým záměrem“ (Př 21,27) – je Hospodinu ohavností. Jenom s bázní lze Bohu skutečně sloužit. Bázeň je počátkem moudrosti, a začíná u pochopení odpuštění hříchů (Ž 130,4). Kdo nebyl očištěn od svých hříchů, nemůže Bohu sloužit, nemůže poznávat skutečnou bázeň, protože nepoznal cenu, která byla zaplacená – prolitou krev Božího syna, Pána Ježíše Krista. Kdo se zahledí na Kristův kříž, neubrání se bázní naplněnému chvění, a současně nebude moci odolat Duchem svatým probuzené radosti. To je výzva k radostné službě Bohu, ke chvále a chvěním protkanému jásání.

5. ledna

Blaze všem, kteří se k němu utíkají! (Ž 2,12)

„Blaze muži, který si oblíbil Hospodinův zákon“ (Ž 1,2), „blaze člověku, jemuž Hospodin nepravosti nepřičítá, jehož hřích je přikryt“ (Ž 32,1-2), blaze člověku, který si oblíbil být v Boží přítomnosti. Bůh sám blahoslaví ty, kteří se k němu utíkají. Jsou blažení, protože hledají Boha, v němž je plnost, protože utíkají do jeho přítomnosti, protože spěchají pod jeho ochranná křídla. Proto je Bůh povzbuzuje a žehná jim. On nikdy nikoho nevyžene – pokud ho člověk v upřímnosti hledá, Bůh se dá nalézt. Pokud chceme běžet do jeho svaté, něžné a láskyplné přítomnosti, nabídne nám plnost pokoje a radosti, obklopí nás a zahrne svou láskou a povzbudí v následování Pána Ježíše Krista.

6. ledna

Ze všech stran jsi mi však, Hospodine, štíteš, tys má sláva, ty mi pozvedáš hlavu. (Ž 3,4)

Chvála a sláva Pánu, který nás obklopuje jako pevná hradba. Pevně nás drží ve své ruce a nic nás z ní nemůže vytrhnout (J 10,29). Je štítem, přes který nepronikne nic, co by zde nebylo v souladu s jeho vůlí a jeho dobrotou. Je slavným štítem, je slávou všech, kteří se k němu utíkají. Bůh je chrání, Bůh je vede, Bůh jim žehná a vychovává je ke své slávě. On sám jim také pozvedá hlavu. Nezašlape je do prachu země, ale i když se jejich tělo vrátí do prachu země, oni sami budou pozvednuti, vyvýšeni. Jsou skryti v Bohu, jsou v bezpečí a mohou se radovat z Boží milosti a dobroty, která je pozvedá.

7. ledna

Pozvedám hlas k Hospodinu, a on ze své svaté hory mi už odpovídá.
(Ž 3,5)

Bůh slyší, kdykoliv k němu voláme. I když je oddělený od svého stvoření, přece není nikdy daleko. Naše hříchy ho od nás vzdalují, přesto jeho ruka není krátká na spasení, ale zachraňuje právě ty hříšníky, kteří k němu v zoufalství volají z temnoty a hloubky svého hříchu. Pozvedni svůj hlas k Pánu – a on ti odpoví. Sotva David začal volat, Bůh už odpovídal ze své svaté hory. Když Bůh odpovídá, duše toho, kdo k němu volá, se naplňuje radostí, milostí, pokojem a láskou k Bohu. Když Bůh odpovídá, toužíme volat ještě víc a znovu slyšet ten lahodný, a někdy i strašlivý, Boží hlas, znovu zakoušet radost z Boží odpovědi. Volej k Bohu! On odpoví.

8. ledna

V Hospodinu je spása. S tvým lidem je tvoje požehnání! (Ž 3,9)

Bůh zachraňuje! V nikom jiném není spasení, nikdo jiný nemá moc vysvobodit člověka z moci a přítomnosti hříchu. Jenom Bůh má tu moc, a Bůh to také udělal, když poslal svého milovaného Syna, aby se stal tělem, jedním z nás, a v podobě člověka podstoupil smrt na kříži, jako zástupná oběť smíření za hříchy všech, kdo v něj věří. A když zachraňuje, tak také pozvedá – ze vzbouřenců dělá děti, z otroků hříchu pravdou vysvobozené, z prokletých hříšníků požehnané svaté. Bůh podivuhodně žehná svému lidu – neodnímá mu svou příležitost, ale vodí ho a zachovává ve své lásce. Mnohá požehnání připravil Bůh pro ty, kdo ho milují.

9. ledna

Když volám, odpověz mi, Bože mé spravedlnosti! V soužení mi zjednáš volnost. Smiluj se nade mnou, vyslyš mou modlitbu! (Ž 4,2)

Bůh zachraňuje, Bůh odpovídá. Spravedlivý Bůh reaguje na volání všech, kteří jsou ospravedlněni z milosti skrze víru. Uprostřed soužení, uprostřed všech těžkostí, Bůh zjednává volnost. Nemusí to nutně být vysvobození, ale může to být síla, obstát v každém soužení. Bůh dává volnost lidské duši, vysvobozuje jí, dává prostor k tomu, aby duše nebyla utištěná nebo utlačená, aby nebyla svíraná okolnostmi, starostmi, problémy. V každém soužení Bůh zjednává volnost. Nenechá člověka bez odpovědi, „nedopustí, aby uklouzla noha“ (Ž 121,3) toho, kdo v něho věří, ale spolu se soužením a dokonce přímo uprostřed něho dává vysvobození duši. To je největším důkazem Božího slitování a Boží lásky k člověku.

10. ledna

Vězte, Hospodin pro svého věrného koná divy. Hospodin slyší, když k němu volám. (Ž 4,4)

Bůh je Bohem zázraků a koná divy pro své vyvolené. Začíná spasením, znovuzrozením, tedy novým srdcem, které dává místo starého, masitým místo kamenného, poslušným místo vzpurného (Ez 36,26-27). A pokračuje posvěcením v tomto světě, kdy mocí Ducha učí křesťana přemáhat hříšné touhy tělesnosti. Každý den je v životech Hospodinových věrných dnem milosti a dnem velikých Božích divů. Každý den nás vede blíž k sobě a krůček za krůčkem nás přetváří do podoby svého Syna, Pána Ježíše Krista. Na konci našeho života nám Bůh ukáže dalších ze svých divů – oslavení. Nejprve dílčí, protože vstoupíme bez těla do Pánovy přítomnosti, ale potom přijde plnost, vzkříšení z mrtvých a my dostaneme nová těla, která budou stvořená ke slávě.

11. ledna

Jste tím pobouření, nezhrěšte však. Přemítejte o tom v srdci na loži a buďte zticha. Oběť spravedlnosti mu obětujte, důvěřujte Hospodinu. (Ž 4,5-6)

Požehnané mlčení! Zůstaň v tichosti na svém loži, rozjímej, přemýšlej o Božích divech, stav si před oči Boží jednání a jeho odpovědi na modlitby svatých. Teprve když Bůh odpověděl Jóbovi ze smršťe (Jb 38,1), když ho vyzval, aby se postavil a opásal si bedra jako muž, aby odpověděl Bohu na jeho otázky, musel si Jób dát ruku na ústa (Jb 40,4) a vyznat, že jenom zdálky slychal o Bohu (Jb 42,5). Mluvil neuváženými slovy, místo aby zůstal zticha a nechal se poučit samotným Bohem, místo aby Bohu přinesl oběť spravedlnosti a vložil všechnu svou důvěru do něj samotného. Upokoj se, duše má, v Hospodinu, ztiš se před Pánem, on sám bude jednat.

12. ledna

Mému srdci dáváš větší radost, než mívají oni z hojných žní a vinobraní. (Ž 4,8)

Srdce, které zná Pána a miluje ho, nachází zdroj radosti a potěšení jenom v něm samotném. Neznamená to, že nemá potěšení z hojných žní a vinobraní, ale ve srovnání s potěšením, které plyne ze společenství s Pánem Ježíšem Kristem, jsou věci tohoto světa jen málo významné. Pavel povzbuzuje křesťany, aby hledali to, co je nad nimi, kde Kristus sedí po pravici Boží a nikoliv to, co je kolem nich ve světě (Ko 3,1-2). Davida těší radost, kterou mu Bůh dává. Kéž jsme i my doslova oslepeni nádherou a slávou Pána Ježíše, kéž zakoušíme radost z jeho přítomnosti a utišující pokoj u jeho nohou.

13. ledna

Pokojně uléhám, pokojně spím, neboť ty sám, Hospodine, v bezpečí mi dáváš bydlet. (Ž 4,9)

Jak velké vyznání! Jak mocná pravda! I uprostřed nejrušnější vřavy, uprostřed všech virů života může David s radostnou jistotou vyznat, že pokojně uléhá i spí. Proč to tak je? Protože Bůh sám je hradbou pro každého, kdo v něj věří a posiluje zkoušenou duši všech, kteří ho milují. Bůh zachovává v bezpečí. „Dám ti prozíravost, ukážu ti cestu, kterou půjdeš, budu ti radit, spočine na tobě mé oko“ (Ž 32,8). Bůh se staví za své svaté, bdí nad nimi. Nechá je pod tlakem zkoušet, ale současně je ve všem posiluje, utišuje a chrání, naplňuje jejich srdce pokojem a milostí, takže všichni jeho věrní mohou pokojně uléhat i spát.

14. ledna

Hospodine, přej sluchu mým slovům, měj porozumění pro mou zneklidněnou mysl. (Ž 5,2)

Mohl by Bůh nedopřát sluchu svému milovanému dítěti nebo nemít porozumění pro to, co se děje v jeho životě? Mohl by Bůh být lhostejný nebo necitelný? Rozhodně ne! To jenom naše zoufalství, naše pokřivenost a zatmění hříchem nás vedou k takovému uvažování. Přemýšlíme o Bohu, jako by byl podobný nám. Ale Bůh je úplně jiný. Bůh nás dokonale zná. Zná každou naši prosbu – ještě nemáme slovo na jazyku a on už ví všechno (Ž 139,4). Bůh dobře ví o bezprostřední situaci křesťanova života, chápe jeho zoufalství i malověrné volání. Bůh má porozumění, zná náš neklid, rozumí našim pochybnostem, a proto se stará a zahrnuje nás svou péčí. Vždyť mu na nás záleží (1Pt 5,7).

15. ledna

Pozornost mi věnuj, když o pomoc volám, můj Králi, můj Bože, vždyť se modlím k tobě! (Ž 5,3)

Ve víru všedních dní, uprostřed soužení a úzkosti, v bolesti i strasti voláme k Bohu a prosíme ho o vyslyšení. Jako malé děti prosíme Pána, aby si nás všimnul, aby nás nepřehléd. Přicházíme s důvěrou, protože víme, komu jsme uvěřili. V pravdě jsme poznali svého Boha skrze Pána Ježíše Krista a je nám jasné, ke komu se modlíme. Voláme k Bohu, který nás zachránil, k Bohu své spásy, k Vykupiteli, který neváhal a položil život za své ovce. Voláme ke Králi, kterému byla dána veškerá moc na nebi na zemi, který je hlavou všech mocností a sil. Voláme o pomoc k tomu, který slyší, který vyslychá, který má moc zasáhnout, a který vysvobozuje.

16. ledna

Hospodine, ty můj hlas uslyšíš zrána, ráno ti připravím oběť a budu čekat. (Ž 5,4)

Co může být krásnějšího, než setkání s Bohem? První setkání každého dne by nemělo patřit nikomu jinému, než Stvořiteli nebe i země. Kéž slyší můj hlas hned zrána. Křesťané, komu jsou určena vaše první slova každého nového dne? Je to Bůh, kdo slyší tvůj hlas? Stoupá libá vůně zápalné oběti tvojí modlitby k Božimu trůnu? Bůh sám se raduje z takového setkání. Nedříme a nespí, ale čeká, až uslyší hlas svého milovaného dítěte. Boží náruč je připravená obejmout a Boží ruka je připravená zachránit. Bůh zjednává právo i spravedlnost. Ve svém čase, svým způsobem, ale nakonec vždycky a dokonale. Proto čekej, duše má, na Hospodina a přines oběť chvály svému vykupiteli!

17. ledna

Já však pro tvé hojné milosrdenství smím přicházet do tvého domu, smím se klanět před tvým svatým chrámem ve tvé bázni. (Ž 5,8)

Pro tvé hojné milosrdenství! Ke komu bychom šli, vždyť on má slova věčného života. Jenom v jeho milosti můžeme přistupovat blíž, přicházet k trůnu milosti a vstupovat do svatyně svatých. David mluví o svatém chrámu, před nímž se klaní, ale fyzický chrám postavil až jeho syn, Šalomoun. David se klaněl před pravým Božím chrámem, před Beránkem, který je světlem a spasením pro každého, kdo v něho věří. Až Bůh stvoří nové nebe a novou zemi, nebude tam nikde chrám, protože jeho chrámem je „Pán Bůh všemohoucí a Beránek“ (Zj 21,22). Národy se před ním sklání v jeho světle. Kvůli jeho hojnému milosrdenství mohou žít v jeho domě a radovat se v jeho slávě.

18. ledna

Hospodine, ve své spravedlnosti mě veď navzdory těm, kdo proti mně sočí, svou cestu přede mnou učiň přímou. (Ž 5,9)

Kolikrát jen se lidé během Pánovy pozemské služby postavili proti němu, aby ho zastavili, aby se ho zbavili nebo ho zabili. Ale on pokaždé prošel jejich středem nebo se ztratil v davu. Ještě nenastal jeho čas. Bůh ho vedl navzdory všem, kdo se obraceli proti němu. Bůh narovnává cesty všech svých věrných. Boží syn přišel v těle, aby nám ukázal plnou míru lidství a stejně jako jakýkoliv jiný člověk procházel zkouškami, bolestí i pronásledováním. Ale nikdy neuhnul ani o kousek. Vždycky volal k Otc

a Otec vždycky slyšel a učinil jeho cestu přímou. Proto i my následujeme příkladu našeho Spasitele, a vstupujeme směle před tvář Boží milosti s prosbou, aby Bůh sám napřímil naše cesty.

19. ledna

Ať se zaradují všichni, kdo se k tobě utíkají; věčně budou plesat. (Ž 5,12)

Kdo utíká k Bohu, nemůže se nakonec neradovat. Ať už jsou okolnosti související s vyhledáním pomoci od Boha jakékoliv, výsledkem bude vždycky radost. Kdokoliv utíká k Bohu, je přitahován jeho neodolatelnou milostí, což znamená, že jednak vždycky dojde do cíle, tedy k Bohu a do lůna jeho milosti, a jednat to znamená, že dostane odpověď a bude vysvobozen ze situace, ze které k Bohu utíká. Mohou to být těžkosti života, nemoc, bolest, zármutek nebo cokoliv jiného, pokud však člověk uteče k Bohu, najde plnost a dokonalost milosti. Taková milost proměňuje srdce a naplňuje ho radostí a pokojem, poskytuje myslí perspektivu věčnosti, a tedy věčné plesání a úžas nad Božím dílem.

20. ledna

Spravedlivému, Hospodine, žehnáš. (Ž 5,13)

„Nikdo není spravedlivý, není ani jeden“ (Ř 3,10). Ale Bůh ospravedlňuje bezbožného ze své milosti skrze víru v Pána Ježíše Krista. Proto nelze oddělit spravedlnost od víry a milosti. Těm, kteří žijí skrze víru ve spravedlnosti, kterou jim přinesl Kristův kříž, Bůh žehná. Kristova připočtená spravedlnost vede ke spravedlnosti praktické, tj. k posvěcení. Svým spravedlivým, tedy těm, kteří se vydali na cestu víry a skrze víru na cestu posvěcení, Bůh žehná – zahrnuje je svou milostí, svým pokojem, svou přítomností, dává jim zakoušet plnost radosti Ducha svatého, v Kristu Ježíši slavně naplňuje každou jejich potřebu a krok za krokem napřimuje jejich cesty. On sám je jejich největším požehnáním a jen jemu za to patří chvála.

21. ledna

Smiluj se nade mnou, Hospodine, chřadnu, Hospodine, uzdrav mě, mé kosti trnou děsem. (Ž 6,3)

Hospodin vysvobozuje. U Hospodina je spása (Jon 2,10). Pokud se Bůh nad člověkem nesmiluje, člověk bude chřadnout. O to víc, když se člověk ocitne uprostřed soužení nebo tísně. Když ho život tlačí ze všech stran, je to jako dlouhá a vážná nemoc, při které kosti trnou děsem. Když se člověk dostane do hledáčku svých nepřátel, když Pán křesťana vystaví jako terč pro ohnivé střely toho zlého, podobně jako to udělal s Jóbem. V takových

chvích – a díky Boží milosti je můžeme prožívat jen někdy, ne pořád – Boží dítě volá k Bohu, úpí a prosí o smilování. Prosí, hledá a tluče ... dokud se Pán nesmiluje a neobnoví duši ubohé Boží ovečky.

22. ledna

Vrať se, Hospodine, braň mě, pro své milosrdenství mě zachraň! (Ž 6,5)

Proč musí Boží dítě volat ke svému nebeskému Otci, aby se vrátil? Protože jsou chvíle, kdy se zdá, že Bůh není v jeho životě, jako by se vzdálil z jeho přítomnosti. Neobrácenému srdci je taková nepřítomnost příjemná a žádoucí, ale znovuzrozená duše prožívá prázdnotu, tíseň, pocit ohrožení a nejistotu. Jenom Bůh je skutečným štítem křesťanova života, jenom on zachraňuje, pouze jeho milosrdenství naplňuje srdce pokojem a jistotou. Když Bůh je s námi, kdo proti nám? Ve víře v Pána Ježíše Krista zakoušíme Boží blízkost, máme ujištění o svém synovství, jsme zahrnováni projevy a důkazy jeho milosrdenství a jsme vysvobozováni z každého soužení. Proto tak často voláme: „Nakloň nebesa a sestup!“ (Ž 144,5).

23. ledna

Pryč ode mne všichni, kdo pácháte ničemnosti! Hospodin můj hlasitý pláč slyší, Hospodin slyší mou prosbu, moji modlitbu Hospodin přijme. (Ž 6,9–10)

Když hlasitý nářek Božího dítěte pronikne až před Boží tvář, Bůh už dál nemůže mlčet. Nejenom, že zjednává pokoj uprostřed nepokoje a tísně, ale současně mění také lidské srdce. Bůh naplňuje srdce novou horlivostí, obnovuje vychladlou lásku novou horlivostí pro Boží dům, naplňuje život svatostí, takže Boží člověk volá spolu s Davidem – Pryč ode mne všichni, kdo pácháte ničemnosti. Boží přirozenost získává převahu v životě křesťana. Je to cele dílo Boží milosti, ke které si Bůh jako prostředek používá modlitební úsilí, hlasité volání k Bohu, zoufalý pláč. To je vůně kadidla, která proniká před Boží tvář, kterou Hospodin s radostí přijímá a na kterou ve své veliké lásce odpovídá.

24. ledna

Hospodine, Bože můj, k tobě se utíkám, zachraň mě a vytrhni z rukou všech, kdo mě stíhají. (Ž 7,2)

Jedině Hospodin je naší bezpečnou ochranou a pevným štítem, zabezpečením a pokojem. Jen Bůh sám naplňuje naše potřeby, brání nás v případě pronásledování či nespravedlnosti. Ke komu bychom šli? Když přicházejí svévolníci a pomlouvači, když na nás tlačí lidé nebo okolnosti, nemáme lepší ochranu a bezpečnější štít než v Bohu samotném. Bůh

zjednává právo. Nenechá spravedlivého vejít do jámy a zhroutit se, ale poskytuje útočiště a bezpečí, vytrhuje z pronásledování. Zaopatřuje ve chvílích naprosté nouze. Nedopustí, aby uklouzla tvá noha, nedříme a nespí ten, jenž tě chrání (Ž 121,3-4). Pohlédni k Pánu, utíkej k němu, volej z celého srdce a spolehni se na něj – a on tě zachrání!

25. ledna

Sám Hospodin povede při s lidmi. Dopomoz mi, Hospodine, k právu, podle mé spravedlnosti a bezúhonnosti. (Ž 7,9)

Bůh vysvobozuje a zachraňuje. Nejenom z hlediska věčnosti, ale také v tomto čase. Bůh má ve svých rukou životy všech lidí na celé zemi. Je vševědoucí a může všechno, so se mu zlíbí. Všechno dělá ke své slávě. „Zachraňuje lidi i dobytek“ (Ž 36,7). Ve své spravedlnosti vede při s lidmi nevděčnými a nespravedlivými. Odhaluje jejich skutky, boří jejich zlovolné dílo a vyvyšuje toho, kdo v tichosti čeká na Pána samotného. Pomáhá těm, kdo žijí v přímosti srdce, kdo jednají podle pravdy a práva, kdo se drží jeho Slova, spoléhají se na dílo jeho Syna a jednají bezúhonně. Takové uvádí do svého světla a raduje se z díla jejich rukou.

26. ledna

Bůh je spravedlivý soudce; každý den má Bůh proč vzplanout hněvem. (Ž 7,12)

Bůh je soudce, neúplatný, nepohnutelný, dokonale přesný a naprosto spravedlivý. Slova „spravedlivý soudce“ by nám měla nahánět hrůzu. Kdyby měl Bůh mít na paměti nepravosti, neobstojí nikdo! Každý den by se mohla projevat plnost Božího hněvu, každý den (a mnohdy dokonce v každém okamžiku), je člověk naprosto zkažený a zlý. Blíží se den, kdy bude celá země i se všemi svými skutky postavena před soud (2Pt 3,10). Každý jeden skutek bude posouzen s dokonalou spravedlností. Této spravedlnosti nemůže uniknout nikdo, ani jeden. Jenom jeden jediný žil natolik svatě, že ho smrt nemohla udržet ve své moci – k němu nyní vzhlížíme, jemu děkujeme, protože jen díky jeho kříži na nás nedopadá metla Božího hněvu.

27. ledna

Budu vzdávat chválu Hospodinu, že je spravedlivý, budu zpívat žalmy jménu Hospodina, Boha nejvyššího. (Ž 7,18)

Bůh je zastánce sirotků a vdov. Bůh nikdy nepřehlídí bezpráví a nespravedlnost, ale volá je ke spravedlnosti už nyní, v tomto světě, a naprosto definitivně ve věku budoucím, na věčnosti. Proto patří Bohu chvála – nyní i na

věčnosti. Už nyní ho chválíme a radujeme se z toho, že je spravedlivý, učíme se z jeho spravedlnosti, kterou v plnosti ukázal na svém Synu, když na něj nechal dopadnout veškerou váhu trestu za hřích, za náš hřích. Syn člověka, Ježíš, byl na kříži oddělen od Otce a do své moci ho dostala smrt. Hřích nemohl zůstat nepotrestaný, Bůh musel prokázat svou spravedlnost. Tou obětí jsme byli vykoupeni, proto mu zpíváme žalmy a vyvyšujeme jeho jméno.

28. ledna

Hospodine, Pane náš, jak vznešené je tvoje jméno po vší zemi! Svou velebnost vyvýšil jsi nad nebesa. (Ž 8,2)

Po celé zemi je rozšířena Boží sláva. Ale nebe ani země nemohou pojmut Boží velebnost, nádheru a vznešenost Božího jména. Bůh vyvýšil svou slávu nad nebesa. A jméno, které nám zjevil, jediné jméno, ve kterém můžeme dojít spasení, jméno Ježíš, vyvýšil nad každé jméno, nad každou mocnost i vládu. V Pánu Ježíši Kristu se setkáváme s Boží velebností, vznešeností, nádherou, s Boží dokonalostí, moudrostí a slávou. On je obraz Boha neviditelného, je září Boží slávy, on je Vycházející z výsosti. Jenom on je vyvýšen nade vše, nade vším vládne, všechno spravuje a udržuje, má prvenství ve všem. Jenom jemu patří veškeré naše uctívání a naše chvála. Jak vznešené je jeho jméno po vší zemi!

29. ledna

Vidím tvá nebesa, dílo tvých prstů, měsíc a hvězdy, jež jsi tam upevnil: Co je člověk, že na něho pamatuješ, syn člověka, že se ho ujímáš? (Ž 8,4–5)

Boží dílo stvoření nás fascinuje svou nádherou a dokonalostí. Stačí, když se na chvíli zadíváme do této otevřené knihy Božího zjevení, kterou nám dal Bůh k tomu, abychom zkoumali jeho dílo a abychom ještě více žasli nad jeho velebností. Obloha, dílo jeho rukou, nebeské hvězdy, měsíc a slunce, které vypravují o Boží slávě. Bůh všechno stvořil dobré, ale člověk svým hříchem obrátil všechno naruby. Přesto je Bůh plný milosti a slitování. Pamatuje na člověka, ujímá se lidských synů tak, jako se neujímá ničeho jiného ve stvoření. Bůh poslal svého Syna, aby se stal jedním z lidí a na lidském těle zaplatil za hříchy svého lidu a obrátil prokletí v požehnání.

30. ledna

Jen maličko jsi ho omezil, že není roven Bohu, korunuješ ho slávou a důstojností. (Ž 8,6)

Člověk je korunou Božího stvoření a zrcadlí dílo Boží milosti a lásky. Jenom člověka stvořil Bůh podle svého obrazu, žádnému jinému stvoření

se nedostalo takové slávy. Andělé převyšují člověka svou mocí i svou plně duchovní podstatou, přesto se ani nejkrásnější z cherubů nemůže srovnávat s člověkem ve slávě a v důstojnosti. Navzdory svému pádu, navzdory hříchu, do něhož se člověk rodí, je korunován slávou samotným Bohem. Už jenom ona skutečnost, že Boží syn se stal člověkem, nám ukazuje na slávu lidství. Druhý Adam, vzor toho, co znamená být člověkem, na sebe vzal všechny naše hříchy a očistil nás svou krví, abychom ve víře v něj znovu mohli mít plné společenství se svatým Bohem.

31. ledna

Svěřuješ mu vládu nad dílem svých rukou, všechno pod nohy mu kladeš. (Ž 8,7)

Bůh učinil člověka správcem nikoliv otrokem svého stvoření. V zahradě Edenu mu dal úkol, aby se staral o zahradu a střežil ji, přivedl k němu všechna zvířata, aby je člověk pojmenoval a aby nade vším stvořením panoval. Nemá vládnout jako ten, kdo chce těžit ze stvoření, ale jako ten, kdo z něj má být živ a má ho dobře spravovat. Bůh svěřil člověku vládu nad dílem svých rukou jako tomu, kdo byl stvořen k Božímu obrazu. Takto se Boží sláva šíří v celém stvoření. Zrcadlí se v samotném stvoření, jejím vyjádřením je člověk a navzdory pádu je zjevná také v díle člověka. Nejvíce je zjevná na Synu člověka, který sám je přímým vyjádřením Boží slávy.

1. února

Hospodine, Pane náš, jak vznešené je tvoje jméno po vší zemi! (Ž 8,10)

Jak vznešené! To je vyjádření naprostého údivu a úžasu. Jde o vyjádření, které nemá konce - Boží jméno je vznešené po celé zemi. Po vší zemi zní dobrá zpráva o spasení z milosti skrze víru v Pána Ježíše Krista. To je jméno, které je nad každé jméno. Jméno Ježíš je vznešené jméno, protože bylo vyvýšené nad každé jméno. Je to mocné jméno, které přináší spasení všem, kdo k němu volají a kdo ho vyznávají. Jeho moc se neomezuje jenom na spasení, ale v tomto pozhnaném jménu jsme také posvěcováni a naše životy se den za dnem proměňují a jsou stále více podobné Pánu Ježíši Kristu.

2. února

Hospodine, celým svým srdcem ti vzdávám chválu, o všech divuplných činech tvých chci vypravovat. (Ž 9,2)

„Ústa mluví, čím srdce přetéká“ (Lk 6,45). Kde je srdce naplněné úžasem z Boha a z jeho velikých činů, tam jsou ústa naplněna chválou. O čem taková

ústa vypravují? O nádheře a dokonalosti Božího stvoření, protože to je div, který je zjevný všude kolem nás. O Božích mocných činech, které zaznamenává Boží slovo, které se udály od počátku stvoření a které Bůh, jak slíbil, ještě vykoná. O všech požehnáních, jimiž Bůh zahrnuje život každého jednotlivce a zvláště těch, kdo byli z jeho milosti vykoupeni. A především o vtělení Božího syna, o jeho svatém životě, o jeho zástupné oběti a slavném zmrtvýchvstání. To naplní chválou srdce každého Božího dítěte.

3. února

Budu se radovat, jásosem tě oslavovat, tvému jménu, Nejvyšší, pět žalmy. (Ž 9,3)

Bůh je zdrojem i dárce naší radosti. Vrcholem radosti je být s Bohem (Ž 16,11). Bůh nás vede k radosti a také nám přikazuje, abychom se radovali. Může to udělat, protože v Bohu samotném je plnost radosti a spravedliví se radují nejenom z Božího požehnání a z dobroty, kterou je Hospodin zahrnuje, ale přímo z Boha samotného. Bůh se v plnosti zjevil v Pánu Ježíši Kristu, proto naše radost dochází naplnění, když poznáváme Pána Ježíše a máme s ním úzké společenství (viz 1J 1,3-4). Ježíš je Immanuel, což znamená „Bůh s námi“ – jeho jméno oslavujeme a vyvyšujeme, jemu zpíváme chvály a žalmy. Jeho jméno bylo vyvýšeno nad každé jméno, on je ten Nejvyšší.

4. února

Moji nepřátelé obrátí se nazpět, upadnou a zhynou před tvou tváří. (Ž 9,4)

„Hospodin Davida zachraňoval, ať šel kamkoli.“ (2S 8,6). Davidovi nepřátelé museli utéct, protože Bůh si Davida zamiloval. Oč více Bůh miloval svého vlastního Syna. I jeho zachraňoval a vysvobozoval z rukou jeho nepřátel, dokud nenadešel určený čas, a Bůh vydal svého Syna tomu nejstrašnějšímu nepříteli – smrti. Pán Ježíš se jí poddal sám. Dal svůj život za své ovce. Nikdo mu ho nevzal, ale dal ho dobrovolně – aby zachránil své ovečky, aby je očistil od jejich hříchů, aby je posvětil svatou krví, nechal se přibít na kříž. Nevinný nesl naše viny. Svatý na sebe vzal náš trest, mzdu našeho hříchu. Ale na kříži odhalil a odzbrojil každou mocnost a vládu a slavil nad nimi vítězství (Ko 2,15).

5. února

Hospodin však bude trůnit věčně, soudnou stolicí má připravenou. (Ž 9,8)

Hospodin kraluje! (Ž 93,1). Bůh sedí na trůnu nad svým stvořením a vládne jako svrchovaný vládce, jako soudce vši země. Kraluje, a bude vládnout jako král navěky. Jeho vláda je neotřesitelná. Dosazuje a sesa-

zuje vládce země, určuje počet hvězd, hýbe lidským srdcem a naklání ho, jak se mu zlíbí. Všechno vede ke své věčné slávě. Na jedné straně této slávy jsou ti, kdo ho milují a radují se v něm. Spolehli se na zástupnou oběť Pána Ježíše Krista, který byl místo nich odsouzen k smrti. Na druhé straně jsou ti, kdo v Pána Ježíše nevěří a nemilují ho – ti budou souzeni podle svých skutků a jejich věčným údělem bude ohnivé jezero.

6. února

Hospodin je zdeptanému nedobytným hradem, v dobách soužení je hradem nedobytným. (Ž 9,10)

Zdeptaný je doslova hněten a tlačěn, utlačován, ponižován, utiskován a zašlapáván do prachu – a je jedno, jestli jsou to nepřátelé tělesní nebo duchovní, nebo jestli je tísněn okolnostmi, do nichž se ve svém životě dostal. Východisko je jediné – Hospodin, nedobytný hrad. Jen Bůh je místem, kam může zdeptaný utéct (nebo se doplazit), kde najde ochranu, záchranu, útočiště, pokoj, občerstvení a bezpečí. I kdyby soužení bylo jakkoliv veliké, k Bohu nedosáhne (Ž 32,6). V Bohu je bezpečná skrýš pro každého věřícího. Bůh je hradem, který je otevřený všem, kdo v zoufalství přicházejí a nedobytnou pevností proti všem, kdo zoufalství deptaných působí. „Jen v Bohu se ztiší duše má, od něho vzejde mi spása“ (Ž 62,2).

7. února

V tebe necht' doufají, kdo znají tvé jméno. Vždyť ty, kdo se dotazují po tvé vůli, neopouštíš, Hospodine. (Ž 9,11)

Ti, kdo poznali Pánovo jméno, ti, kdo byli vykoupeni z hříchu a ze smrti z Boží milosti skrze víru v Pána Ježíše Krista, ti doufají v Boha, který je jejich skálou i pevným útočištěm. I kdyby v celém světě zuřila divoká bouře, Bůh bude tichým přístavem pro unavenou duši křesťanského poutníka. V nikom jiném nenajdeme svůj pokoj, než v Kristu samotném. Když hledáme jeho tvář a dotazujeme se na jeho vůli, neopustí nás ani se nás nezřekne. Pán slíbil, že jeho ovečky nikdo a nic nevytrhne z jeho ruky a kromě toho, nikdo a nic je nemůže vytrhnout z Otcovy ruky (J 10,27–30). Pán Ježíš a Bůh Otec jsou jedno!

8. února

Pějte žalmy Hospodinu, který na Sijónu trůní, oznamujte mezi lidmi jeho skutky. (Ž 9,12)

Všechna sláva patří Hospodinu. On kraluje. Na Sijónu, v místě slávy, uprostřed jeho požehnaného lidu přebývá jeho majestát. K Pánu se

obracíme ve svých modlitbách, jeho opěvujeme v našich písních. Jedině jemu náleží naše uctívání. Klaníme se před jeho majestátem a vyvyšujeme jeho svaté jméno, obdivujeme jeho dokonalý charakter a radujeme se z jeho mocných činů. Opěvujeme svého Boha a svými písněmi šíříme jeho známost a jeho slávu mezi všemi lidmi. Je to jeden ze způsobů, jak se šíří evangelium mezi lidmi – skrze píseň, jíž Kristova církev chválí svého Vykupitele, Beránka, který snímá hříchy světa. V oslavné písni oznamuje Boží lid nádheru vykoupení, krásu, vznešenost a ctnosti svého Spasitele.

9. února

Povstaň, Hospodine Bože, pozvedni svou ruku, nezapomeň na ponižované! (Ž 10,12)

Jak silné a odvážné zvolání! Jak mocná výzva: „Povstaň, Hospodine!“ Kdo volá? Ubohé Boží dítě, ponižované a utlačované. Volá prach země, do něhož byl vdechnut duch života, a z duchovní smrti byl vzkříšen novým narozením. Volá jeden z maličkých Kristových. Zoufalé volání z hlubin bezedných stoupá vzhůru. Kam? Ke komu? Stoupá k Hospodinu na výšinu, ke stvořiteli nebe i země, k Bohu, jehož mocná ruka vládne nad tímto světem. Svrchovaný vládce, který vše udržuje svým slovem, slyší volání svých dětí. Bůh nezapomíná! Nebeský Otec není daleko, takže by neslyšel. Pozvedá svou ruku k soudu, povstává k vysvobození, k záchraně z hlubin temnoty, z hříchu i z pokušení, z útisku i ponížení.

10. února

Hospodin je Králem navěky a navždy, pronárody zmizí z jeho země. (Ž 10,16)

Věčný Bůh věčně kraluje! Ani na jeden jediný okamžik se nic z toho, co se děje, nevymklo z Boží vlády, ale Bůh vždy vše řídí podle svého plánu a vede všechny věci k cíli, který jim určil, směřuje všechno dění ke své slávě. Bůh kraluje nad nebem i zemí. Jemu patří vláda, jeho je království, jenom on je navěky král. Nové nebe i nová země sestoupí od Hospodina v den, kdy všechno stvoří nové (Zj 21,1). Zde nebudou pronárody, které by vzdorovaly Hospodinu, nebude zde nic nečistého, nic, co by nechválilo Hospodina zástupů. Budou zde vykoupení ze všech národů, ale nebude zde ani jeden pronárod, který by uctíval cokoli nebo kohokoliv jiného než Pána slávy.

11. února

Tužbu pokorných vyslycháš, Hospodine, jejich srdce posiluješ, máš pozorné ucho. (Ž 10,17)

Bůh velmi dobře zná každou touhu lidského srdce – jak srdce zpupného, tak srdce pokorného. A Bůh ve své dobrotě odpovídá na volání lidského srdce – toho srdce, které je přímé před Pánem, které je pokorné. Takové srdce Bůh posiluje nejenom svou milostí, nejen svou láskou a povzbuzováním ve víře i naději, ale posiluje ho právě tím, že odpovídá na touhu takového srdce, vyslychává modlitbu poníženého a zkroušeného. Bůh s radostí přináší své požehnání tam, kde je zdeptaná duše, kde je pokorný duch. Jeho ucho není odvrácené od modliteb Božích dětí, ale slyší a jeho ruka není krátká na spasení, ale je mocná a přináší radost těm, kdo jsou zkroušeni a zarmouceni.

12. února

Hospodin je ve svém svatém chrámu, Hospodin má trůn svůj na nebesích. Jeho oči hledí, jeho pohled zkoumá lidské syny. (Ž 11,4)

Hospodin vidí! Není vzdálený, není nedostupný, není zaneprázdněný! Veliký Bůh je stále přítomný v životě a v okolnostech každého svého dítěte. Sedí na nebesích, odkud vládne nad celou zemí. Hledí na lidské syny a nedívá se jenom na to, co má před očima, ale hledí k srdci, prozkoumává lidská srdce. Není to proto, že by nevěděl, co v lidském srdci je, ale je to kvůli nám, abychom my sami viděli, co se nachází v našem vlastním srdci. Bůh svým pohledem dělá hloubkovou inspekci v životě každého člověka. Boží dítě je usvědčené a současně povzbuzené, protože Bůh vidí, ale nevěřící srdce se v takové chvíli zatvrzuje a odmítá zůstat v Božím světle.

13. února

Hospodin je spravedlivý, miluje vše, co je spravedlivé; jeho tvář pohlíží na přímého. (Ž 11,7)

„Pro přímé má pohotovou pomoc“ (Př 2,7). Je zjevné, že podle svědectví Písma je každý výtvar lidského srdce i lidské mysli v každé chvíli jen zlý (Gn 8,21). A Bůh každé lidské srdce velmi dobře zná. Jen on může narovnat a napřímít cestu člověku, dát mu nové srdce, měkké, masité, přímé. Proto k němu smíme s důvěrou volat, aby se nad námi smiloval, a dal nám dojít pokoje, aby napřímil naši cestu před svou tváří. On je spravedlivý. Nenakládá s námi podle našich nepravostí, nejedná s námi podle našich zásluh, ale kvůli oběti Pána Ježíše Krista se k nám sklání ve své milosti a na základě naší víry v Ježíše nás prohlašuje za spravedlivé.

14. února

Co vysloví Hospodin, jsou slova ryzí, stříbro přetavené do kadlubu v zemi, sedmkráté protříbené. (Ž 12,7)

Každé slovo z Božích úst je ryzí, čisté, zdravé, mocné a dokonalé. „Hospodinův zákon je dokonalý, udržuje při životě“ (Ž 19,8). Boží slovo je živé, je ostré jako dvousečný meč. To Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. V plnosti k nám Bůh promluvil ve svém milovaném Synu, skrze něhož stvořil i věky (Žd 1,2). Pán Ježíš Kristus je tím slovem, které je ryzí jako stříbro přetavené do kadlubu v zemi. Svátý Boží syn, sedmkráté protříbený životem v těle a zkouškami, jimiž prošel, je tím nejlepším zjevením Boha samotného a jedinou cestou, jak se k Bohu dostat, jak Boha uctívat a jak žít k jeho slávě.

15. února

Já v tvé milosrdenství však doufám, moje srdce jása nad tvou spásou. (Ž 13,6)

Máme naději v živém Bohu, který je neskonale milosrdný. Jeho milosrdenství nepomíjí (Pl 3,22). Proto v něj můžeme doufat, proto k němu můžeme upínat svou naději. Tato naděje je pevná a jistá, je nepohyblivá, protože je zakotvena v Božím milosrdenství, které se nad námi klene jako obloha. Kdo poznal Boží lásku, kdo zakusil Boží dobrotu, bude jásat, protože došel spasení své duše. Okusil, jak je Bůh dobrý, pochopil, jak velké je jeho slitování nad ubohými hříšníky. Nesmetl nás ve svém hněvu kvůli našim hříchům, ale smiloval se nad námi a vylil své rozhořčení na svého milovaného Syna, který svou smrtí zaplatil za hříchy všech, kdo v něj věří.

16. února

Budu zpívat Hospodinu, neboť se mě zastal. (Ž 13,6)

Křesťan má zastánce v trojjediném Bohu. Není mocnějšího zastánce, než je Bůh sám. Duchem svatým jsme byli zapečetěni a přebývá v nás navěky. Přimlouvá se za nás lkáním nevyslovitelným (Ř 8,26). Boží syn nás vykoupil a my jsme převázeni do jeho podoby. Je po pravici Boha Otce a přimlouvá se za nás (Ř 8,34). Spolu s Otcem si v nás učinil svůj příbytek. Nikdo nás nemůže vytrhnout z jeho ruky. A nikdo nás nemůže vytrhnout z Otcovy ruky. Když Bůh je s námi, kdo je proti nám? Když Bůh je mým zastáncem, jak bych se neradoval? Proto budu zpívat Hospodinu k jeho chvále a radovat se z jeho dobroty a trvalé přítomnosti.

17. února

Hospodin na lidi pohlíží z nebe, chce vidět, má-li kdo rozum, dotazuje-li se po Boží vůli. (Ž 14,2)

Bůh se dívá! A nejenom že se dívá – není nezúčastněným divákem: Bůh vidí! A dokonce chce vidět. Pohlíží na lidi ze své slávy a zkoumá lidská srdce. Nedělá to kvůli sobě, protože on zná každé lidské srdce velmi dobře. Dělá to kvůli nám, abychom i my viděli, že „nejúskočnější ze všeho je srdce a nevyčísitelné. Kdopak je zná?“ (Jr 17,9). Bůh na lidi pohlíží z nebe a svým pohledem přináší světlo do našich životů. Protože on se dívá, my můžeme rozumět a chápat. Protože on vidí, my můžeme činit pokání a prosit ho, aby obnovil naši mysl svým Slovem, aby nám dal nové srdce, které se bude dotazovat po jeho vůli.

18. února

Hospodine, kdo smí pobývat v tvém stanu, kdo smí bydlet na tvé svaté hoře? Ten, kdo žije bezúhonně, ten, kdo jedná spravedlivě, ten, kdo ze srdce zastává pravdu, (Ž 15,1–2)

Kdo smí přebývat před Bohem a v jeho svaté přítomnosti? Z podstaty lidské přirozenosti nikdo! Bůh je svatý, je absolutně svatý, je čistý a přebývá v nepřístupném světle, jeho oči jsou čisté a nemohou se dívat na zlo (Ab 1,13). Jak velká je však Boží milost! Bůh se rozhodl, že přijme některé z hříšníků, že jim připočte svou vlastní spravedlnost, kterou zjevil ve svém Synu, a skrze víru v Pána Ježíše Krista budou tito hříšníci – nyní ospravedlnění – moci přicházet až před jeho svatou tvář. Bůh nás přijímá jako své milované děti. Žádné z jeho dětí nezůstává v hříchu, nepřevrací spravedlnost a právo, ani si nelibuje ve lži (Zj 22,14–15).

19. února

Ochraňuj mě, Bože, utíkám se k tobě! (Ž 16,1)

Hospodin je mocný Bůh. Je jediný Bůh. Není jiného Boha, kromě Hospodina. Všichni ostatní bohové jsou jenom slaměné atrapy, které nemají žádnou skutečnou moc. Jsou to jenom modly a výtvořiny lidských rukou, převrácených hříšných srdcí a neobnovených lidských myslí. Jsou to bůžkové, kteří nevidí, neslyší, rukama nemohou hmatat a nohama nemohou chodit (Ž 115,6–7). Ale náš Bůh je v nebesích a dělá všechno, co chce (Ž 135,6). Proto Boží děti utíkají k Bohu samotnému. Nikdo jiný nemá moc je ochránit, nikdo jiný je nemůže skrýt, potěšit, ujistit, zabezpečit. Jenom k Bohu můžu volat, aby mě ochraňoval na všech mých cestách – a on bude chránit mé nohy před sklouznutím a moje srdce před pádem. Haleluja!

20. února

Pravím Hospodinu: „Ty jsi, Panovníku, moje dobro, nad tebe není.“ (Ž 16,2)

Nikdo není dobrý, jedině Bůh je dobrý (Mk 10,18). Sám Bůh je zdrojem, měřítkem a podstatou všeho dobra. Člověk neurčuje, co je dobré, i když je to z Edenu právě to největší pokušení, které ho vede k tomu, že chce být jako Bůh, protože chce sám určovat, co je dobré. Ale jenom Bůh je dobrý. V lidském srdci nepřebývá mnoho dobra – není zde žádné, které by sem Bůh sám nevložil. Když Bůh vkládá do člověka nové srdce a začíná mu obnovovat mysl, člověk začíná rozumět tomu, že mimo Panovníka Hospodina žádné dobro není, že on sám je největším dobrem člověka a jenom v něm se může těšit a radovat se lidská duše.

21. února

Hospodin je podíl mně určený, je můj kalich; můj los držíš pevně, Hospodine. (Ž 16,5)

Kdo může říci, že Hospodin je podíl mě určený? Jenom milované Boží dítě, které poznalo pravdu o sobě i o svém Vykupiteli, Pánu Ježíši Kristu. Jenom ti, kdo byli zachráněni a vytrženi z moci temnoty, hříchu a smrti. Jenom ti, kdo vědí, že mají život věčný, protože ví, komu uvěřili. Ti mohou s radostnou jistotou vyhlášovat, že Hospodin je podíl určený právě jim, že Pán sám je jejich přetékajícím kalichem, z něhož mohou neustále pít plnými doušky a nikdy nedohlédnou jeho dna. Věřící duše se raduje, protože Pán ji pevně drží ve své ruce a nikdo ji z jeho ruky nemůže vyrvat. Žádná moc ani síla nic nezmohou proti Hospodinu!

22. února

Měřící provazce mi padly v kraji blaha, moje dědictví je velkolepé! (Ž 16,6)

Kdo miluje Krista, je v mnoha směrech blahoslavený. Jeho údělem je žít v kraji blaha. I když v tomto světě musíme projít mnohým soužením, než vejdemo do krajin blaženosti, už nyní máme pevné zaslíbení o tomto velkolepém dědictví. Už nyní můžeme zakoušet mnohé dobro z této věčné blaženosti – navzdory všem bolestem, navzdory všem zkouškám, každému trápení i nemoci, která přichází, navzdory ztrátám, ranám i těžkostem, které na nás v tomto věku doléhají, můžeme zakoušet lahodnou přítomnost Pána Ježíše Krista, něžné utěšování Ducha svatého a mocné ujišťování našeho nebeského Otce. Je to blaženost vnitřního člověka, zatímco ten vnější člověk hyne a skomírá, jak se den za dnem blíží slavný příchod našeho Vykupitele a s ním i vzkříšení těla.

23. února

Dobrořečím Hospodinu, on mi radí, i v noci mě moje ledví napomíná. (Ž 16,7)

Bohu patří chvála nejenom jeho dětí, ale celého stvoření. „Vše, co má dech, ať chválí Hospodina“ (Ž 150,6). Tato chvála Bohu náleží kvůli tomu, kým je. Ovšem Boží děti spolu s chválou také dobrořečí Hospodinu, protože vidí a rozumí tomu, co pro ně Bůh dělá. Vidí nejenom Pánovu velikost a slávu, ale vidí také dílo stvoření, dílo vykoupení, dílo každodenní Boží prozřetelnosti, se kterou pečuje o každíčké stvoření a o své milované především. Každá drobná radost stejně jako každá velká těžkost pocházejí z rodičovské dílny našeho nebeského Otce a slouží k naší výchově, k našemu růstu a k posvěcení. Proto každý, kdo si zamiloval Pána, dobrořečí jeho jménu a raduje se z jeho přítomnosti.

24. února

Hospodina stále před oči si stavím, je mi po pravici, nic mnou neotřese. (Ž 16,8)

Neexistuje lepší cesta, jak stále chodit s Bohem, než stavět si ho stále před oči. Nový zákon nám přikazuje, abychom „hledali, co je nad námi, kde Kristus sedí po pravici Boží“ (Ko 3,1). K tomu máme směřovat, ne k pozemským věcem. Vyhlížet vzhůru, přemýšlet o Pánu a o jeho díle, i o jeho druhém příchodu. Uložit si do srdce jeho slovo a připomínat si ho každý den, každou hodinu, v každíčké chvíli. Bůh nás vede k tomu, abychom byli jako Henoch, který „chodil s Bohem, a nebylo ho, protože Bůh si ho vzal“ (Gn 5,24). Poznání nadýmá a horlivosti může chybět pravda – jenom chození s Pánem je tou jedinou pevnou cestou, kterou nikdy nic neotřese.

25. února

Proto se mé srdce raduje a moje sláva jásá, v bezpečí přebývá i mé tělo. (Ž 16,9)

Mohu se radovat v Bohu? Jsem u něj skutečně v bezpečí? Boží slovo mě stále znovu ujišťuje, že nebeský Otec miluje každé své dítě a nikdy žádné ze svých dětí neopustí ani se žádného nezřekne (Žd 13,5). Proto může každé Boží dítě vyznávat se stejnou důvěrou jako David, že u Boha je v bezpečí, že s Bohem se jeho srdce raduje a jeho sláva jásá. Není to radost tohoto světa ani radost z věcí světa, ale je to radost ze samotného Boha. Je to radost, kterou tento svět nezná a nemůže poznat. Je to radost spojená s pokojem a láskou, s ujištěním a bezpečím, protože Bůh je mým hradem a pevnou jistotou.

26. února

Stežku života mi dáváš poznat; vrcholem radosti je být s tebou, ve tvé pravici je neskonalé blaho. (Ž 16,11)

Křesťanova radost pramení z poznání Pána, z poznání jeho cest, z poznání spasení, které pro nás Pán vydobyl na kříži Golgoty, ze zakoušení nového života v pravdě a v lásce. Proto Boží dítě vyznává, že vrcholem radosti je být v Pánově blízkosti. Boží přítomnost nám pomáhá vyrovnat se s každou těžkostí v tomto světě, s každou bolestí, zármutkem, s utrpením, s pronásledováním, prostě s čímkoliv, co na nás v tomto v tomto světě dopadá. Víme, že tento svět není naším domovem, že jsme tu jenom hosté a přistěhovalci, že jenom procházíme a míříme do mnohem lepší budoucnosti, do Pánovy náruče, na místo, kde pro nás připravil věčné příbytky a kde budeme zakoušet neskonalé blaho.

27. února

Hospodine, slyš při spravedlivou, věnuj pozornost mému bédování, dopřej sluchu mé modlitbě z bezelstných rtů. (Ž 17,1)

David volá k Bohu, domáhá se slyšení, prosí o zastání. A Bůh slyší, odpovídá, jedná! Kdykoliv Boží dítě volá k Bohu, Bůh se své milosti sklání a dává se Božímu dítěti poznat ještě více. Bohu není lhotejný pláč jeho milovaných, není lhotejný k jejich nářku ani není hluchý k jejich bédování. Bůh slyšel úpění svého lidu v Egyptě a poslal vysvoboditel, který Boží lid vyvedl. Bůh viděl temnotu našeho vlastního hříchu, a proto dal svého vlastního Syna, aby žáný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný (J 3,16). Kde jsou rty očištěné Kristovou krví, tam Bůh dopřává sluchu modlitbě a ke své slávě rozsuzuje spravedlivě každou při.

28. února

K tobě volám a ty odpovíš mi, Bože, nakloň ke mně ucho, slyš, co říkám. (Ž 17,6)

Boží dítě má vzácnou výsadu přicházet před tvář svého nebeského Otce. Nemusí čekat na vyhrazené úřední hodiny, nemusí čekat, až se nebesí andělé shromáždí před Boží trůn, ale může přicházet kdykoliv. To je právo dítěte. A dokonce může naléhat na svého nebeského Otce. Jako dítě přistupuje s bázní, ale současně s odvahou a jednoduchou vírou, že Bůh bude jednat, že odpoví na volání jednoho z Božích maličkých. I když Bůh ví všechno dříve, než mám slovo na jazyku, chce slyšet můj hlas, chce znát moje prosby, chce vidět moji víru a mé odhodlání tlouci tak dlouho, dokud neotevěře, prosit tak dlouho, dokud od svého Otce nedostanu odpověď.

1. března

Ochraňuj mě jako zříteľnici oka, skryj mě ve stínu svých křidel (Ž 17,8)

Pane, ke komu bychom šli? Nejenom kvůli Slovu života, které nenajdeme nikde jinde, než u tebe, ale také abychom se skryli před útiskem a pronásledováním ze strany světa i ďábla, abychom našli utišení a pokoj pro svou duši. Chceme žít ve stínu křidel tvých, pod tvoji ochranou, pod tvým dohledem, před tvou rozjasněnou tváří. Proto voláme, abys nás ochraňoval jako zříteľnici svého oka – ty nedopustíš, aby uklouzla má noha, nedovolíš, aby se nepřítel nade mnou vyvyšoval. U tebe máme bezpečný úkryt i místo uzdravení. Zachovej mou duši, Bože, ve své milosti, radosti, pokoji i v lásce a naplň mé srdce nadějí, která se pevně drží dokonaneho díla Pána Ježíše Krista.

2. března

Já však ve spravedlnosti uzřím tvoji tvář, až procitnu, budu se sytit tvým zjevem. (Ž 17,15)

Jak by člověk mohl uzřít Boží tvář? Byl počat v hříchu a sytil se vzpourou proti Bohu. Ale Bůh ze své milosti zachraňuje skrze víru v dokonane dílo Pána Ježíše Krista. Bůh se rozhodl, že se smiluje nad některými z hříšníků, kteří budou jím samotným přitaženi k Pánu Ježíši Kristu a k jeho křížce na Golgotě. Dostali nové srdce a s ním i novou přirozenost, která je naplněná láskou k Bohu a láskou k Božím dětem. Kristova spravedlnost získaná na křížce, byla přičtena každému, kdo věří, takže nyní již může vstupovat před Boží tvář. Boží vykoupení se radují z Pánovy přítomnosti a sytí se setrvalým pohledem do jeho rozzářené tváře.

3. března

Miluji tě vroucně, Hospodine, moje sílo. (Ž 18,2)

Jak silná slova, jak požehnané vyznání! Na této pravdě spočívá celý zákon i proroci. Je to vyznání a současně i rozhodnutí, jde o akt vůle i skutek víry, je to modlitba i slib. Vyznání učiněné z hloubi srdce, z nejhlubšího nitra, odevzdání duše a vydání se do rukou Božích. V závislosti na Boží síle může křesťan vyznávat, že miluje Boha celým svým srdcem, celou svou myslí a ze vší své síly. Je tady láska, která hoří jako plamen, nedoutná, neuhasíná, ale rozněcuje se pohledem na kříž a šíří kolem sebe světlo Boží pravdy a teplo Boží lásky. Čím více hoří láskou k Pánu, tím více se také rozněcuje láskou k bližním.

4. března

Hospodine, skalní štíte můj, má pevná tvrzi, vysvoboditeli, Bože můj, má skálo, utíkám se k tobě, štíte můj a rohu spásy, nedobytný hrad! (Ž 18,3)

Jako se skalní štít vypíná nad ostatní hory, tak se Hospodin vypíná nad všechny bohy. David se nemusel ptát na Hospodinovo jméno jako Mojžíš – volá k Bohu, který zachraňuje. Volá k Bohu, s nímž má osobní vztah, osobní zkušenost. Poznal svého vysvoboditele, poznal Boha, který ho zachraňuje, ochraňuje i ukrývá. Pohledte, kolik Božích vlastností se skrývá v jediném verši. Kolik jistoty je v Davidových slovech. Jak hluboké poznání vyplývá z toho, co David zakusil na vlastní kůži. Bůh je nejenom nepřístupnou skálou, ale také pevností a nedobytným hradem, nepohnutelnou skálou a rohem spásy. Kdo se uteče pod Boží ochranu, už se nikdy nemusí bát – Bůh ho vysvobodí a bude ho chránit jako své milované dítě.

5. března

Když jsem vzýval Hospodina, jemuž patří chvála, byl jsem zachráněn před svými nepřáteli. (Ž 18,4)

Hospodin vyslýchá modlitby těch, kdo mají přímé srdce, těch, kdo ho vzývají a oslavují, vyslýchá modlitby svých dětí, které ho z celého svého srdce milují. Ve svém soužení volají Boží děti, ke svému nebeskému Otci a on jejich modlitbu nenechává bez povšimnutí. Proto jde ruku v ruce s vzýváním Pána také chvála, protože Pán vysvobozuje a nikdy nenechá své věrné v moci nepřátel. Bůh poslal svého milovaného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh v Kristu usmířil svět sám se sebou. Pán Ježíš sestoupil do temnoty tohoto světa, stal se jedním z nás, aby za nás zaplatil krvavou cenu a přenesl nás ze tmy do svého světla.

6. března

V soužení jsem vzýval Hospodina, k svému Bohu o pomoc jsem volal. Uslyšel můj hlas ze svého chrámu, mé volání proniklo až k jeho sluchu. (Ž 18,7)

Bůh není vzdálený a jeho ucho není hluché. Bůh slyší. On je „Hospodin, který vidí“ (Gn 16,13; 22,14), a je také „Bůh, který slyší“ (Gn 16,11). K čemu by bylo naše volání, kdyby Bůh neslyšel? Ale kdykoliv ho vzýváme, kdykoliv voláme o pomoc, Bůh vyslýchá a odpovídá. Někdy Bůh odpovídá i na pouhé šeptání myslí, jako v případě ženy, která dvanáct let trpěla krvácením a byla uzdravena dotykem Pánova roucha, jindy po nás chce vytrvalost, jako když nám Pán přikazuje, abychom hledali, prosili a tloukli. Naše volání musí proniknout až do jeho chrámu. A až jednou budeme blízko

jeho tváře, bude naše společné vzývání znít jako hukot mnoha vod a dunění hromu (Zj 19,6).

7. března

Učinil mě volným; ubránil mě, protože si mě oblíbil. (Ž 18,20)

Uprostřed soužení a tísně přichází Božím dětem na pomoc Bůh vysvoboditel. Podobně jako vyvedl zotročené Izraelce z temnoty Egypta, vyvádí i nás, otroky hříchu, z temnoty zla a smrti. Ve své milosti a svou mocí nás přenáší ze tmy do království svého Syna a z dětí ďábla činí děti Boží. Rozlomil naše otrocká pouta, a dal nám svobodu žít ve spravedlnosti a radosti pravdy. I když se ďábel vztekal, svět kolem nás se bouřil a hřích v nás ukazoval svou sílu, Bůh nás ubránil a nikdo nás nevytrhne z jeho ruky. Není moci, která by nás mohla oddělit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši. Kvůli němu jsme Bohem milováni a přijímáni.

8. března

Ty mi rozsvěcuješ světlo, Hospodine. Můj Bůh září do mých temnot. (Ž 18,29)

„Bůh je světlo a není v něm nejmenší tmy“ (1J 1,5). Rozsvěcuje světlo tím, že přichází do našich životů. Čím je blíže, tím více je světla, tím více je čistoty, tím více je poznání svatosti a slávy v našem životě. Bůh sám září do temnoty lidského života. V Ježíši Kristu přišlo světlo na zem a zazářilo na každého člověka. On, světlo světa, se stal tělem a přebýval mezi námi. Místo nás podstoupil temnotu smrti, dobrovolně a ochotně se vydal smrti na pospas, abychom my mohli mít život a světlo. Každý, kdo v něho věří, poznal to světlo, přijal to světlo do svého života a sám se stal světlem pro své bližní.

9. března

To, co řekne Hospodin, je protříbené. On je štítem všech, kteří se k němu utíkají. (Ž 18,31)

Hospodinovo slovo je ryzí, čisté. To hlavní v jeho slovu je pravda (Ž 119,160). Každé slovo, které vychází z Hospodinových úst je pokrmem pro duši toho, kdo miluje Boha. Každé slovo je občerstvující a je naprosto spolehlivé. Proto může říci s takovou jistotou, že je štítem, dokonce pevností, je úkrytem i záchranou pro každého, kdo k němu utíká, kdo k němu v pokoře srdce volá, kdo ho usilovně hledá a kdo se na něj spoléhá. „Každý, kdo vzývá jméno Páně, bude spasen“ (Ř 10,13). A každý se může spolehnout na to, že Bůh své slovo plní. Neodmítne nikoho, kdo by k němu v důvěře přišel a zachrání každého, kdo v něho uvěří.

10. března

Bůh, který mě opásává statečností a mou cestu činí dokonalou, ten dává mým nohám hbitost laně, na mých posvátných návrších mi dopřává stanout. (Ž 18,33–34)

Kdo je tvůj Bůh? Hle, jaká chvála! Jaká oslava Boha, který je všemohoucí a naprosto svrchovaný. Člověk si nemůže připsat ani maličkou zásluhu. Bůh buduje jeho charakter – je to on sám, kdo křesťana opásává statečností, která je ztotožněná s pravdou (Ef 5,14). Bůh také připravuje cestu pro každé své dítě. Je to dokonalá cesta, úzká, nesnadná, ale jednoduchá a přímá. Bůh sám posiluje naše nohy, abychom mohli jít cestou následování Pána Ježíše Krista. A znovu je to Bůh, kdo nás dovádí na posvátná návrší, na svatá místa, kde přebývá on sám a jeho sláva, kde v tichosti a v úžasu padáme před jeho tváří a z našich úst zní věčná chvála.

11. března

Podal jsi mi štít své spásy, tvoje pravice mě podepírá, tvá mírnost mé síly rozmnožila. (Ž 18,36)

U Hospodina je spása! To bylo slavné zvolání Jonáše v břiše velké ryby, kterou pro něj Bůh připravil. V Pánu Ježíši Kristu nám Bůh podal štít své spásy. Kdokoliv k němu přijde, toho nevyžene ven (J 6,37). Pevně nás drží ve své pravici a nikdo nás nemůže vyrvat z jeho ruky. Jestliže jsme k němu přišli, už nás nic nemůže oddělit od jeho lásky. Jeho mírnost nás posiluje. Bůh s námi nejedná tvrdě, nenakládá s námi podle toho, jak si zasloužíme, nedrtí nás tlakem, který bychom nemohli unést, ale jedná s námi laskavě jako Otec se svými dětmi. Díky jeho laskavosti můžeme den za dnem růst do podoby Pána Ježíše Krista a zrcadlit jeho slávu.

12. března

Nebesa vypravují o Boží slávě, obloha hovoří o díle jeho rukou. (Ž 19,2)

Nikdo nemůže uniknout důkazům o Boží existenci. Celé stvoření je takovým důkazem. Proto Písmo s takovou vervou a razancí prohlašuje, že jenom „hlupák si říká ve svém srdci, že Bůh není“ (Ž 14,1). Stačí pohlédnout na nádheru nebes a uslyšíme hlas, který není jako hlas lidský, ale přece je dostatečně jasný a srozumitelný – a vypravuje o Boží slávě. Samotná nebesa se radují z Boží velikosti a dosvědčují hříšným lidským srdcím, že Bůh je zde. Obloha usvědčuje rouhače a vzpurníky, a vydává svědectví o Božím díle, mluví o Stvořiteli, který je také Pánem, tedy vlast-

níkem, soudcem i zachránцем. Jeho věčnou moc a božství mohou lidé poznat, když přemýšlejí o jeho díle (Ř 1,20).

13. března

Hospodinův zákon je dokonalý, udržuje při životě. Hospodinovo svědectví je pravdivé, nezkušený jím zmoudří. (Ž 19,8)

Hospodinův zákon, který udržuje při životě, je Slovo pravdy, tedy celé Písmo, oživené Duchem svatým. Není to mrtvá litera, ale je to živé Slovo, které proniká na rozhraní duše a ducha. Hospodinovo svědectví je dokonalé, dává život i moudrost. Je to pravdivé a dokonalé svědectví o Pánu Ježíši Kristu, který sám je ta cesta, pravda i život, který sám se stal naší moudrostí, spravedlností, posvěcením i vykoupením. Jen on přinesl dokonalou obět smíření za naše hříchy, jenom v něm jsou skryty všechny poklady poznání a moudrosti. A jeho Kniha to vše pravdivě a v plnosti dosvědčuje. Proto křesťané tolik žízní po každodenním občerstvení z pramene milosti, který nacházejí v Pánovu slovu.

14. března

Hospodinova ustanovení jsou přímá, jsou pro radost srdci. Hospodinovo přikázání je ryzí, dává očím světlo. (Ž 19,9)

Boží slovo je přímé, tedy je jednoduché a srozumitelné. Bůh k nám nepromlouvá nějakým zvláštním a tajemným způsobem, ale mluví jasně a čistě, takže i ten nejprostší člověk může porozumět jeho vůli a radovat se ve svém srdci. Stačí jen vzít a číst. To hlavní v jeho Slovu je pravda (Ž 119,160) a tato pravda se stala tělem a přebývala mezi námi. Pán Ježíš Kristus je Slovem, je pravdou, cestou i životem – a celé Písmo svědčí o něm. Svatá Písma dávají moudrost ke spasení, jsou ryzí a otevírají oči. Je to světlo pro naše kroky – obvykle nesvítí daleko, ale osvětluje každý krok v pravý čas.

15. března

Hospodinova bázeň je čistá, ob stojí navždy. Hospodinovy řády jsou pravda, jsou nejvyšší spravedlivé. (Ž 19,10)

Davidův syn zapsal, že „bázeň před Hospodinem znamená nenávidět zlo“ (Př 8,13). Taková bázeň je vždycky čistá. Nikdy není pošpiněná nespravedlností, lží, bezprávím, nevěrou ani žádnou falší. Taková bázeň ob stojí navždy, protože stojí na pravdě a spravedlnosti. Taková bázeň je proscena Božím slovem a posilována láskou k pravdě. Jenom taková bázeň vede k poznání Boha a k pochopení díla Pána Ježíše Krista. To znamená, že vede k životu, který je v Kristu, k pravdě, která je v něm, ke světlu, které

v něm přišlo na svět, k čistotě, která je díky němu a skrze něj, ke spravedlnosti, kterou se on sám stal a k věčnosti, kterou ve víře v něj získáváme.

16. března

Hospodinovy řády jsou ... nad zlato vzácnější, nad množství ryzího zlata, sladší než med, než včelí med z plástve. Jsou poučením i pro tvého služebníka, když na ně dbá, má odměnu hojnou. (Ž 19,10–12)

Hospodinovy řády jsou vzácnější, sladší, moudřejší a přinášejí více uspokojení, než cokoliv jiného. Nelze je srovnat s žádným bohatstvím – ani množství ryzího zlata se nevyrovná hodnotě Božího slova. Šalomoun dokonce říká svému synovi, aby získal moudrost, tedy užitek z Božího zákona, za všechno své jmění. Taková moudrost nasýtí duši a poučí mysl Božího služebníka. Duše je naplněná lahodným pokrmem, který rozplývá na jazyku a dodává potřebnou sílu ke každému dobrému činu (2Tm 3,16–17). Když Boží dítě zůstává v Božím slově, přináší mu to užitek nejenom v podobě poznání Pána a jeho lásky, dobroty, spravedlnosti, svatosti, velikosti, důstojnosti, nádhery, štědrosti a všech dalších Božích vlastností, ale také v poznání jeho vůle a radosti z jeho blízkosti.

17. března

Kéž se ti líbí řeč mých úst i to, o čem rozjímám v srdci, Hospodine, má skálo, vykupiteli můj! (Ž 19,15)

Bůh ví všechno! Člověk ještě nemá slovo na jazyku a Bůh už ví všechno (Ž 139,4). Přesto Hospodin zkoumá lidské srdce a volá člověka k tomu, aby jednal k jeho slávě. Ústa mluví, čím srdce přetéká – tato jednoduchá pravda ukazuje na spojitost srdce a jazyka. Nyní je tady další spojení – ústa (a s nimi srdce) a lidská vůle. Kéž se Bohu líbí, co dělám, co říkám, o čem přemýšlím ve svém srdci. To je věc našeho postojení, našeho rozhodnutí, naší vůle. Musíme znát Boží vůli a rozumět jí, pochopit, jak Pán Ježíš naplnil Písma a stal se dokonalou obětí za naše hříchy, musíme být rozhodnutí zůstat v něm a žít k jeho slávě.

18. března

Budeme plesat nad tvým vítězstvím, vztyčíme praporce ve jménu svého Boha. Kéž splní Hospodin všechna tvá přání! (Ž 20,6)

Boží slovo jasně vyhláší, že „zvítězil lev z pokolení Judova, potomek Davidův“ (Zj 5,5). Co by měli křesťané dělat jiného, než se radovat z tohoto Pánova vítězství? Společně jásat, společně oslavovat, společně chválit Boha a vyvyšovat jeho jméno. Pán Ježíš na kříži Golgoty porazil hřích,

přemohl smrt, zničil ďábla a uvedl každou mocnost a sílu do poddanství. Nyní kraluje. Raduj se, vykoupená duše, zpívej svému Spasiteli. Ať chvála jeho jména zní široko daleko celičkou zemí, ať je mocným valem, který zažene na útěk všechny jeho nepřátele. Srdce takto obrácené k Pánu, bude zakoušet odpovědi na své modlitby i na přání, která zůstávají nevyřčená, a může o nich vědět jenom Pán.

19. března

Jedni se honosí vozy, jiní koňmi, ale my připomínáme jméno Hospodina, svého Boha. (Ž 20,8)

Co je tvou chloubou, má duše? Vozy a koně jsou lidské, světské prostředky a způsoby, je to moudrost, která je „přízemní, živočišná, ďábelská“ (Jk 3,15). Ale chlouba Božího dítěte, jeho radost a síla je v Pánu, v jeho veliké moci. Připomínáme si jeho jméno, protože je svaté. Zbraně našeho boje nejsou tělesné, ale duchovní – je to evangelium, které je mocí ke spasení i ke zbožnému životu ve víře v Pána Ježíše Krista. To obstojí proti všem vozům a koním, nemůže se mu vyrovnat nic z tohoto světa. Je živou vodou pro mrtvé duše, občerstvujícím pokrmem pro duchovně hladového, světlem, které otevírá oči slepému a písni, která naplňuje ústa i srdce zachráněnému.

20. března

Pozvedni se, Hospodine, ve své moci! Budeme zpívat a pět žalmy o tvé bohatýrské síle. (Ž 21,14)

Veliký je Hospodin, nejvyšší chvály hodný. Celá věčnost nám nebude stačit na to, abychom ho oslavovali novou písni, kterou vkládá už nyní do našich srdcí. Zachránil nás před přicházejícím Božím soudem, vysvobodil nás od všeho zlého, odpustil naše hříchy a přenesl nás z říše tmy do království svého milovaného Syna. Bůh je velký ve své moci! Nezbyvá nám nic jiného, než abychom žasli nad jeho bohatýrskou silou, abychom ji opěvovali písněmi a žalmy. Náš Bůh je Přesilný Jákobův, Bůh válečník, Vysvoboditel – Ježíš (to znamená Hospodin je spása), protože on vysvobodil svůj lid z otroctví hříchu a smrti. Proto budeme zpívat a budeme chválit našeho Pána, neboť je hoden veškeré naší chvály.

21. března

Pokorní budou jíst dosyta, budou chválit Hospodina ti, kdo se na jeho vůli dotazují. Vaše srdce bude žít navždy. (Ž 22,27)

Pokorní jsou ti, kdo se dotazují na Boží vůli. Ti se nasytí – možná ne přímo fyzickým chlebem, ale zcela jistě hutným pokrmem Božího Slova,

kteří občerství jejich duši, obnoví jejich mysl a zahřeje jejich srdce. Budou chválit Hospodina, protože se postaral o jejich život – jak ten fyzický, který Bůh drží pevně ve své ruce, tak – a především – ten duchovní. Kdo se na jeho vůli dotazují, to jsou ti, kdo byli zachráněni z milosti skrze víru. Sytí se Hospodinovým zjevem, občerstvují se jeho Slovem, zavlažují se jeho milostí a za všechno vzdávají Bohu chválu. Jejich srdce bude žít navždy, Bůh se jich nikdy nevzdá, nikdy je neopustí a nikdy se jich nezřekne (Žd 13,5).

22. března

Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek. (Ž 23,1)

Blahoslavená duše, která může v upřímnosti srdce vyznat, že Hospodin je její pastýř. On je můj pastýř! Není to ledajaký pastýř, není to ani nájemce, který by se nestaral o své ovečky, nechránil je a nesytil je na dobré pastvě. On je dobrý pastýř. Nikdo není dobrý, jedině on je dobrý – a je mým pastýřem. Proto nebudu mít nedostatek. V žádné bídě, v žádném zoufalství, v žádné temnotě, v žádném útisku se mě Pán nikdy nevzdá, nikdy na mě nezapomene, ani mě nikdy nevydá napospas vlkům. Neustále mě obklopuje svou přízní a zahrnuje svou dobrotou, takže v pevné víře v něj s radostí vyznávám, že nebudu mít nedostatek, protože Hospodin je můj pastýř.

23. března

Dopřává mi odpočívát na travnatých nivách, vodí mě na klidná místa u vod, naživu mě udržuje, stezkou spravedlnosti mě vede pro své jméno. (Ž 23,2–3)

Jako dobrý pastýř se Bůh stará o své ovečky, o každou duši, která se cele spolehla na Pána Ježíše Krista, občerstvuje. Každé své dítě Pán pečlivě sytí tím nejlepším ze svého domu, dopřává mu odpočívát na místech plných hojnosti a pokoje. Ačkoliv svět leží ve zlém, Bůh dává odpočínutí, dává pokoj a vede nás tam, kde můžeme být obnoveni a povzbuzeni. Udržuje nás při životě, takže nikdo nás nemůže vytrhnout z Boží ruky, nic nás nemůže oddělit od jeho lásky a není žádná moc, která by nás mohla připravit o život, který on dává. Bůh napřimuje cesty svých věrných a pro své jméno je po nich vodí ve spravedlnosti a radosti Boží lásky.

24. března

I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty. Tvoje berla a tvá hůl mě potěšují. (Ž 23,4)

Hospodin je můj pastýř! Je to dobrý pastýř, který chrání své ovečky před vlky. Jako správný pastýř jde před stádem, volá na stádo, které ho následuje, protože zná jeho hlas. Právě tak i Pán se stal člověkem, aby šel před námi.

Ukázal nám, co znamená být člověkem, který dokonale miluje Boha i své bližní, ukázal nám i to, co znamená podstoupit smrt. Jako jeho nemohla udržet ve své moci, neudrží ani nikoho z těch, kdo mu skrze víru náležejí – Pán už zaplatil za všechny jejich hříchy, proto se nemusejí bát ani procházet údolím stínu smrti. Vždyť Pán je s námi. Jeho kárající hůl i pastýřská berla, kterou si nás neustále přitahuje, je s námi.

25. března

Prostíráš mi stůl před zraky protivníků, hlavu mi olejem potíráš, kalich mi po okraj plníš. (Ž 23,5)

Pastýř našich duší se stará o naše duše i těla, stará se o všechny detaily našich životů. Nic neunikne jeho jasnému zraku. Nejenom že své ovečky vede, sytí a napájí tím nejlepším, co má, kromě toho je také chrání, takže mohou být v naprostém pokoji a zahrnuje je svým požehnáním. Jeho péče o nás dostačující, standardní, ale velmi nadstandardní. Před zraky protivníků nám prostírá stůl a zaplavuje nás svým hojným požehnáním. Kdo může takto jednat? Jen ten, kdo zvítězil! Jenom ten, kdo naprosto rozdrtil nepřítele – a přesně to Pán udělal na kříži Golgoty. Vypořádal se našimi hříchy, porazil smrt a srazil do prachu každou vládu a mocnost, která se mu stavěla na odpor.

26. března

Ano, dobrota a milosrdenství provázet mě budou všemi dny mého žití. Do Hospodinova domu se budu vracet do nejdelších časů. (Ž 23,6)

Dobře si dovedeme představit Boží dobrotu na travnatých nivách a u tekoucích vod, je snadné chválit svého Pastýře, když není žádný nedostatek. Oč těžší to je, když musíme procházet roklí šeré smrti. Jak obtížně to vypadá i ve chvíli, kdy nám Pán plní kalich před zraky nepřátel. Ale i v takových chvílích je to jeho dobrota a milosrdenství, které na nás spočívají, provázejí nás den za dnem, obnovují se každého rána (Pl 3,23). Proto se můžeme těšit se z Boží blízkosti a radovat se z toho, že budeme stále znovu přicházet do jeho domu, na místo, kde přebývá on sám, kde se zjevuje jeho sláva, dokud tam jednoho dne nespočineme navždy.

27. března

Hospodinova je země se vším, co je na ní, svět i ti, kdo na něm sídlí. (Ž 24,1)

Hospodin všechno stvořil slovem svých úst. Z neexistence svou mocí povolal všechno, aby to bylo. Všechno udržuje při životě, všemu vládne svou velikou mocí. Kraluje nad celým stvořením a nic se nevymkne z jeho ruky. Celé stvoření mu patří a je na něm závislé. Celému stvoření se dává

poznat jako dobrý vládce a laskavý Pán. A co víc! Ve své dobrotě chce tento svrchovaný Bůh mít vztah s těmi, které stvořil a kteří se vzbouřili proti jeho dobré vládě. Bůh poslal svého Syna, aby zaplatil za naše hříchy, které nás od něj oddělovaly, abychom ve víře v něj a v něm samotném měli život věčný a radovali ze společenství se svým Stvořitelem.

28. března

Kdo vystoupí na Hospodinovu horu? A kdo stanout smí na jeho svatém místě? Ten, kdo má čisté ruce a srdce ryzí, ten, kdo nezneužije mou duši, ten, kdo nepřísahá lstivě. (Ž 24,3–4)

Kdo je hoden být v Boží blízkosti? Nikdo! Není ani jeden, kdo by mohl stát na svatém místě, kdo by měl čisté ruce a srdce ryzí. Jenom jeden jediný člověk byl schopen naplnit Boží slovo – vtělený Boží syn, který přišel, aby nám ukázal, jak vypadá dokonalý člověk. Ve své dokonalosti a svatosti na sebe vzal naše hříchy a zaplatil za ně plnou cenu – zemřel za ně na kříži. Ve víře v něj máme nejenom odpuštění hříchu a věčný život, ale můžeme také přicházet před Boží tvář, vystoupit na Hospodinovu horu, stanout na jeho svatém místě. Skrze víru v něj jsme ospravedlněni a máme čisté ruce i ryzí srdce.

29. března

Brány, zvedněte výše svá nadpraží, výše je zvedněte, vchody věčné, ať může vejít Král slávy. Kdo to je Král slávy? Hospodin zástupů, on je Král slávy! (Ž 24,9–10)

Jak ohromná výzva! Jaké jen musí být ty věčné vchody, aby jimi mohl projít Král slávy? Těsná je brána a úzká je cesta, které vedou k životu, a přece jsou tyto věčné brány doširoka otevřené, neboť jimi vchází sám Panovník, jehož nemohou pojmout ani nebesa nebes. Otevřené dveře zvou každého, aby následoval Krále slávy a prošel branami spásy. Jejich velikost je ohromující, takže nikdo nemusím mít strach, že by nemohl vejít – stačí jen následovat Hospodina zástupů, stačí se pevně držet krále, který jediný má moc otevřít i zavřít, protože jenom on má klíče od smrti i podsvětí. Tento Král slávy byl na kříži vyvýšen, aby přinesl věčný život všem, kdo v něj věří.

30. března

Dej mi poznat svoje cesty, Hospodine, uč mě chodit po svých stezkách. (Ž 25,4)

Jen málo modliteb a proseb se vyrovná této. Kéž bychom znali Boží cesty! Kéž bychom byli schopni jim alespoň trochu rozumět. Boží slovo nám zjevuje mnohé a dává nám moudrost ke spasení i ke zbožnému životu, učí nás rozpoznávat Boží cesty a rozumět Božím záměrům. Ale každodenní

chození s Pánem jde ještě dál. Vede nás na cestu víry, kde se učíme trpělivě a pokorně následovat Pánův tichý hlas, jeho laskavé a něžné vedení. Zde se modlitba za poznání jeho cest stává každodenním voláním k Pánu. Ruku v ruce s ní jde „uč mě chodit po tvých cestách“, kterou následuje „nauč mě modlit se“ a „dej mi poznat svou slávu“. A Pán odpovídá!

31. března

Ved' mě cestou své pravdy a vyučuj mě, vždyť jsi Bůh, má spása, každodenně skládám svou naději v tebe. (Ž 25,5)

Cesta křesťana je cestou světla, tedy cestou pravdy. Není jiná pravda než Boží pravda. Od našeho znovuzrození nás Bůh krok za krokem uvádí do pravdy – začalo to zjevením jeho Syna a pokračuje to poznáváním Božího syna, stále hlubším pochopením jeho díla, porozuměním Božímu záměru v celé jeho hloubce a šířce. Bůh každé své dítě vyučuje, buduje, proměňuje, posvěcuje a drží. Vždyť je naším Bohem! Bůh, který sám sebe nazývá pravdou, je také Bohem nekonečné lásky, ze které vyplývá jeho touha sdílet se s lidmi o pravdě. Na nás je, abychom se na něj spoléhali, každý den mu důvěřovali a skládali v něho svou naději. Kdo v něho věří, nebude zahanben!

1. dubna

Ochraňuj můj život, vysvobod' mě, ať nejsem zahanben, vždyť se utíkám k tobě. Bezúhonnost a přímost mě chrání, svou naději skládám v tebe. (Ž 25,20–21)

Jen v Bohu mám své útočiště, on je má ochrana i má spása. Bůh je dárce života, je jeho udržovatel i ochránce. Každý lidský život, fyzický i duchovní, je v jeho ruce. Kdokoliv k němu utíká a hledá ochranu u něj, ten ji dostane. Neodmítne nikoho. Kdo v něho věří, nebude zahanben. Kdo složil svou naději v Bohu, v tom Bůh zůstává a má v něm svůj chrám, který posvěcuje a proměňuje. Ve víře v Kristovu dokonanou oběť na kříži nachází hříšník milost a spasení. Bůh sám napřimuje jeho cestu, obnovuje mysl a buduje charakter, aby spravedlnost byla jeho pancířem a víra štítem, který ochrání před každou střelou toho zlého.

2. dubna

Hospodine, zamiloval jsem si dům, v němž bydlíš, místo, kde má přibýtek tvá sláva. (Ž 26,8)

Srdce naplněné Božím duchem vyznává svou lásku k Pánu. David nemluví o fyzické stavbě, která za jeho života ještě nestála, ale mluví o Boží přítomnosti. Mluví o tom, jak se setkává s Boží slávou, která naplňuje jeho život

a dává mu radost. Když nás Duch svatý přitáhne k Pánu Ježíši Kristu, naplňuje naše srdce stejnou láskou k němu samotnému. On je odleskem Boží slávy (Žd 1,2), v něm je zjevena Boží plnost. V jeho přítomnosti vyznáváme stejná slova, jaká vyznával David, a radujeme se z něj samotného. Naše srdce nachází uspokojení v něm a už ho nehledá nikde jinde. Kéž nás Duch svatý neustále naplňuje takovou láskou k Pánu a den ze dne nás obnovuje!

3. dubna

Hospodin je světlo mé a moje spása, koho bych se bál? Hospodin je záštita mého života, z koho bych měl strach? (Ž 27,1)

Jak lahodně zní slova z úst Pána Ježíše Krista, když říká svým učedníkům: „Nebojte se.“ Nemusíme se bát, protože máme velikého Pána v nebesích. Ježíš je světlo světa (J 8,12). Zdroj světla sestoupil do temnoty hříšného světa, stal se člověkem jako my, abychom se už nemuseli bát. Zasvítil paprskem naděje i do temnoty mého života a zachránil mě tím, že na kříži za mne obětoval sám sebe. Zní to jako rajska hudba i pro mé uši, protože Pán se stal záštitou mého života. S ním jsem v bezpečí i na tom nejnebezpečnějším místě na světě. On je světlem, které září a osvěcuje mou cestu, abych nesešel stranou, ale bezpečně došel do cíle.

4. dubna

O jedno jsem prosil Hospodina a jen o to budu usilovat, abych v domě Hospodinově směl bydlet po všechny dny, co živ budu, abych patřil na Hospodinovu vlídnost a zpytoval jeho vůli v chrámu. (Ž 27,4)

Jak vznešená prosba! Jak překrásný cíl. Jediná věc, o kterou stojí za to vždycky usilovat a za kterou stojí za to bez ustání prosit – smět přebývat v Hospodinově domě, tedy v Boží blízkosti, na místě, kde je on sám. Už jen přemýšlení o Boží vlídnosti vede k proměně člověka (Fp 4,8), natož potom vidět vlídnost Panovníka den za dnem, hledět na ní a těšit se z jejích projevů. Boží dobrota, něha, láska, trpělivost, laskavost, jemnost – to všechno dohromady tvoří Pánovu vlídnost, se kterou se sklání ke svým milovaným dětem, které hledají jeho vůli. Boží člověk touží znát Pána samotného a sytit se jeho vůlí stejně jako byla pokrmem pro našeho Pána, když chodil po této zemi (J 8,34).

5. dubna

Hospodine, slyš můj hlas, když volám, smiluj se nade mnou, odpověz mi! (Ž 27,7)

Bůh je Duch, takže nepotřebuje nutně slyšet náš hlas, když se modlíme. On nás slyší, i když vzduch neprochází našimi hlasivkami a nevytváří

zvukové vlny. A přece někdy rád slyší náš hlas – jak při společné modlitbě, tak při soukromé. A někdy je dokonce potřeba volat, hlasitě a vytrvale pozvedat svůj hlas k Pánu a prosit ho smilování. Bůh je dobrý a je plný milosti a slitování, rád vyslýchá modlitby těch, kdo vidí svou bídu a prosí milost. Taková modlitba, která vychází z hloubi duše, která se snaží svou intenzitou dosáhnout nebe, nezůstane bez odpovědi. Bůh nejenom slyší, ale pro slávu svého jména Bůh také odpovídá.

6. dubna

Hospodine, ukaž mi svou cestu, ved' mě rovnou stezkou navzdory těm, kdo proti mně sočí. (Ž 27,11)

Jak by člověk mohl rozumět své cestě, ptá se Šalomoun v Přísloví 20,24. Je to Bůh, kdo vede jeho kroky. Ale jsme také povzbuzováni k tomu, abychom prosili Boha, o světlo, moudrost, o porozumění, abychom rozuměli Božím cestám, jimiž nás Bůh vede. Toužíme po tom, aby Bůh narovnával naše cesty. Bez této jeho práce se motáme a zmítáme, bloudíme a chodíme sem a tam, protože nerozumíme. Čelíme okolnostem, čelíme světu, hříchu a dokonce nepřátelům, kteří proti nám sočí – na takových cestách můžeme jít přímo jenom s Boží pomocí. Kéž Bůh otevře naše oči a ukáže nám cíl, k němuž směřujeme, plnost v Pánu Ježíši Kristu a nádheru jeho království. Potom půjdeme rovně a nesejdeme z cesty.

7. dubna

Naději slož v Hospodina. Bud' rozhodný, bud' udatného srdce, naději slož v Hospodina! (Ž 27,14)

Pohleď, duše křesťanská, jaká to výzva! Povolání k odvaze a rozhodnosti. Povolání k smělé víře. Petr volal k Pánu, aby k němu směl přijít po vodě. A Pán mu dal odvalu i rozhodnost, byť jen na malou chvíli. Byly to Petrovy pochybnosti, které ho dovedly k tomu, že se začal topit. Jeho zrak se upnul k vlnám místo k Pánu. Naději slož v Hospodina! Jenom k němu se upínej. Jenom na něj vlož všechnu svou důvěru, spolehni se cele na jeho Slovo, na něj samotného. „Kdo v něho věří, nebude zahanben“ (Ř 10,11). A nejen to – v důvěře Pána bude tvé bezpečí, tvá ochrana a síla, odvaha a moudrost.

8. dubna

Hospodin je síla má a štít můj, mé srdce v něj doufá. Pomoci jsem došel, proto v srdci jásám, svou písní mu budu vzdávat chválu. (Ž 28,7)

Srdce člověka je neklidné a nepokojné, nespočine, dokud nevloží všechnu svou důvěru v Boha, dokud cele nespočine v Bohu samotném.

Potom s radostí vyzná, že Bůh je síla má i můj štít, že když je Bůh se mnou, kdo se může postavit proti mně? Teprve v Bohu zakusí skutečnou pomoc, záchranu i potěšení. Teprve v Bohu najde srdce opravdovou radost. Je to radost z poznání Pána, radost z jeho spásy, radost s pokoje a z lásky, která je vylitá do srdce, které našlo své útočiště v Bohu. Tato radost hledá cestu ven ze srdce a na prvním místě ji nachází v písni chvály, radostné oslavě Boha a jeho milosti. Bůh odpověděl, proto mu s radostí vzdám chválu.

9. dubna

Přiznejte Hospodinu slávu jeho jména, v nádheře svatyně klanějte se Hospodinu. (Ž 29,2)

Přiznejte Hospodinu slávu! Je to příkaz, který je zdůrazněn jako něco naléhavého a naprosto nutného. Přiznejte Hospodinu slávu jeho jména... Vyznejte, že jenom Bůh je hoden slávy, jenom jemu patří všechna sláva. On je Bůh! Jediný Bůh, dokonalý, nezávislý, nádherný, plný sám v sobě, jedinečný a naprosto ojedinelý – nikdy nebyl a nebude více nikdo, jako je Bůh. Proto mu patří všechna sláva. Proto je hoden uctívání a chvály. V nádheře svatyně klanějte se Hospodinu. Padněte před ním, protože jenom on je hoden uctívání. Jenom on je nestvořený, jenom on je nade vším, je svrchovaný, je Přesilný Jákobův, Bůh silný, jenom u něj je spasení, jenom jemu patří sláva a síla.

10. dubna

Hospodin dává svému lidu sílu, Hospodin žehná svůj lid pokojem. (Ž 29,11)

Hospodin dává svému lidu sílu. Možná se cítíte slabí, možná ztracení, zoufalí, bezradní, možná jste znepokojení a hledíte s obavami do budoucnosti. Až příliš často nebývají okolnosti, ve kterých se nacházíme, příliš nadějně a optimistické. Ale Hospodin dává svému lidu sílu – on nás vyzbrojil evangeliem a učinil z nás svůj příbytek, dal nám Ducha svatého, který s námi bude už navěky. To je moc Boží, která je v nás, kterou můžeme přemáhat hřích, kterou přemáháme tento svět. Duch svatý svědčí o Kristu, v němž je náš pokoj (Ef 2,14). V něm máme všechno duchovní požehnání nebeských věcí (Ef 1,3). Co víc bychom si mohli přát? Hospodin dává svému lidu sílu, Hospodin žehná svůj lid pokojem.

11. dubna

Jeho hněv je na okamžik, jeho přízeň však na celý život. Večer se uhostí pláč, a ráno všechno plesá. (Ž 30,6)

Bůh je veliký ve své moci a slávě. Je strašlivý ve svém hněvu. I když je jeho hněv jenom na okamžik, je to svatý hněv, dokonale spravedlivý,

a přináší soud a zkázu. Boží přízeň je na celý život. Koho si Bůh zamiloval před stvořením světa, tomu prokazuje svou přízeň, a dovede ho ke kříži Pána Ježíše Krista. Boží dobrota se bude zjevovat skrze evangelium a Bůh se svou milostí bude jednat v životě takového člověka. Dá mu poznat svůj hněv, který se obrací proti každé nepravosti člověka, a ukáže mu svůj soud, který byl dokonán na kříži Golgoty, kde Boží syn nesl Boží hněv a odsouzení místo těch, kterým Bůh prokazuje svou přízeň.

12. dubna

... aby má sláva ti pěla žalmy a již neumlkla. Hospodine, Bože můj, budu ti vzdávat chválu věčně. (Ž 30,13)

Když Duch svatý začne dílo spásy v životě hříšníka, ukáže mu na prvním místě jeho velikou bídu, hloubku jeho hříchu a jeho ohavnost před Boží tváří. Tentýž Duch ale nezůstává zde, ale jde dál – ke Kristu, a zjevuje milost, která je v něm, odpuštění hříčů i věčný život. A spolu s vírou v Pána Ježíše Krista přidává mimo jiné spravedlnost, pokoj a radost. Kdykoliv se Boží třeba jen kratičce zamyslí nad tím, co Pán Ježíš udělal, jeho nitro je naplňováno radostí. Je to radost, která se dere ze znovuzrozeného srdce ven a naplňuje ústa chválou, ovládá jazyk, který zpívá žalmy a oslavuje Hospodina za jeho milosrdenství a činy, které Bůh koná.

13. dubna

Moje budoucnost je ve tvých rukou. (Ž 31,16)

Kolik důvěry je skryto v těchto jednoduchých slovech! Ve světě, kde se vše hroutí a zmítá, kde vše spěje k zániku a nic není jisté, je jistota křesťana víc než jistá – je v Pánových rukou. A netýká se jenom naší duše, ale naprosto všeho. Celý můj život se vším, co k němu patří je v jeho rukou – budoucnost v tomto věku, stejně jako budoucnost ve věku přicházejícím. Svou obětí „nás vysvobodil od přicházejícího Božího hněvu“ (1Te 1,10). Naše budoucnost je zajištěna a my pokojně spočíváme v jeho náručí. Každý, kdo složil svou naději v Pána, se může radovat dokonce i uprostřed těch nejtěžších zápasů a bojů. Když on je s námi, kdo proti nám?

14. dubna

Rozjasni tvář nad svým služebníkem, ve svém milosrdenství mě zabraň. (Ž 31,17)

Požehnání, kterým se měli kněží modlit za Boží lid, tady zní jasnou ozvěnou: „Ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv ...“ (Nu 6,25). Pane, rozjasni nad námi svou tvář! Kéž je s námi tvá přítom-

nost. Obrát k nám svou tvář, pohlédni na nás, dotkni se nás a požehnej nám svým pokojem a svou milostí. Boží tvář už není zachmuřená kvůli našemu hříchu, ale rozjasnila se, protože Boží syn zaplatil za všechny hříchy svého lidu. Není nic, kvůli čemu by se Bůh musel rmoutit nad svým lidem. Jeho tvář je k nám obrácená a září radostí, protože vidí nevěstu svého milovaného Syna, čistou, svatou, připravenou ke svatbě Beránkově.

15. dubna

Jak nesmírná je tvoje dobrotivost, kterou jsi uchoval těm, kdo se tě bojí, a prokázal těm, kteří se k tobě utíkají, před zraky všech lidí. (Ž 31,20)

Hospodin je dobrý (Ž 100,5), nikdo není dobrý mimo něj (Mt 19,17). Bůh sám je zdrojem všeho dobrého a měřítkem veškeré dobroty. Proto můžeme žasnout nad tím, jak nesmírná je jeho dobrotivost. Je neohraničená, neuchopitelná, vytrvalá, přemáhající. Ve své dobrotě se Bůh dává poznávat svému stvoření – všechno tvorstvo vidí, jak se Bůh stará a vzdává chválu svému Stvořiteli i Udržovateli. Jenom lidské srdce je zatvrzelé, a dokud ho Bůh nezmění, nebude vzdávat Bohu chválu a nezakusí skutečnou bázeň Hospodinovu. Teprve potom se otevírají oči Božím dětem a pomalu začínají rozumět, kolik dobra Bůh v každičkém okamžiku prokazuje svému lidu. Lidé se utíkají pod jeho ochranu a sytí se tím nejlepším z jeho domu.

16. dubna

Budte rozhodní a budte udatného srdce, všichni, kdo čekáte na Hospodina! (Ž 31,25)

Pán nás zde volá, přikazuje nám, abychom byli rozhodní a udatní, abychom odvážní a věrní. Jak je možné naplnit takový příkaz? Jenom skrze víru v Pána Ježíše Krista! Ten příkaz je určen jen Božím dětem, jenom těm, kdo čekají na Hospodina. Bůh je věrný, milosrdný a spravedlivý. Je živý a zamiloval si své děti. Proto čekání na něj nikdy nebude marné, ale vždycky přinese užitek a požehnání, protože Bůh odpoví na modlitbu, vysvobodí, pomůže, skryje, posílí, dodá odvalu, upevní ve víře. Bůh není vzdálený, aby neslyšel, není lhotejný, takže by se nezastal. Náš Bůh je živý a mocný. Nikdy nebyl a nebude nikdo, jako je on!

17. dubna

Dám ti prozíravost, ukážu ti cestu, kterou půjdeš, budu ti radit, spočine na tobě mé oko. (Ž 32,8)

Bůh slibuje, že udělá všechno. Je to zaslíbení evangelia – Bůh dá nové srdce, prozíravé srdce, tedy srdce, které zná Boha a miluje ho. Bůh ukáže cestu – když

Bůh dá nové srdce, vede to srdce jediným směrem, a to k Pánu Ježíši Kristu, k jeho kříži a ke všemu, co kříž znamená. Pán Ježíš je ta cesta, pravda i život. Kdokoliv k němu přijde, toho nevyžene ven. Když k němu lidé volají, když se k němu modlí a chtějí ho nalézt, dává se nalézt. Není to automatické – neexistuje žádná pilulka spasení ani modlitba spasení, ale je tady jasné zaslíbení, které říká, že když se člověk bude věrně modlit k Bohu, Bůh se mu dá poznat.

18. dubna

Radujte se z Hospodina a jásejte, spravedliví, plesejte všichni, kdo máte přímé srdce! (Ž 32,11)

Jenom nové srdce se může radovat z Hospodina. Jenom ten, komu jsou odpuštěny jeho hříchy, může sloužit Bohu s radostí a vděčným srdcem (Dt 28,47). Takový člověk už není závislý na lidech kolem sebe ani na tom, co přesně se děje, ale má svou radost v Bohu samotném. Když byl Augustin starý, nechal si naproti svému lůžku napsat tento žalm, aby si připomínal, kým je před Bohem – že je hříšníkem, jemuž Bůh odpustil, takže je vlastně blahoslavený a může se radovat z Boží milosti. Kéž jste i vy ozdobeni nikoliv ohlávkou a uzdou zákona, ale Božím milosrdenstvím, které vede druhé ke Kristu, a Boží láskou, láskou k Bohu, která se raduje z Hospodina.

19. dubna

Zpívejte mu novou píseň, hrejte dobře za hlaholu polnic. Neboť slovo Hospodinovo je přímé, v každém svém díle je věrný. (Ž 33,3–4)

To je mohutná oslava Boha, radostná, hlasitá, vznešená, ladná. A je to chvála a píseň, která je dobrá, skutečná chvála, opravdové uctívání, které zahrnuje srdce a zasahuje srdce, hýbe srdcem. Ale současně je taková chvála hluboko zakotvená v pravdě. Jásat v Bohu znamená radovat se z toho, kdo je Bůh, jak se nám Bůh dává poznat, co Bůh dělá. Radujte se v Pánu kvůli jeho Slovu, pro jeho Slovo. Boží slovo je přímé. Boží slovo je světlo, které spravedlivým osvětluje cestu. Je jako lampa nebo jako svíce, která posvítí člověku na další krok (Ž 119,105). Hospodinův zákon je dokonalý, dává očím světlo (Ž 19,9).

20. dubna

Miluje spravedlnost a právo, Hospodinova milosrdenství je plná země. (Ž 33,5)

David spojuje Boží slovo s Bohem samotným. Bible není Bůh, to všichni chápeme. Ale Bible je Boží slovo, je to jeho výrok, je to slovo z jeho úst. A tady to navazuje jedno po druhém. Je tady jeho Slovo, jeho dílo, jeho spravedlnost,

jeho právo, jeho milosrdenství, které naplňuje zemi. Skrze své Slovo Bůh jedná, skrze své Slovo Bůh ukazuje svou pravdu, spravedlnost i právo. V jeho Slově docházíme útěchy, protože se v něm zjevuje jeho milosrdenství, které naplňuje zemi. Kde není Boží slovo, kde nezní Boží slovo, kde se nekáže Boží slovo, kde se nešíří Boží slovo, tam je nouze o Boží milosrdenství.

21. dubna

Blaze národu, jemuž je Hospodin Bohem, lidu, jež si zvolil za dědictví. (Ž 33,12)

Bůh je skála, je nepohyblivý a jeho úmysl s námi se nezmění. Bůh nikdy nikomu neřekne, teď jsem si tě zamiloval, aby za chvíli obrátil a řekl, už tě nenávidím, nechod' mi na oči. Kdo přijde ke Kristu, toho Pán nikdy neodmítne, nikdy ho nevyžene ven. Nikdy žádnému ze svých dětí neřekne, že už není jeho dítětem, protože ti, kteří přišli ke Kristu nebo uvěřili z milosti v době Starého zákona, jsou ti, které si Bůh zvolil za dědictví. Jsou blahoslavení, jsou svatým národem, královstvím kněží, tedy lidí, kteří uctívají Pána a slouží mu, nejenom zpěvem a chválou, ale tím, že přinášejí sami sebe jako živou, svatou a Bohu milou oběť – je jejich pravá bohoslužba (Ř 12,1). Bůh si zvolil svůj lid za dědictví.

22. dubna

Naše duše s touhou vzhlíží k Hospodinu, on je naše pomoc, náš štít. (Ž 33,20)

Naše naděje není ve věcech tohoto světa, ale v Pánu samotném. Jestliže důvěřujeme Pánu, radujeme se v něm. Ano, přicházejí i těžké chvíle, kdy nejásáme a neskáče radostí, ale přesto doufáme v jeho svaté jméno, a naše srdce se z něho raduje. Je tu jediná podmínka – že naše duše bude s touhou vzhlížet k Hospodinu, hledat svou pomoc u něj, doufat v něj. Víra je osobní, niternou záležitostí. Boží slovo nás vede k tomu, abychom milovali Boha z celého svého srdce, z celé své duše, celou svou myslí a ze vši své síly. To je skutečně celé, úplné spolehnutí se na Hospodina. Jenom Kristův kříž nasytí naši duši a naplní nás pokojem.

23. dubna

Z něho se raduje naše srdce, my doufáme v jeho svaté jméno. (Ž 33,21)

Naše radost není závislá na okolnostech, v nichž se nacházíme, ale souvisí s naší vírou, nadějí a láskou. Srdce člověka je neklidné a nepokojné, dokud nespočine v Bohu, je bez naděje a budoucnosti. Jenom v Bohu se ztiší, uklidní, zaraduje se a naplní se nadějí. Pán Ježíš Kristus se stal

člověkem, zemřel na kříži a vstal z mrtvých, aby lidé mohli směle a přímo přistupovat k Bohu. On je dveřmi, jimiž vstupujeme do Boží přítomnosti. On je cestou, po které jdeme domů, k Bohu, on je i pravdou, na kterou se můžeme vždycky spolehnout a která nikdy neselže. Není jiného jména zjeveného lidem, v němž bychom měli takovou naději.

24. dubna

Dobrořečit budu Hospodinu v každém čase, z úst mi bude znít vždy jeho chvála. (Ž 34,2)

V každém čase je možné chválit Hospodina a dobrořečit jeho jménu. Navzdory jakékoliv situaci, přes všemožné trápení a soužení, kterým procházíme, si můžeme neustále opakovat základní pravdu o Bohu: Hospodin je dobrý. Bůh je dobrý, a proto je vždycky správné, abychom ho chválili a dobrořečili mu. I když to někdy bude práce naší vůle, nakonec vždycky toto vědomí a poznání Boží dobroty pronikne také do srdce. Někdy se musíme doslova donutit k vyznání Boží dobroty a ke chvále, ale tento čin poslušnosti nakonec přinese ovoce víry – lásku k Pánu, radost z Ducha svatého a pokoj s Bohem. Mysl je obnovena pravdou a srdce je pohnuto láskou – z úst potom zní vždy Boží chvála.

25. dubna

Velebte Hospodina se mnou, vyvyšujme spolu jeho jméno. (Ž 34,4)

David nás vede k Bohu. Zve nás, abychom šli s ním a uctívali Hospodina. Chce, abychom ho velebili, tedy s úžasem a s obdivem přicházeli k Pánu a radovali se z něho a v něm, chválili ho a oslavovali. Je to pozvání ke společenství s Bohem i s lidmi. Jde o společné uctívání. Máme přinášet Bohu to, co ho oslaví, děkovat mu za to, kým je a jak se nám dává poznat, s vděčností před ním vylévat své srdce, dávat mu celý svůj život, dávat sebe sama Pánu jako oběť živou a svatou. On nás vykoupil, máme život v jeho jménu, zaplatil za nás svou smrtí a očistil nás od hříchu – proto vyvyšujeme jeho jméno.

26. dubna

Okuste a uzříte, že Hospodin je dobrý. Blaze muži, který se utíká k němu. (Ž 34,9)

Vyzkoušejte Hospodina! Jak vážná a štědrá nabídka od samotného Boha. Bůh nás volá k tomu, abychom vyzkoušeli jeho dobrotu, a zaslibuje blaženost pro každého, kde bude hledat své útočiště v Bohu. Každé milované Boží dítě už poznalo, jak je Bůh dobrý, když poznalo Pána Ježíše Krista a moc jeho kříže v odpuštění hříchů a v přijetí do Boží rodiny. Ale i ono je zváno,

aby znovu vyzkoušelo Boží dobrotu – v každodenním chození s Bohem, v každodenní spoléhání na jeho zaopatření, v každodenní ochraně i ve spočívání v Boží náručí. Díky takovému zkoušení vidí více Boží dobroty a rychleji utíká k Pánu, což mu přináší ještě více pokoje, radosti i blaženosti.

27. dubna

I lvíčata strádají a hladovějí, ale nic dobrého nechybí těm, kdo se dotazují Hospodina. (Ž 34,11)

Ani král zvířat, lev, se nedokáže vždycky plně postarat o své děti. Přestože patří k největším predátorům a k nejobávanějším šelmám, někdy prostě není kořist a lvíčata strádají a hladovějí. Ale Bůh je mnohem větší a mocnější, Bůh se dokáže postarat o své děti a stará se o ně. Nic dobrého nechybí těm, kdo se ho dotazují, tedy jeho dětem. Boží děti jsou neustále zahrnovány dobrem a všechno v jejich životě. Dokonce všechno v jejich životech napomáhá k dobrému, jakkoliv se to zdá těžké a nezvladatelné (Ř 8,28). Bůh se stará. Nikdy na žádné ze svých dětí nezapomene, nikdy žádné nevynechá ani ho neodstrčí, nikdy mu nechybí „kořist“, kterou by mohl poskytnout svým hladovějícím dětem.

28. dubna

Oči Hospodinovy jsou obráceny k spravedlivým, když volají o pomoc, on nakloní své ucho. (Ž 34,16)

Hospodin bdí nad celou zemí. Jeho pohled dohlédne tam, kam žádný člověk nedohlédne, protože Bůh zkoumá lidská srdce. Nemusí čekat, až se něco zjeví skrze jednání člověka, ale hledí přímo k srdci. Na ty, které ospravedlnil svou milostí skrze víru v Pána Ježíše Krista, se dívám pohledem Otce, který s láskou pohlíží na své dítě. Je to pohled plný starosti, ochrany, radosti, lásky a něžné péče. Bůh naklání své ucho a vyslýchá ty, kdo k němu volají. Oč více vyslechne nás, kteří se nazýváme jeho jménem a byli jsme vykoupeni převzácnou krví jeho Syna. Jestliže dal svého vlastního Syna, což by nám spolu s ním nedaroval všechno?

29. dubna

Ať však plesají a radují se, kdo mi přejí spravedlnost, ať říkají stále: „Hospodin je velký, přeje pokoj svému služebníku.“ (Ž 35,27)

Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán (Ř 5,5). Je to láska, která se neraduje ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy (1K 13,6), hledá spravedlnost a právo, odhaluje skutky tmy a nazývá je pravým jménem. Každé Boží dítě se rmoutí, kdykoliv se setkává s bezprávím, ale plesá, když se děje, co je spravedlivé. Vyvyšuje

Hospodina, protože dopřává pokoj těm, kdo ho milují, otevírá jim dveře a vodí je po stezkách spravedlnosti. Bůh je štítem těch, kdo se k němu utíkají, zahrnuje je svým milosrdenstvím a radostí. Proto křesťané chválí svého Boha a neustále žasnou nad jeho dobrotou.

30. dubna

Tvoje milosrdenství, Hospodine, sahá až k nebi, tvoje věrnost se dotýká mraků. (Ž 36,6)

Jak bychom mohli změřit Boží milosrdenství? Z hlediska věčnosti nemá konce a bude s Božími dětmi navždy, z hlediska časnosti se nad námi klene jako obloha, která obsáhne každou lidskou bytost – jak ty, kteří Boha hledají, tak ty, kteří mu vzdorují. Bůh dostatečně prokázal své milosrdenství a svou lásku k nám, když za nás dal svého milovaného Syna jako oběť smíření za naše hříchy. Díky této oběti nás nyní přijímá jako své děti a raduje se z nás, jako se pastýř raduje z ovečky, která se zatoulala, a on ji po dlouhé námaze našel a zachránil. Bůh je věrný pastýř, který své ovečky nikdy neopustí, všechny je shromáždí, nebude chybět ani jediná.

1. května

Tvoje spravedlnost je jak mocné horstvo, propastná tůň nezměrná jsou tvoje soudy; zachraňuješ lidi i dobytek, Hospodine. (Ž 36,7)

Boží spravedlnost se vypíná do výše jako mohutné štíty hor. Jeho soudy jsou hluboké jako propastná tůň. Hospodin je vládcem a majitelem všeho stvoření, všechno udržuje při životě, zachovává, sytí, ve svém slitování zachraňuje lidi i zvířata. Prokazuje své milosrdenství celému stvoření, když nechává svítit slunce na dobré i zlé nebo jim dává déšť. Pro svou spravedlnost zachraňuje i lidské duše – Bůh dal svého Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Boží Syn nás vykoupil z hříchu a ze smrti, když se poddal smrti na kříži Golgoty. Protože je Bůh spravedlivý, zachraňuje každého, za koho Ježíš zaplatil a koho očistil svou krví.

2. května

Jak vzácný skvost je tvé milosrdenství, Bože! Lidé se utíkají do stínu tvých křídel. (Ž 36,8)

Bůh se zdobí svým milosrdenstvím jako přenádherným klenotem, který vyzdvihuje Boží dobrotu, vyzaňuje hřejivé paprsky Boží lásky a zjevuje lidem krásu Božího charakteru. Lidé, nikoliv andělé zakoušejí Boží milosrdenství. Utíkají se skrýt pod křídla Božího milosrdenství, vyhledávají ochranu Boží lásky. Nejsou to všichni lidé, ale jenom ti, kterým Bůh dal ze

své milosti nově se narodit z Ducha svatého. Ti spěchají k Bohu a volají po jeho ochraně. V Bohu samotném se ukrývají a radují se z jeho přízně. Bůh prokazuje své milosrdenství i těm, kteří ho nehledají, navzdory tomu, že se proti němu bouří a odmítají vidět jeho dobrotu. Věčné Boží milosrdenství nakonec zůstane jenom s Božími dětmi.

3. května

Hledej blaho v Hospodinu, dá ti vše, oč požádá tvé srdce. (Ž 37,4)

Pán Ježíš Kristus je pro křesťana vším. V něm je plnost všech duchovních požehnání, v něm je plnost pokoje, plnost radosti, v něm je život sám. On je naší plností. Přesto může křesťan obracet svůj pohled jinam a hledat své štěstí a požehnání jinde než v Pánu. Ale Boží slovo přikazuje, abychom hledali jenom v něm, protože v něm samotném jsme požehnaní a blahoslavení. V něm dochází pokoje naše srdce. V něm je naplněna každá naše touha, všechno, o co žádá naše srdce. Bůh s radostí štědře zaopatřuje své děti. Kdo hledá Boha samotného a jeho království na prvním místě, tomu přidává i všechno ostatní – dokonce i to, oč požádá jeho srdce.

4. května

Svou cestu svěř Hospodinu, doufej v něho, on sám bude jednat. (Ž 37,5)

Jenom na Pánově cestě je zdar, milost a požehnání. Proto je tu takový příkaz, který vede Boží děti k tomu, aby se s důvěrou odevzdaly Bohu a Slovu jeho milosti. Svěřit svou cestu Hospodinu znamená odevzdat se cele do jeho rukou, spočinout v jeho vůli, přijímat z jeho ruky všechno, co přichází do mého života. Ale kromě toho to také znamená aktivně hledat jeho tvář, ptát se po jeho vůli, přemýšlet o jeho díle – jak v obecném slova smyslu, tedy rozjímat o vtělení Pána, o jeho skutcích, o díle kříže, i o jeho slavném zmrtvýchvstání, tak také konkrétně o jeho zjevném i skrytém jednání v mém vlastním životě. On sám bude jednat!

5. května

Ztiš se před Hospodinem a čekej na něj. Nevzrušuj se kvůli tomu, kdo jde úspěšně svou cestou, nad tím, kdo strojí pikle. (Ž 37,7)

Ježíš řekl svým učedníkům, že jim dává pokoj, že jim zanechává svůj pokoj. To je pokoj, který vede ke ztišení před Bohem. Je to pokoj, který naplňuje nitro člověka a vede nás k čekání na Pána a jeho jednání. V tomto pokoji spočíváme v Pánu, jenom v něm se může ztišit naše duše a odpočinout od marného snažení, od zbytečného vzrušení až již kvůli lidem úspěšným nebo záluďným, nebo kvůli okolnostem, v nichž se na-

chážíme. Není nic, co bychom potřebovali více, než se ztišit před Bohem a čekat na něj – čekat na jeho příchod, na jeho jednání, na jeho dotek, na jeho slovo, na jeho lásku, na jeho požehnání.

6. května

Hospodinu jsou známy dny bezúhonných, jejich dědictví potrvá věčně. (Ž 37,18)

Bůh ví o každém vlase na hlavě člověka, on určuje počet dnů každého tvora, vede kroky každého muže. Bůh zná budoucnost, je velký a jeho myšlení nelze obsáhnout. Zlý ani bezúhonný se nemůže skrýt před jeho pohledem a uniknout jeho blízkosti. Zlí budou postaveni do záře Boží slávy a budou celou věčnost spalováni tímto nehasnoucím ohněm. Bezúhonní budou s radostí přebývat v Boží přítomnosti. Budou mít podíl na jeho svatosti, budou se s radostí dívat na jeho slávu a celou věčnost se budou nořit do jeho velikosti. Dědictví spravedlivých je věčné, protože jeho zárukou je věčný Bůh, který zaslíbil věci nezměnitelné a zavázal se přísahou sám při sobě.

7. května

Hospodin činí krok muže pevným, našel zalíbení v jeho cestě. (Ž 37,23)

Sám sebe člověk nikdy neupevní. Může se snažit vypínat až k nebi, budovat další babylónskou věž, může se vzpínat jako Nebúkadnesar, který si ve své pýše řekl, že ten veliký Babylón vybudoval on – nic z toho neobstojí. Nic z toho neodolá zubu času a vůbec nic nemůže obstát před svatým Bohem. Jenom to, co Bůh sám upevní svou mocí, obstojí navěky. Když kroky člověka upevní Bůh, může jít člověk klidně po vodě jako Petr a nepohne jím ani zuřivá bouře. Tak je to s člověkem, který se bojí Boha, který v důvěře spočinul v Kristu, pevně se ho drží a spoléhá na jeho milost, a ne na vnější věci.

8. května

Od své mladosti, a jsem už starý, jsem neviděl, že by byl opuštěn spravedlivý, nebo že by jeho potomci žebřali o chléb. Slituje se kdykoli a vypomůže půjčkou, také jeho potomci jsou požehnáním. (Ž 37,25–26)

Pán se stará o své ovečky jako dobrý pastýř. Vodí je na klidná místa u vod, aby si odpočinuly, sytí je tím nejučtějším ze svého domu, dává jim pít z potoků svých rozkoší, udržuje je naživu, občerstvuje je. Bůh je naprosto věrný. Bůh nikdy neopustí spravedlivého, a pokud by to tak na chvíli přece jenom vypadalo, nakonec se nade vši pochybnost ukáže, že to bylo jenom k dobrému Božího dítěte, k růstu a posílení jeho víry. Bůh nám žehná, obrací k nám svou tvář plnou pokoje a radosti. On sám nyní

prebývá uprostřed svého lidu, dokonce si z nás učinil svůj chrám a tak nás učinili požehnáním uprostřed tohoto padlého světa.

9. května

Hospodine, ty mě neopouštěj, nevzdaluj se ode mne, můj Bože, (Ž 38,22)

Jediná naděje člověka a jeho jediná jistota je v Bohu samotném. Jenom Bůh je stále stejný, včera, dnes i na věky. Všechno kolem nás se mění, lidé přicházejí a odcházejí, ale Bůh zůstává. Když Bůh je s námi, i kdyby se spiklo celé peklo proti nám, nepohne s námi. Ale kdyby nás Bůh jen na chvíli opustil, budeme nejztracenější a nejzoufalejší stvoření pod sluncem. Žalmista volá ke svému Bohu, a i když ho prosí, aby ho neopouštěl, volá s jistotou, že Bůh je jeho Bohem. A on je jeho dítětem – Bůh své děti nikdy neopustí, nikdy se od nich nevzdálí a nikdy se jich nezřekne. Vždyť za nás dal svého jediného Syna!

10. května

A tak jakou mám naději, Panovníku? Moje očekávání se upíná jen k tobě. (Ž 39,8)

Jakou mám naději? Kdyby nebylo Boha, nemám vůbec žádnou! I to nejlepší očekávání v tomto světě nakonec musí vzít za své. Kdyby Bůh nebyl, půjde jenom o šanci, že možná bude líp. Ale možná taky ne! Bůh je jedinou jistotou v tomto světě. Bez něj jsme vydáni napospas slepé náhodě, nemilosrdnému osudu, „naději“, že jednou se věci možná změní. Bez Boha není žádná jistota. Ale křesťanská naděje je přece naprosto jistá. Bůh řekl, Bůh slíbil – a protože je Bůh, můžeme se spolehnout na to, že co slíbil, splní, co řekl, se stane. To je naše naděje. Proto se naše očekávání upíná jen k němu, proto je naše naděje neochvějná.

11. května

Hospodine, vyslyš mou modlitbu, přej mi sluchu, když o pomoc volám, nebuď k mému pláči hluchý. Vždyť jsem u tebe jen hostem, příchozím, jako všichni otcové moji. (Ž 39,13)

„Hospodin slyší můj hlas, moji modlitbu Hospodin přijme“ (Ž 6,10). Bůh je naprosto věrný. Když k němu jeho děti volají, nezůstávají bez odpovědi. Bůh vyslyší modlitby všech, kdo k němu utíkají s prosbou o pomoc, kdo k němu běží, aby byli zachráněni. Bůh naplňuje prosby pokorných, kteří rozumí tomu, že jsou jako pára, která se na okamžik ukáže a už tu není, jako polní kvítí, které vyrostе, rozkvetе a uvadne. Bůh není hluchý, lhotejný ani bezmocný. Ve své veliké moci se sklání k mod-

litbám bezmocných, vztahuje svou ruku na pomoc, vysvobozuje, povzbuzuje, posiluje, utěšuje, pomáhá, naplňuje pokojem a radostí. V Ježíši Kristu se Bůh dává poznat všem, kdo ho hledají a prosí o pomoc.

12. května

Do úst mi vložil novou píseň, chvalozpěv našemu Bohu. Uvidí to mnozí a pojme je bázeň, budou doufat v Hospodina. (Ž 40,4)

Boží slovo je mocné v ústech Božích dětí. Nová píseň je chvalozpěv vykoupených, radostná oslava našeho Boha. Její věčný refrén zní: „Spasení náleží našemu Bohu, sedícímu na trůnu, spasení náleží Božimu Beránkovi.“ Jemu patří všechna čest, chvála i sláva, jemu náleží naše díkůvzdání i dobrořečení. To je píseň těch, kdo byli zachráněni z moci temnosti, hříchu i smrti. Je to kázání slavného evangelia, které naplňuje srdce posluchačů bázní Boží, protože vyvyšuje Boha, protože mu vzdává všechnu chválu, protože na něj vkládá všechny zásluhy, protože ukazuje jenom na jeho dílo. Boží moc přitahuje lidi k Pánu Ježíši Kristu a vede je k tomu, aby všechnu svou naději vložili na něj.

13. května

Blaze mužů, který doufá v Hospodina, k obludám se neobrací, ani k těm, kteří se uchylují ke lži. (Ž 40,5)

V Kristu Ježíši mají Boží děti všechno duchovní požehnání nebeských věcí (Ef 1,3). Nehledají ho nikde jinde – dobře vědí, kde ho najdou. Spoléhají na Otce, na velikost jeho moci a hojnost jeho milosti, kterou je zahrnul ve svém Nejmilejším. Žádná duchovní mocnost, žádná modla, žádná pýcha očí ani lidská síla nemohou přinést pokoj, milost a vysvobození. Němé, hluché a bezmocné výtvary lidských rukou (či mysli) nepřinesou žádné požehnání, jenom prokletí – každý, kdo v ně doufá, se jim nakonec bude podobat. Ale kdo spoléhá na Hospodina, toho obklopuje milosrdenství, je ožívován mocí Ducha, spočívá v bezpečí a v pokoji, je požehnaný a raduje se v Pánu.

14. května

Mnoho divů jsi už vykonal, můj Bože, Hospodine, ve tvých úmyslech s námi se ti nevyrovná nikdo. Chci je rozhlašovat, mluvit o nich, je jich tolik, že je vypovědět nelze. (Ž 40,6)

Divy, které Bůh koná, se nedají spočítat. Mohli bychom začít u stvoření z ničeho a lidský život by nestačil na to, abychom mohli popsat nádheru, dokonalost, slávu i dobrotu všeho, co Bůh stvořil. Mohli bychom obdivovat Boží dílo stvoření člověka k obrazu Božímu, a nestačilo by nám nespo-

čet životů na to, abychom jen krátce promluvili o kráse, vznešenosti, důstojnosti, harmonii i hloubce tohoto díla Božích rukou. A co teprve když se dostaneme k Pánovu vtělení nebo k dokonalému Božímu plánu spasení, který Bůh připravil už před stvořením světa, když se podíváme na Kristův kříž a jeho zmrtvýchvstání, když se zamyslíme nad novým stvořením – divy jeho milosti nelze vypovědět natož dostatečně vychválit!

15. května

Ujal ses mne pro mou bezúhonnost, postavils mě navěky před svou tvář. (Ž 41,13)

Právě tak jako se Bůh staví proti pyšným, zatímco pokorným dává milost, staví se proti svévolníkům a ujímá se pře bezúhonných. Žádné bezpráví ani žádná faleš nemohou obstát před svatým Bohem. Ale především se Bůh ujímá svých dětí, chrání a zaopatřuje je vším potřebným jak k životu fyzickému, tak k životu duchovnímu. A jenom své děti staví navěky před svou tvář. Kristova krev snímá viny z hříšníků, posvěcuje je a ve víře v Pána Ježíše Krista mají doširoka otevřený přístup před Boží majestátem. Bůh se jich ujímá a přijímá je ne pro jejich vlastní spravedlnost, ale pro tu, která pramení z víry v Pána Ježíše, pro Kristovu spravedlnost, která je naprosto dokonalá.

16. května

Kéz ve dne přikáže Hospodin milosrdenství svému a v noci své písni být se mnou! Modlím se k Bohu života mého. (Ž 42,9)

Když Bůh vyváděl svůj lid z egyptského otroctví, byl neustále s nimi – ve dne jako oblakový sloup a v noci jako sloup ohnivý, který jim osvětloval cestu. To byl fyzický obraz Božího díla v jeho dětech. Proto David volá k Bohu, aby s ním ve dne bylo jeho milosrdenství a v noci jeho píseň, aby Bůh byl s ním na každém kroku. Touží po Boží přítomnosti, která bude plná milosti a povede ke chvále. Proto se modlí a volá ke svému Bohu, k Bohu svého života, k Bohu svému vládci a spasiteli. Jenom Bůh může člověka obklopit svým milosrdenstvím a naplnit jeho srdce radostí, vděčností a chválou.

17. května

Proč se tak trpce rmoutíš, má duše, proč ve mně úzkostně sténáš? Na Boha čekej, opět mu budu vzdávat chválu, jemu, své spáse. On je můj Bůh. (Ž 43,5)

Jak často je duše křesťana smutná, jak často je naplněná takovou úzkostí, až sténá! Boží slovo říká, že svět leží ve zlém a my jsme toho svědky každý den. Kolik bolesti, zla, svévole, zmaru, těžkostí i bídy nás obklopuje

– jak by naše duše nebyla trápena, když je svědkem toho všeho. A nad to vše nacházíme to všechno zlo nejenom kolem nás, ale uvnitř nás samotných. Proto si den za dnem, hodinu za hodinou připomínám, kdo je můj Bůh. Proto čekám na něj, na jeho milost, na jeho Ducha, na jeho sílu, milosrdenství i obnovení. A když Bůh přichází a zachraňuje, znovu mu mohu vzdávat chválu a radovat se z jeho spásy.

18. května

Po všechny dny byl Bůh naší chloubou, tvému jménu chceme vzdávat chválu věčně. (Ž 44,9)

Jak požehnaná chlouba! Jen výjimečně se hříšný člověk může něčím chlubit a nedopouštět se přitom hříchu, ale zde je chlouba, která je vždycky svatá, vždycky dobrá, v tom nejlepší slova smyslu vždycky radostná, plná pokoje, lásky, úcty, obdivu a díkůvzdání. Bůh nás zachránil ze své milosti. Zachránil nás v naší bídě a v zoufalství. Udělal to právě takto, aby se nikdo nemohl chlubit před Bohem. Poslal svého Syna, aby byl Spasitelem světa, aby byl kamenem úrazu pro Židy a bláznovstvím pro ostatní. Ale pro vyvolené je Pán Ježíš Kristus jejich největší chloubou – stal se nám moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením i vykopením. Proto se jím chlubíme a bez přestání mu vzdáváme chválu.

19. května

Tvé jméno budu připomínat po všechna pokolení; proto ti národy budou vzdávat chválu navěky a navždy. (Ž 45,18)

Pod nebem není jiného jména zjeveného lidem, v němž bychom mohli být spaseni, než je slavné jméno našeho Pána Ježíše Krista (Sk 4,12). Připomínat toto jméno každému pokolení znamená rozhlašovat evangelium, které je Boží mocí ke spasení. Bez připomínání Kristova jména nemohou být lidé spaseni, protože víra je ze slyšení. A teprve když lidé uvěří v Pána Ježíše Krista a jsou zachráněni pro věčnost, začínají vzdávat Bohu chválu, oslavovat jeho jméno, jeho skutky, jeho charakter. Stejně jako andělé i vykopení lidé budou vzdávat chválu po všechna pokolení, navěky a navždy. Nic nás nemůže zastavit a odradit od oslavování našeho Spasitele – srdce každého křesťana přetéká vděčností a chválou a raduje se v Kristu.

20. května

Bůh je naše útočiště, naše síla, pomoc v soužení vždy velmi osvědčená. (Ž 46,2)

Bůh je naše útočiště. Není naší armádou, ani tankem, ale útočištěm. K Bohu se utíkáme schovat. U něho nacházíme bezpečí, spočinutí a pokoj.

V něm jsme skryti a s ním můžeme přečkat každé nebezpečí. Je dokonce naší silou a naší pomocí, je tím, kdo nás vždy bezpečně ochrání, pomůže nám a posílí nás. Stvořitel světa je naším útočištěm. Bůh, který se nám dává poznat jenom v osobě Ježíše Krista. Je útočiště, pomoc i síla těm, kdo k němu utíkají. Toto útočiště, tato pomoc i posila je velmi osvědčená. Kdo věří v Krista, nebude zahanben (Ř 10,11). Kdo v něj věří, ob stojí, protože Bůh je jeho útočiště, síla i pomoc.

21. května

Dost už! Uznejte, že já jsem Bůh. Budu vyvyšován mezi pronárody, vyvyšován v zemi. (Ž 46,11)

Dost už! Ztichněte! Přestaňte! S čím? S tím hlukem a lomozem, se svou vzpourou proti Bohu. Přestaňte už se vzpouzet a vzdorovat. Uznejte, že jenom Hospodin je Bohem. Jenom on sám má nárok na uctívání. Jenom jemu patří všechna sláva. Jenom on je Bůh – jiného boha už není. Bůh sám se nám dal poznat v Pánu Ježíši Kristu. Všude, kde je vyhlášován Kristus, docházejí lidé spasení a Bůh je vyvyšován. Je vyvyšován mezi pronárody. Je vyvyšován v naší zemi, protože jsou zde křesťané, kteří uctívají Boha v Duchu a v pravdě. Bůh je vyvyšován v každé zemi, kam se dostane evangelium.

22. května

Lidé všech národů, tleskejte v dlaně, hlaholte Bohu, plesejte zvučně. (Ž 47,2)

At zní chvála našemu Bohu mezi všemi národy. Dávno před vtělením Pána Ježíše Krista Bůh mluvil o tom, že ho lidé ze všech národů budou oslavovat. Skrže potomka Abrahama dojdou požeňání všechny čeledi země. Právě o nich mluví Ježíš, když říká, že musí být vyvýšen, aby k sobě všechny přitáhl. Ti všichni jsou lidé ze všech jazyků, národů, kmenů i ras, kteří byli vykoupení skrže krev Beránka. Radostně hlaholí Bohu, zvučně ho oslavují, tleskají a vzdávají chválu, zpívají Bohu novou píseň a děkují za spasení, za milost, kterou byli zahrnuti. Kéž se i my každý den připojujeme k tomuto zvučnému gejzíru chvály, který bude se stále větší intenzitou znít už na věky.

23. května

Veliký je Hospodin, nejvyšší chvály hodný ve městě našeho Boha, na své svaté hoře. (Ž 48,2)

Nikdo není jako Bůh! I kdyby byl někdo sebevětší mezi lidmi, dokonce i mezi anděly, není nikdo jako Bůh. Bůh je veliký – to prosté slovo „veliký“ naprosto stačí k popisu našeho Pána. Nepotřebujeme říkat největší, i když

i to můžeme říci, ale stačí jednoduše říct, že Bůh je veliký. Je tak veliký jako nikdo jiný. Jeho velikost nelze obsáhnout, chválu jeho majestátu nelze vyjádřit žádným množstvím slov – ani všechny jazyky, které Bůh stvořil v tomto světě a z nichž vykoupil lidi povolané k víře, nemohou dostatečně vyjádřit a popsat nádheru a vznešenost Boha a jeho milovaného Syna, Pána Ježíše Krista. Jenom on je hoden chvály!

24. května

Tento Bůh je Bůh náš navěky a navždy; on sám nás povede věčně. (Ž 48,15)

Bůh se nemění, je stále tentýž. Když někoho Bůh označí svým Duchem, je takový člověk zapečetěn pro věčnost, je Božím dítětem a Bůh je navěky a navždy Bohem. Ačkoliv jsme všichni stvořeni z jednoho člověka a v tomto smyslu všichni patříme Bohu, jenom ty, kdo přišli k Pánu Ježíši Kristu v pokání a následně ve víře v něj a v jeho dokonané dílo, Bůh přijímá a osvojuje si je jako své vlastní děti. Ti s radostí a láskou vyznávají, že Bůh je také jejich Bohem, že nikdo a nic je nemůže oddělit od Boha a jeho veliké lásky, že nemohou přestat být Božími dětmi, ztratit se Bohu a odvrátit se od jeho vedení.

25. května

Avšak mne Bůh ze spárů podsvětí vykoupí, on mě přijme! (Ž 49,16)

Kdo může pronést tak troufalá slova? Kdo může mluvit za Boha? Kdo může říci, co s ním Bůh udělá? Copak Bůh není svrchovaný? Copak nezáleží na něm samotném, nad kým se slituje? Bůh je naprosto svrchovaný ve všech věcech včetně spasení člověka. Ale duše, která poznala Pána, která poznala jeho nekonečnou dobrotu, jeho neskonalou lásku, jeho strašlivou spravedlnost, i hrůzu hněvu, který byl vylit na Božího Beránka na kříži Golgoty, taková duše může volat s naprostou důvěrou, protože ví, kdo je Bůh a cele se spoléhá na Boží zaslíbení. To je duše, která se drží Krista a ničeho jiného, která spoléhá na moc jeho krve, která nás očisťuje od každého hříchu.

26. května

Mne oslaví ten, kdo přinese oběť díků, ten, kdo jde mou cestou; tomu dám zakusit Boží spásu. (Ž 50,23)

Bůh nám ve svém Slově přikazuje, abychom ho oslavovali vším, co děláme (1K 10,31). A v tomto textu nám ukazuje, jak to máme dělat – přinášet oběť díků Když vděčnost naplní srdce člověka, Bůh je vyvyšován a lidé jsou zachraňováni pro věčnost. Každý den je dnem Boží milosti,

každý den mohou ještě přicházet lidé k Pánu Ježíši Kristu, činit pokání, věřit v něj. Každý den Bůh přijímá do své blízkosti ty, které povolal ke spáse a nyní jim dává zakusit radosti a požehnání nového života v Kristu Ježíši. Srdce je naplněné chválou a vděčností, za všechna dobrodiní, která mu Bůh prokazuje. To je Boží cesta a také jasný důkaz nového narození.

27. května

Zbav mě hříchu, očist' yzopem a budu čistý, umyj mě, budu bělejší nad snůh. (Ž 51,9)

Každá probuzená duše volá k Bohu a prosí o očištění. Každá probuzená duše vidí zoufalou potřebu očištění od hříchu, protože Bůh se jí dal poznat ve své svatosti a slávě. Z Ducha svatého právě znovuzrozené Boží dítě začíná rozumět ošklivosti hříchu a spěchá ke kříži a hledá krev Beránka, aby se jí očistilo od svých vin. Křesťan při svém každodenním chození s Bohem zakouší, jak snadno se hřích přichytí (Žd 12,1–2), a s pohledem upřeným na Ježíše prosí Boha, aby ho očisťoval od každé nečistoty. Jestliže vyznáváme své hříchy, Bůh je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očisťuje nás od každé nepravosti (1J 1,9).

28. května

Dej, ať se zas veselím z tvé spásy, podepři mě duchem oddanosti. (Ž 51,14)

Netrapte se, radost z Hospodina bude vaší záštitou (Neh 8,10). Bůh nás ve své milosti a dobrotě zahrnuje radostí, můžeme se veselit ze spasení, z odpuštění hříchů, z věčného života z přijetí do Boží rodiny. Tato radost má svůj pramen v Duchu svatém, jímž jsou zapečetováni všichni, kdo uvěřili v Pána Ježíše Krista. Touto radostí Bůh znovu občerstvuje každé Boží dítě, které se od něj vzdálilo, ale potom přichází zpátky k Bohu a prosí o smilování. Bůh dává svým dětem jáсот a veselí a podpírá je duchem oddanosti, aby mohly dál věrně a pevně stát ve víře, v lásce a ve spravedlnosti a vytrvaly až do konce.

29. května

Proč se chlubiš zlem, ty bohatýře? Boží milosrdenství po všechny dny trvá! (Ž 52,3)

Každý člověk přichází na tento svět se srdcem bohatýra ve zlu. A jedna z věcí, kterou se od mládí učí, je chlubit se zlem, chlubit se hříchem, vystavovat na odív svou vzpouru proti Bohu. To je něco, co se nemusíme obtížně učit, neboť to jde každému člověku bez větších problémů. Ale Boží milosrdenství přemáhá všechno zlo. Boží syn se stal člověkem a na lid-

ském těle přijal mzdu za hřích – nikoliv svůj, ale náš, můj. Jeho vzkříšení říká, že je dokonáno a můžeme se spolehnout na to, že naše hříchy byly obmyty krví Beránka a byla nám připočtena jeho spravedlnost. Bůh nás přijímá jako své děti. Jeho milosrdenství je věčné!

30. května

Ten nejlepší vztah nás pojil, za bouřného jásotu jsme chodívali do Božího domu. (Ž 55,15)

Jak požehnané a radostné je uctívat Boha společně s bratry a sestrami. Skutečné přátelství je velkým požehnáním a velikou Boží milostí. David mluví o důvěrném vztahu, který měl, který byl postavený na společném uctívání Boha, na lásce k Bohu. A přece tento vztah zanikl – David popisuje zradu, kterou zakusil od svého nejbližšího přítele. Jak hlubokou bolest přinese taková zrada! Jedinou nadějí je potom Bůh – on je tím, ke komu člověk může utéct a u koho jediného nalezne útěchu. Jsou to také proročká slova, která se naplnila na Pánu Ježíši Kristu, když jeden z těch, kteří s ním seděli u stolu, ho zradil – polibkem zradil Syna člověka a vydal ho do rukou jeho nepřátel.

31. května

Večer, zrána, za poledne lkám a sténám. – Vyslyšel můj hlas! (Ž 55,18)

Pán Ježíš učil své učedníky, aby byli neodbytní a vytrvalí jako vdova, která svou vytrvalostí umožnila nespravedlivého soudce (Lk 18,1-7), takže jí nakonec vyslyšel. Oč víc Bůh vyslychá vytrvalé prosby svých milovaných dětí. Oč víc Bůh dá na pláč a sténání Božích vykoupených. David s radostí vyznal, že Bůh vyslyšel jeho hlas. Boží dítě rozumí tomu, že ho Bůh přijímá, že ho Bůh vyslychá, že se ho Bůh zastává, že ho Bůh vysvobozuje, že se nad ním Bůh smilovává! Nenechává své milované bez odpovědi, nenechává je v temnotě a prázdnotě, nenechává je samotné uprostřed těžkostí života, ale slyší jejich modlitbu a odpovídá na ni.

1. června

Na Hospodina slož svoji starost, postará se o tebe a nedopustí, aby se kdy spravedlivý zhroutil. (Ž 55,23)

Pohleď, Boží dítě, na Boží dobrotu! Bůh sám tě zve, volá a vybízí, abys spěchalo k němu. Nejde jen o to utéct do jeho blízkosti, schovat se pod jeho mocnou ruku, ale máš vložit své starosti na něj. A on bude jednat. Postará se o tebe, protože mu na tobě záleží. Miluje své dítě a jako ten nejlepší rodič se o ně také stará. Dohlíží na každý krůček svých maličkých,

má spočítané vlasy na jejich hlavách. Nedopustí, aby se kdy spravedlivý zhroutil! Dopustí, aby pro něj někdy Boží dítě položilo svůj život a tak prokázalo svou věrnost, ale i v takových případech se Bůh stará, posiluje a zmocňuje ke svědectví o Boží lásce.

2. června

V Boha, jehož slovo chválím, v Hospodina, jehož slovo chválím, v Boha doufám, nebojím se, co mi může udělat člověk? (Ž 56,11-12)

Když Bůh je s námi, kdo proti nám? Kdo doufá v Boha, chválí jeho Slovo a spoléhá se na ně. Bere Boha za slovo, bere ho vážně, drží se ho, připomíná si jeho sliby a staví na nich. Nemusí se bát, protože v Bohu je jeho síla i skryš. Nebojí se člověka, protože rozumí tomu, že člověk je jen vánek, stejně jako tomu, že svůj boj nevedeme proti tělu a krvi, ale proti duchovním mocnostem, proti silám zla, které ovládají tento věk tmy. Bůh do této tmy září jako světlo, takže David může vyznat – a my spolu s ním, že s Bohem proběhne i vřavou nepřátel (Ž 18,30).

3. června

Smiluj se nade mnou, Bože, smiluj se nade mnou, k tobě se utíká moje duše. Utíkám se do stínu tvých křídel, dokud nepomine zhoubné nebezpečí. (Ž 57,2)

Boží smilování na tomto místě neznamená nic jiného ani nic menšího, než prosbu o záchranu. Jde o záchranu duše, která se běží skrýt do stínu křídel svého Boha, pod ochranu Všemohoucího. Je to boj duše, která se vzpírá viditelným i neviditelným zbraním nepřítele. Zhoubné nebezpečí to jsou nástrahy světa, hřích, to je ďábel sám se všemi snahami odvést člověka od všeho dobrého, co lze nalézt jedině v Bohu samotném. V něm je plnost všech požehnání, a jenom v Něm je naše duše v bezpečí. Nikdo není jako on – je natolik mocný a natolik přitažlivý, že Duchem svatým obnovená duše nachází pokoj, útěchu, radost i bezpečí.

4. června

Povznes se až nad nebesa, Bože, ať nad celou zemí vzejde tvoje sláva! (Ž 57,6)

Bůh nepřebývá v chrámech učiněných lidskýma rukama – vždyť nebesa nebes ho nemohou pojmout a zemi má za podnoží svých nohou. Nad celou zemí Bůh svrchovaně vládne. Nic neunikne jeho zraku, a nic se nevyklouzne z jeho ruky. Všechny Boží děti dobře rozumí těmto pravdám. A přece do života každého Božího dítěte přichází někdy chvíle, kdy volá

stejně jako David – ve stejném zoufalství a ve stejné úzkosti – Bože, povznes se nad nebesa! Bože, kéž je zjevná tvoje vláda, až nad celou zemí vzejde tvoje sláva. Pomoz, Bože, nevidím tvé světlo, ztrácí se mi tvá ruka, neslyším tvůj hlas. Vystup, Pane, výš, ať jako slunce září světlo tvé spravedlnosti a po celé zemi se rozleje požehnání tvé milosti.

5. června

Mé srdce je připraveno, Bože, mé srdce je připraveno, budu zpívat, propěvovat žalmy. (Ž 57,8)

Boží dítě je připravené vydat svědectví o naději, kterou má. Tato naděje naplňuje mysl i srdce a je silou ke každodennímu zápasu i ke každodennímu chození s Pánem ve víře. Křesťan se těší na druhý příchod Pána Ježíše Krista, na obnovu všech věcí, na vzkříšení těla, na nebeský Jeruzalém a především na trvalou fyzickou přítomnost Pána, na poznávání jeho lásky, dobroty, nádhery a dokonalosti. Bůh bude přebývat uprostřed svého lidu. Už nyní přebývá, protože nám dal svého Ducha a zaslíbil nám, že se kde se dva nebo tři sejdou v jeho jménu, on sám bude uprostřed nich, ale potom ho uvidíme tváří v tvář. Proto je naše srdce stále naplňované vděčností a chválou.

6. června

Já však budu zpívat o tvé síle, nad tvým milosrdenstvím hned zrána budu plesat. (Ž 59,17)

Bůh vysvobozuje! Jeho milostí jsme spaseni skrze víru. Je to jeho dílo a spasení je cele darem jeho milosti. Moje srdce bylo obnoveno mocí Ducha svatého, který ho nyní naplňuje vděčnou radostí a chválou. Bůh přemohl hřích, přemohl smrt. Dal svého milovaného Syna, abychom ve víře v něj měli věčný život. Nelze zadržet příval chvály, který se dere ze srdce na jazyk. Nelze v obdivném úžasu nežasnout nad velikostí jeho síly. Bůh nás probouzí hned zrána, abychom si před oči stavěli jeho milosrdenství, protože nás neponechal v říši smrti, v temnotě noci, v bezmoci spánku, ale naplnil nás svým Duchem a před našima očima zazařil Kristus.

7. června

S Bohem statečně si povedeme, on rozšlape naše protivníky. (Ž 60,14)

Společně s Davidem můžeme radostně volat, že „Bůh je síla má“ (Ž 28,7). V Davidovi máme také dobrý vzor, co to znamená chodit statečně se svým Bohem, bojovat v jeho síle. David bojoval především mečem, syn Davidům, Pán Ježíš Kristus, vybojoval duchovní boje a získal pro nás vítězství

– na kříži Golgoty zvítězil nad smrtí, přemohl hřích, zničil ďábla. Porazil všechny své i naše nepřátele, rozšlapal je na prach. V jeho moci, v jeho síle nyní vítězíme i my. Když s ním chodíme, vedeme si statečně, protože nás naplňuje svým Duchem, dává nám svou moudrost, posiluje nás svým Slovem, mečem Ducha, který je nám svěžen. Bůh je síla má!

8. června

Z končin země k tobě volám se sklíčeným srdcem. Doved' mě na skálu, je pro mě strmá, (Ž 61,3)

Z veliké dálky a z hluboké sklíčenosti volá David k Bohu a prosí ho o ochranu, záchranu, slitování. Proč mluví o skále, která je strmá? Jiné překlady poukazují na skálu, která je větší než on. David zjevně hledá útočiště a dobře ví, že on sám ze své síly, ze svého úsilí, svými dobrými skutky v tomto směru ničeho nedosáhne. Bůh musí zakročít. Bůh musí zoufalce dovést až na skálu, která je tak strmá, že na ni člověk nemůže vystoupit. Bůh musí volajícího dovést na místo dokonalé spásy, do útočiště, které je jenom v Kristu. Tam je člověk v dokonalém bezpečí, v Boží ruce, v nedobytném hradě, na nepřístupné skále.

9. června

Ty jsi, Bože, slyšel moje sliby. Do vlastnictví dals mi ty, kteří se bojí tvého jména. (Ž 61,6)

Bůh vždycky slyší! On zná úmysly srdce. Neunikne mu ani nejmenší z lidských myšlenek, ani jediné hnutí našich motivů. A Bůh odpovídá. Jediný, o kom můžeme říci, že na něj v plnosti můžeme vztáhnout tato slova, je Pán Ježíše Kristus. Oběti ani dary nepřinesl, ale dostal tělo – fyzické tělo, v němž přišel do tohoto světa a ve kterém zemřel na kříži. Ale kromě něj dostal jako tělo také všechny, které mu dal Otec do vlastnictví, za které zaplatil svou obětí a tak je vykoupil. Byl ustanoven svrchovanou hlavou tohoto těla – církve. Je jejím Pánem, vlastníkem i manželem – a církev je jeho milovanou nevěstou, jeho výlučným vlastnictvím.

10. června

Má spása a sláva je v Bohu, on je má mocná skála, v Bohu mám útočiště. (Ž 62,8)

Po třech dnech v útrobách veliké ryby, kterou pro něj Bůh nastrojil, Jonáš vyznal, že „u Hospodina je spása“ (Jon 2,10). Jiný prorok, David, vyznává tato slova s neochvějnou důvěrou a bez nutnosti zakusit sevření nepřitelem nebo okolnostmi. Ve svých životech zakoušíme obojí – někdy

Bůh musí nastrojít něco speciálního konkrétně pro nás, abychom pochopili a vyznali, že jen Bůh je má skála, sláva a spása, ale z Boží milosti také obvykle zakoušíme totéž, co David, že „jen v Bohu se ztiší duše má“, že jenom v něm mám své útočiště, že jenom Pán Ježíš Kristus je úhelným kamenem mé spásy, jeho kříž je mou chloubou a jeho jméno je nepohnutelnou skálou. Jemu vzdávám chválu ustavičně!

11. června

Lide, v každý čas v něho doufej, vylévej před ním své srdce! Bůh je naše útočiště. (Ž 62,9)

Jak často potřebujeme slyšet podobná napomenutí a povzbuzení! Jak často propadáme malomyslnosti, beznaději nebo nevěře. Ale Bůh sám dosvědčuje, že kdo v něho věří, nebude zahanben (Ř 10,11). V každý čas máme jít k Pánu a spoléhat se na něj – jak v čase radosti a Božího požehnání, tak v čase těžkostí. A právě v těch temných chvílích, kdy jsme ponořeni do duchovní mlhy nebo dokonce temnoty, potřebujeme vylévat své srdce před Pánem. Je to projev hluboké závislosti na Bohu samotném a velké, neochvějné důvěry. Bůh je naše útočiště. On je naše skryš, náš pevný hrad a nedobytná pevnost. Pohleď, křesťane, na jeho velikost, na jeho slávu, žasni nad jeho dílem a posiluj se v jeho milosti.

12. června

Bůh promluvil jednou, dvojí věc jsem slyšel: Bohu patří moc ... (Ž 62,12)

Bůh je mocný! S jakou radostí to vyznáváme, jak rádi ta slova slyšíme, jak vroucně je opakujeme a hýčkáme je ve svém srdci. Bůh může – protože má moc, protože všechna moc patří jemu. Bůh prokázal svou moc ve stvoření světa, když řekl slovo a stalo se. Jenom Boží mocí byly povolány z ničeho k existenci věky – čas, hmota i prostor dostaly své místo a začaly se rozvíjet dějiny stvoření, jak toho viditelného, tak toho neviditelného. Pánu Ježíši Kristu patří veškerá na nebi i na zemi. Bůh prokázal svou moc, když vzkřísil svého Syna z mrtvých a všechno vložil do jeho rukou, aby Syn svou mocí oslavil Otce. Bohu patří moc ...

13. června

Bože, tys Bůh můj! Hledám tě za úsvitu, má duše po tobě žízní. Mé tělo touhou po tobě hyne ve vyschlé, prahnoucí, bezvodé zemi. (Ž 63,2)

Davidovy myšlenky patří Bohu. Na prvním místě touží po Bohu. Ze všeho nejdřív vyznává, že Bůh je jeho Bohem. Utíká před svým synem Abšolómem, spěchá pouští z Jeruzaléma do Machanajimu. A za úsvitu hledá Boha. V té

vyprahlé a bezvodé zemi Davida netrápila žízeň po vodě, ale žízeň po Bohu. Jeho tělo nehynulo kvůli žáru dne a chladu noci, ale hynulo touhou po Bohu. David se soužil, ale ne starostmi o své království, ne kvůli tomu, o co přišel, ne kvůli tomu, co nastane, ale kvůli tomu, že chtěl být s Bohem. Bůh je jeho jediným potěšením, protože Bůh sám, jeho Bůh, je život.

14. června

Tvé milosrdenství je lepší než život, mé rty tě chválí zpěvem. Proto ti dobrořečím po celý život, v tvém jménu pozvedám dlaně. (Ž 63,4–5)

Kéž by to bylo vyznání také našich úst! Tady jsou znovu slova obráceného srdce. Boží milosrdenství je víc než život. Pán Ježíš podobná slova říkal svým učedníkům, kteří ho chtěli následovat. David vyjadřoval svou velkou žízeň po Bohu. Celé jeho tělo hladovělo po samotném Bohu. David miloval Boha, věděl, kdo je Bůh, zakusil jeho milosrdenství a porozuměl tomu, že je lepší než život, a to i život velikého a mocného krále. Znal Boha. A jeho myšlenky směřují k Bohu, chválí Boha, děkuje Bohu, žehná. Připomíná si Boží dobrotu a Boží milosrdenství, které zakoušel v průběhu celého svého života. Jeho víra byla ukotvená jenom v Kristu samotném.

15. června

Že jsi mou pomocí býval, ve stínu křídel tvých plesám. Má duše přilnula k tobě, tvá pravice mě pevně drží. (Ž 63,8–9)

Duše křesťana si připomíná Boží činy a je naplňovaná novou radostí. Bůh se zastává svých dětí a ochotně jim poskytuje pomoc. To je cesta přilnutí k Bohu. Jako se žízní vyprahlý jazyk přilepí k patru, tak se křesťanova žíznivá duše lepí k Bohu, přilne k němu, aby se sytila tou nejučtější stravou z Boží přítomnosti. To vede k opakovanému ujištění, že Bůh je blízko, že se mě nikdy nevzdá a nikdy mě neopustí. Proto křesťan s radostí vyznává, že Boží pravice ho pevně drží, podepírá, že v Bohu má svou oporu a nikdo ho nemůže vytrhnout z ruky dobrého pastýře, který za něj položil svůj život (J 10,27–30).

16. června

Spravedlivý se bude radovat z Hospodina a utíkat se k němu; on bude chloubou všech, kdo mají přímé srdce. (Ž 64,11)

Radost z Hospodina je záštitou křesťanů (Neh 8,10) i jejich silou. Hospodin je štítem a největší chloubou každého Božího dítěte. Boží dítě nemá nic, co by nedostalo od Boha, není ničím, čím by ho Bůh neučinil. Proto je každá lidská chlouba vyloučena. Zůstává jenom oslava Boha. Proto se

radujeme – byli jsme ospravedlněni Kristovou obětí na kříži, Bůh nám dal nové srdce, přímé, měkké, masité, srdce, které miluje Boha a usiluje o vztah s ním. Je to srdce, které přes všechna úskalí života ve světě, ve všech souženích světa, přes všechny zápasy s hříchem i boje s ďáblem nachází největší potěšení v Kristu samotném a v jeho díle.

17. června

Ty svou dobrotou celý rok korunuješ. (Ž 65,12)

Bůh je dobrý! Nenajdeme důležitější a krásnější prohlášení o Bohu. Bůh sám je zdrojem veškeré dobroty a cokoliv činí i říká je dobré. Jeho dobrota je zářivým klenotem, který prozařuje temnotu a těžkosti každého dne. Ačkoliv má Bůh každý den proč vzplanout hněvem, přesto své stvoření zahrnuje množstvím svých dobrých požehnání. Není dne, kdy by v tom Bůh selhal. Duše těch, kdo ho milují, se sytí tou nejtučnější stravou z jeho domu a po celý jejich věk je Bůh sytí dobrem. Jak je Bůh dobrý k Izraeli, k těm, kdo jsou čistého srdce (Ž 73,1).

18. června

Hlahol Bohu, celá země! Pějte žalmy k slávě jeho jména. (Ž 66,1–2)

Bůh je hoden chvály. Není třeba hledat nějaký důvod – dost na tom, kým je. Stvořitel a udržovatel světa. Nejdokonalejší a nejvzácnější bytost. Patří mu hlasitá chvála celé země. Celému stvoření i celé zemi je určen příkaz hlaholit Hospodinu. Celé stvoření sténá a nařiká v toužebném očekávání zjevení slávy Božích synů, celá země dnem i nocí vypravuje o Boží slávě, srdce vykoupených se rozeznávají chválou jeho jména. Není pod nebem jiného jména, jímž bychom mohli být spaseni, než je převzácné jméno Ježíš. On je Immanuel, Bůh s námi.

19. června

Ať se ti klaní celá země a zpívá ti žalmy, ať zpívá žalmy tvému jménu. (Ž 66,4)

Každé stvoření na nebi, na zemi i pod zemí se bude klanět Hospodinu. Nyní, v čase milosti, Bůh volá veškeré stvoření k pokání k víře v Pána Ježíše Krista, k oslavě Božího syna, ke chvále jeho jména. Kdokoliv by vzýval jeho jméno, bude spasen (Ř 10,13). V jeho jménu je moc, která vzbuzuje víru, zachraňující a uzdravující moc evangelia. S láskou se mu klaníme a s radostí zpíváme o jeho jménu. Jeho jméno je nad každé jméno a přijde den, kdy se před ním skloní každé koleno a každý jazyk bude vyznávat, že Ježíš Kristus je Pán (Fp 2,9–11).

20. června

Ať se národy radují, ať zaplesají, neboť soudíš lidi podle práva, spravuješ národy země. Kéž ti, Bože, lidé vzdají chválu, kéž ti vzdají chválu všichni lidé! (Ž 67,5–6)

Bůh je spravedlivý soudce. Je jedinou zárukou spravedlnosti a práva. Žádný soud v tomto světě nemůže být objektivní ani dokonale spravedlivý. Proto také v tomto světě nemůže nikdy být dosaženo spravedlnosti. Ale Bůh soudí podle práva a spravuje národy země. Bůh zná všechny okolnosti, zná všechny detaily každého případu, zná každý motiv veškerého lidského jednání i mluvení. Jenom on může soudit spravedlivě. Jako dobrý správce se stará o všechny národy země. Nehledí na osoby, ale hledí k srdci a každého soudí podle jeho skutků. Proto ať ho chválí všichni lidé. Nikdo není spravedlivý, protože nikdo není jako Bůh.

21. června

Spravedliví se však zaradují a jásotem budou oslavovat Boha. (Ž 68,4)

Bůh je vrcholem a měřítkem veškeré spravedlnosti, proto spravedliví oslavují Boha. Spravedliví, tedy ospravedlnění, protože spravedlivý sám o sobě není nikdo, ani jeden (Ř 3,10), zakusili Boží spravedlnost v odpuštění svých hříchů a uviděli, jak Otec kvůli této spravedlnosti, vylil svůj hněv na svého milovaného Syna, který na sebe vzal hříchy svého lidu. Proto nyní jásají a radují se. Ne ze smrti Božího syna, ale z dobrodiní, které jim jeho obět na kříži přinesla: odpuštění hříchů, přijetí do Boží rodiny, přičtení Kristovy dokonalé spravedlnosti. Radostným jásotem oslavují Boha, protože Pán Ježíš Kristus dokázal svou spravedlnost, když nezůstal v hrobě, ale slavně vstal z mrtvých!

22. června

Požehnán buď Panovník, den ze dne za nás nosí břímě. Bůh je naše spása. (Ž 68,20)

Zdá se to jako protimluv, ale nic nemůže být skutečnější – Panovník, který vládne nad svým stvořením, který si postavil trůn v nebesích, který všechno drží svou mocnou paží, se sklání ke svému stvoření, sestupuje ze svého vyvýšeného trůnu a den za dnem za nás nosí naše břímě. Boží syn se stal člověkem, aby na sebe vzal pro nás neúnosné, ale zároveň naše vlastní břemeno našich hříchů. Na golgotském kříži toto břemeno hříchu odstranil tím, že ho spolu s vlastním tělem nechal přibít na dřevo. Vzal na sebe prokletí za hříchy svého lidu, zaplatil za ně svou smrtí a očistil nás svou krví. Bůh je naše spása!

23. června

Ale má modlitba spěje, Hospodine, k tobě, je čas přízně, Bože nejvyšší milosrdný, odpověz mi. (Ž 69,14)

„Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života“ (J 6,68). Pane, ke komu bychom se modlili, vždyť jenom u tebe je milosrdenství a slitování, jenom ty odpovídáš. Jenom ty jsi živý Bůh, který může z nebe seslat oheň soudu, jako na Sodomu a Gomoru, nebo oheň své slávy, který pozře oběť i s oltářem, jako když se Eliáš modlil na hoře Karmel, nebo oheň své milosti, který padl učedníky shromážděné v horní místnosti, takže byli naplněni Duchem svatým a s odvahou mluvili o velikých věcech Božích. Stále ještě trvá čas tvé přízně, proto voláme k tobě, Boží nanejvyšší milosrdný a prosíme tě o hojnost tvé milosti.

24. června

Odpověz mi, Hospodine, vždyť tvé milosrdenství je dobrotivé, pro své velké slitování shlédni na mne. (Ž 69,17)

K čemu by nám byly modlitby, kdyby Bůh neodpovídal! V takovém případě by modlitba byla jenom řečnickým cvičením a prázdným mluvením. Ale Bůh je živý a odpovídá. Neodpovídá kvůli délce modliteb ani kvůli tomu, jak jsou krásně přednesené, ale odpovídá pro své milosrdenství. Bůh překypuje dobrotou, proto nás zahrnuje svým milosrdenstvím, proto se jeho milosrdenství klene jako obloha nad těmi, kdo se ho bojí (Ž 103,11), proto jeho velké slitování nikdy nekončí a obnovuje se každého rána (Pl 3,22-23). Kvůli sobě samému Bůh odpovídá a shlíží i na nás.

25. června

Ať jsou veselí a radují se z tebe všichni, kteří tě hledají; ať říkají stále: „Bůh je velký“ ti, kdo milují tvou spásu. (Ž 70,5)

Všichni, kdo hledají Boha, milují jeho spásu. Bůh si je zamiloval, proto i oni milují a proto také hledají jeho blízkost a radují se z něho. Jsou veselí a radují se, protože poznali Boží velikost, zakusili, jak dobré a požehnané je poznávat Pána. Bůh sám je zdrojem jejich radosti. Čím více poznávají Boha, jeho slávu, jeho svatost, spravedlnost, pravdu, tím více obdivují jeho milosrdenství a žasnou nad Boží dobrotou. Ve světle Boží velikosti spatřujeme hrůzu kříže, odpornost hříchu a dokonalost jeho lásky. To probouzí nejenom radost, ale také touhu ještě více poznávat Pána, chodit každý den v jeho blízkosti, oslavovat jeho dílo a hlásat jeho podivuhodné skutky.

26. června

Ty jsi přece má naděje, Panovníku Hospodine, v tebe už od mládí doufám. (Ž 71,5)

Křesťanská naděje je jistá. Je to budoucí jistota, která ještě nedošla svého naplnění. Je to Boží slib, zaslíbení, které vyšlo z Božích úst, na které se křesťan může postavit, které může očekávat, ve které může doufat. Ale toto doufání není slepé ani nepodložené, není to „co by, kdyby“, ale je naprosto jisté, protože je zakotvené v samotném Bohu. Ač jsme ho neviděli, věříme v něj. On sám je garantem všech slibů, on sám je vrcholem naší naděje. Těšíme se na jeho trvalou přítomnost, kdy bude zjevně přebývat uprostřed svého lidu a setře nám každou slzu z očí. V něm je všechno naše potěšení, on je náš pokoj, je naší radostí, silou i nadějí.

27. června

Bože, tvoje spravedlnost až k výšinám sahá, vykonals veliké věci. Bože, kdo je tobě roven! (Ž 71,19)

Kdykoliv slyšíme o Boží spravedlnosti, měla by nás jímat hrůza. Bůh je spravedlivý! Ne jen tak „obyčejně“, po lidsku – Bůh je naprosto spravedlivý, dokonale a úplně. Nemůže to být jinak, protože Bůh je pravda (J 14,6). A ačkoli je Bůh také milosrdný, nemůže přehlížet hřích, nemůže odložit svou spravedlnost, ale vždycky jí musí dát průchod. Jeho spravedlnost sahá k výšinám, proto koná veliké věci, v nichž se mu nikdo nevyrovná. Proto odsoudil svého vlastního Syna, aby nesl mzdu za hřích za svůj lid – smrt. Ježíš byl ukřižován a zemřel. Boží syn se poddal smrti, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost a abychom za hřích nemuseli smrtí zaplatit my, kteří v něj věříme.

28. června

Bud' požehnán Bůh Hospodin, Bůh Izraele; jedině on koná divy. Bud' navěky požehnáno jeho slavné jméno. (Ž 72,18–19)

Bůh je ten, kdo koná divy (Ž 77,15). Od stvoření světa až do jeho konce a stvoření nového, Bůh koná a stále bude konat veliké a mocné věci. Mnohé z nich dělá ve skrytosti, jiné před očima hříšníků, aby byli zasažení Boží mocí a ohromeni jeho velikostí, aby viděli Boží dobrotu, která je vede k pokání. Bůh také dosvědčuje svou moc těm, které si povolal, aby byli jeho lidem. Otevřel jim duchovní zrak, aby viděli nejenom fyzické divy, ale i ty duchovní: spasení z milosti skrze víru v Pána Ježíše Krista i Boží soud skrze téhož Pána a vládce, který přijde ve své slávě, aby soudil živé i mrtvé. Bud' požehnán náš Bůh!

29. června*Jak je Bůh dobrý! (Ž 73,1)*

Pohleďte, jak je Bůh dobrý! To je zvolání srdce, které je uspokojené v Bohu. Bůh je dobrý. Veškerá dobrota pochází od něj. Veškeré požehnání má svůj zdroj u něj. Nikdo není dobrý, jedině Bůh (Mk 10,18). S radostí vyznáváme, že Bůh je dobrý, ale žalmista žasne nad tím, jak je Bůh dobrý. Jak moc je Bůh dobrý! Je to údiv nad rozsahem i hloubkou Boží dobroty. Nikdo nemůže být tak dobrý, jako on. Vedle něj ve skutečnosti není nikdo dobrý. Ale i kdybychom chtěli dobrotu nějak změřit a popsat, nezbylo nám nic jiného než stejné vyjádření úžasu, jaké vyjádřil David: „Jak je Bůh dobrý!“

30. června*Bůh bude navěky skála mého srdce a můj podíl. (Ž 73,26)*

Setkání s Bohem vede k tomu, že už nehledáme záchranu u lidí. Už nepotřebujeme závidět svévolníkům, protože tady je někdo větší – Bůh sám. V nikom na zemi nemám zalíbení kromě tebe. To bylo vyznání Jóba: „By mne i zabil, což bych v něho nedoufal?“ (Jb 13,25 KRAL). To je možné jen tehdy, když pochopíme, jak dobrý je Bůh. Tak jako je náš hřích větší, než jsme schopni pochopit, ještě mnohem větší je Boží dobrota. Dobrota, která není v tom, co nám Bůh prokazuje, ale dobrota, která je v samotném Bohu, dobrota, kterou je Bůh sám. Jenom z ní vyvěrá všechno Jeho milosrdenství a slitování, z ní tryská Jeho milost, štědrost, hojnost.

1. července*Mně však v Boží blízkosti je dobře, v Panovníku Hospodinu mám své útočiště. (Ž 73,28)*

Mnohé křesťanské katechismy začínají otázkou: „Co je pro člověka nejvyšším cílem?“ Odpověď je stejná, jako ta Asafova: „Nejvyšším cílem pro člověka je oslavovat Boha a navěky v Něm nalézat potěšení.“ Není lepší místo než u Boha. Není bezpečnější místo než v Boží blízkosti. Není lepší ochrana před pokušením a před hříchem než v Boží svatyni. Boží dítě má v Bohu své útočiště, a v Boží blízkosti je mu dobře. Nikde jinde nemůže být křesťanovi lépe, než v Boží blízkosti. Někdy se zdá dobrá cesta svévolníka, nebo je pro oči lákavý nějaký hřích, ale každý, kdo miluje Boha, nakonec vyzná, že není nic lahodnějšího než zakoušet radost z Boží blízkosti.

2. července

Vzdáváme ti chválu, Bože, vzdáváme ti chválu! (Ž 75,2)

Srdce křesťana přetéká vděčností a láskou k Bohu a jeho ústa vzdávají Bohu chválu. Jenom z vděčného srdce může vzejít opravdová chvála, která potěší Boha. Když se Pán Ježíš ptal učedníků, zda i oni od něj chtějí odejít, Petr mu řekl: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života“ (J 6,68). Proto ti, Bože, patří všechna naše chvála. Poznali jsme, a uvěřili, že jsi ten svatý Boží a naše srdce se rozplývá radostí a chválou. Náš Bůh trůní v nebesích obklopen chválami svého lidu (Ž 22,4). Naše rty vyznávají jeho jméno. On je hoden naší chvály, proto ho oslavujeme a chválíme bez přestání: „Ježíš Kristus je Pán!“

3. července

Skutky Hospodinovy si připomínám, připomínám si onen tvůj div z dávnověku. Rozjímám o všech tvých činech a přemítám o tvých skutcích. (Ž 77,12–13)

Jenom Bůh sám může posílit mou víru, upevnit jí a dát jí vzrůst. Dělá to, když si připomínám minulá požehnání, divy a skutky, jimiž Bůh prokázal svou slávu. Jsou nesčetná v mém vlastním životě, ale i kdybych si kvůli duchovní mráкотě nevzpomněl na nic, jsou zde stále skutky, jimiž se Bůh oslavil v minulosti Božího lidu – stvoření světa, velké Boží soudy jako je potopa nebo zničení Sodomy a Gomory, povolání Abrahama, vyvedení z Egypta, ustanovení Davida za krále nad Izraelem, zaslíbení Vykupitele, narození Spasitele, dílo Kristova kříže i jeho zmrtvýchvstání. Kéž je má duše nasycena Boží velikostí, která se zjevuje na jeho skutcích.

4. července

Bože, naše spáso, pomoz nám pro slávu svého jména, vysvobod' nás, zprost' nás hříchů pro své jméno! (Ž 79,9)

Volej k Bohu a čekej na jeho odpověď. Často Bůh nechá věci dojít tak daleko, že z lidského hlediska už žádná pomoc není možná. Potom jedná pro slávu svého jména. Pro své jméno nás očistil od hříchů. Když jsme ještě byli mrtví ve svých hříších, poslal svého Syna, Pána Ježíše Krista, který na sebe vzal naše hříchy a zaplatil za ně svou smrtí na kříži. Proto se upínáme jenom k němu samotnému a prosíme ho, pro jeho smilování, a pro slávu jeho jména, aby nám pomohl, aby nás vysvobodil, aby nám odpustil. A Bůh odpovídá!

5. července

My, tvůj lid – ovce, jež paseš, budeme ti navěky, po všechna pokolení, vzdávat chválu a vyprávět o tvých chvályhodných činech. (Ž 79,13)

Bůh z nás ze své milosti a svou mocí učinil svůj lid, své ovce. Sklonil se k nám se svou mocí a dal nám nové srdce, které je vyučené od něho samotného. Dal nám pastýře, který přišel a dobrovolně položil svůj život za své ovce. Dobrý pastýř, Pán Ježíš Kristus, zná své ovce a ony znají jej, pečuje o ně, pase je a chrání. Nikdo je nemůže vyrvat z jeho ruky (J 10,28). Za tyto jeho chvályhodné činy ho budeme oslavovat na věky věků a budeme tyto podivuhodné skutky rozhlášovat až na sám konec země.

6. července

Má duše zmírám steskem po Hospodinových nádvořích, mé srdce i mé tělo plesají vstříc živému Bohu! (Ž 84,3)

Bez Boží přítomnosti duše zmírám, srdce i tělo usychá a hyne. Bůh je život! Bez Boha všechno směřuje jenom k rozkladu a ke smrti. Jak málo ale moje duše zmírám steskem po Boží přítomnosti! Život v těle, život ve světě otupuje svaté touhy obnovené a Duchem svatým očištěné duše. Místo zářícího plamene je často můj život jen doutnajícím knotem. Ale Pán slíbil, že nalomenou třtinu nedolomí a doutnajícím knot neuhasí. Naopak – přichází se svou mocí a probouzí mou duši, aby viděla bídu, ve které se nachází a znovu se rozpomenula na nádhernou a příjemnou Boží přítomnost, na přebývání v Hospodinových nádvořích, na oživující lásku našeho Boha. Pane, prosím, zapal znovu ten oheň v mé duši!

7. července

Blaze těm, kdo bydlí ve tvém domě, mohou tě zde vždycky chválit. (Ž 84,5)

Šťastný, blahoslavený je každý, kdo bydlí v Božím domě, kdo přebývá v Boží blízkosti. Je výsadou Božích dětí být s Bohem nepřetržitě. Boží přítomnost není omezená místem ani časem. Když do Šalomounova chrámu vešla Boží sláva, všichni uctívali Boha. Ale nikdo nezaznamenal, když sláva odešla. Nakonec byl dům Izraele ponechán pustý (Mt 23,38). Ale Boží dítě má dokořán a doširoka otevřený přístup k nebeskému Otci skrze Pána Ježíše Krista. Kdykoliv a kdekoliv může Pána chválit a radovat se z jeho přítomnosti. Někdy jenom skrze víru, ale jindy i díky zkušenosti Boží lásky, přijetí Bohem a v radosti z Ducha svatého.

8. července

Blaze člověku, jenž sílu hledá v tobě. (Ž 84,6)

Člověk je křehká a slabá nádoba. Je jako tráva, která uvadá, plní kvítí nebo pára, která se na okamžik ukáže, a je pryč. Nic pevného, stabilního, silného. Ale náš Bůh je silný. On je Přesilný Jákobův (Iz 60,16). Proto svou sílu hledáme u něj, v jeho veliké moci. Bůh svou sílu prokázal na Kristu, když ho vzkřísil z mrtvých. Smrt ho nemohla udržet ve svých temných poutech. A nemá už moc ani nad těmi, kdo se spoléhají na Krista. Bůh je náš život i naše síla. Nechceme a ani nemůžeme žít z vlastní síly, ale z moci Boží, kterou najdeme jenom u Boha skrze víru v Pána Ježíše Krista.

9. července

Vždyť Hospodin Bůh je štít a slunce, Hospodin je dárce milosti a slávy, žádné dobro neodepře těm, kdo žijí bezúhonně. (Ž 84,12)

Bůh je náš zdroj – je původce života, je absolutním a jedinečným zdrojem světla, a tedy svatosti, poznání, dobroty, je dárce milosti i slávy. Bůh je štít i slunce, ukrývá i odhaluje. Chrání své děti, které ospravedlnil a které žijí bezúhonně, ukrývá je ve stínu své velikosti, drží je pevně ve své ruce, odkud mu je nikdo nemůže vyrvat. Boží požehnání zbohacuje člověka v každém směru a nikomu neodepře pomoc, když volá k Bohu. Bůh slyší, neskrývá se – místo toho se zjevuje, dává se poznat a mnohé poznání Boha pramení právě z poznání jeho dobroty. Bůh proměňuje lidské životy a přitahuje pozornost člověka ke svému Synu a k jeho dokonání dílu.

10. července

Hospodin dopřeje dobrých časů. (Ž 85,13)

To nejsou prázdná slova, jimiž někdy utěšujeme sami sebe. Toto jsou slova Stvořitele nebe i země, toho, kteří tvoří jenom svým slovem a z ničeho. Bůh sám slibuje, že dopřeje dobrých časů! Proto Otec poslal svého Syna, aby byl Spasitelem světa a vykoupil z moci hříchu a smrti ty, které mu daroval před stvořením světa. Proto se Boží syn stal člověkem, aby na kříži zaplatil za hříchy svého lidu a dokořán otevřel přístup k Bohu všem, kteří v něj věří. Proto Pán ustanovil svou církev, aby se vykoupení povzbuzovali navzájem a doplňovali jeden druhého v lásce. Proto Pán zaslíbil, že se vrátí pro svou církev a přijme ji k sobě jako svou nevěstu. Bůh dopřeje dobrých časů!

11. července

Panovníku, není ti rovného mezi bohy a tvým činům se nic nevyrovná. (Ž 86,8)

Který z bohů, kteří vlastně ani bohové nejsou, má moc zachránit člověka? Vysvobodit ho z moci hříchu a smrti? Který z bohů kdy udělal něco pro člověka? Všichni ti bohové jsou jenom výtvoři lidských rukou nebo lidské mysli. Mají ústa, ale nemluví, mají oči, ale nevidí (Ž 115,5-8). Ale Panovník Hospodin je Stvořitel a vládce. Je na nebesích a dělá všechno, co chce. Nikdo nemůže zabránit jeho ruce, nikdo se nemůže vzepřít. Krále sesazuje i ustanovuje. Národy spravuje podle práva. Zastává se utištěných a ubožáků, ve své dobrotě se stará o všechno své stvoření. Slitovává se nad těmi, kdo se k němu utíkají.

12. července

Jsi veliký a konáš divy; jedině ty jsi Bůh. (Ž 86,10)

Pane, žasneme nad tvou velikostí a slávou. Jsme ohromeni tvým dílem. Každý den jsme svědky tvých podivuhodných činů, které konáš v našich vlastních životech, kolem nás i v celém světě. S radostí vypravujeme o tvém díle spásy, které je divem nad všechny divy – místo srdce kamenného vkládáš srdce masité, místo nenávisti lásku, místo vzdoru poslušnost. Prázdné nádoby očišťuješ krví svého Syna a naplňuješ je drahocenným pokladem svého Ducha. Otupělou mysl probouzíš k životu svým Slovem a den za dnem ji obnovuješ, aby byla stále podobnější dokonalosti tvého milovaného Syna. Není jiného Boha, který by mohl takto proměnit život člověka. Ty jsi jediný Bůh a nikdo není jako ty, Bože!

13. července

Kéž vstoupí moje modlitba k tobě, nakloň ucho k mému bédování! (Ž 88,3)

Hospodin naslouchá! Bůh slyší slova svých věrných, kteří k němu ve dne v noci volají. Bůh se nám skrze toto naše volání dává poznat. Na kolenou poznáváme Boží charakter, na modlitbách poznáváme jeho moc, jeho lásku, dobrotu, milosrdenství i slitování. Sklání se k nám v naší bídě a vykupuje nás ze všech našich nevěrností, vysvobozuje nás z tísně, zachraňuje náš život – jak ten fyzický, tak ten duchovní. Když k němu voláme skrze Pána Ježíše Krista, vyslýchá naše prosby a jedná ke své slávě. Každé Boží dítě má skrze Pána Ježíše dokořán a doširoka otevřený přístup k nebeskému otci. Jeho ucho nezůstane hluché ani netečné vůči volání jeho milovaných.

14. července

O Hospodinově milosrdenství chci zpívat věčně, svými ústy v známost uvádět tvou věrnost po všechna pokolení. (Ž 89,2)

Hospodin je dobrý, jeho milosrdenství je věčné. Boží milosrdenství vytéká z Boží dobroty. Valí se proudem do hříšného světa a nikdo a nic ho nemůže zadržet. Bůh byl, je a zůstává stále stejný, tedy milosrdný. Prokazuje své milosrdenství hříšníkům, když na ně sesílá dešť a přikazuje slunci, aby svítilo na dobré i zlé. Prokázal svou lásku k nám, když poslal svého Syna, aby se stal smírnou obětí za naše hříchy. Žádná chvála nedokáže dostatečně ukázat velikost jeho milosrdenství, které nám prokázal v díle Pána Ježíše Krista. I to je důvod, proč ho budeme chválit navěky a navždy, proč chceme dosvědčovat jeho dobrotu každému pokolení.

15. července

V své paži máš bohatýrskou sílu, tvá ruka je mocná, tvá pravice pozdvižená. (Ž 89,14)

Hospodinova ruka není krátká na spasení. Bůh zachraňuje svou mocí. Poslal svého Syna, aby dal svůj život jako výkupné za mnohé. Ale poslal ho s mocí život dát a také si ho vzít zpět. Ta moc nevyplývala jen z božské podstaty Pána Ježíše Krista, ale především z jeho svatého života – nikdy se nedopustil hříchu, nikdy se neprovinil ani jedinou myšlenkou proti Bohu ani proti člověku. V každičké chvílce svého pozemského života miloval Otce celým svým srdcem, celou svou myslí, z celé své duše a ze vší své síly, a miloval bližního svého jako sebe samého. Proto mohl prokázat svou moc tím, že slavně vstal z mrtvých! V této mocí přijde znovu, aby soudil živé i mrtvé.

16. července

Blaze lidu, který zná vítězný hlahol, který chodí ve světle tvé tváře, Hospodine. (Ž 89,16)

Jenom před Hospodinovou tváří může znít vítězný hlahol jeho lidu. Vítězství a záchrana jsou od Boha. Nikdy není z člověka a lidské síly. Proto může znít jásot vítězů jenom tam, kde Boží děti chodí ve světle, kde jsou v Boží přítomnosti a ubírají se po Božích stezkách, nikoliv po svých vlastních. To znamená hluboké každodenní obecenství s Pánem, spočinutí v jeho náruči, v jeho blízkosti, v jeho lásce, sycení se jeho Slovem a volání k němu na modlitbách. Jen tudy vede cesta k vítězství v Hospodinově jménu, jenom takový lid bude znát vítězný hlahol. Jenom takový lid je

blahoslavený – a nejenom proto, že zná vítězný hlahol, ale především proto, že chodí ve světle Pánovy tváře.

17. července

Panovníku, u tebe jsme měli domov v každém pokolení! (Ž 90,1)

V každém pokolení jsou na světě lidé, kteří mají svůj domov u Hospodina, kteří nacházejí svůj příbytek v samotném Bohu. Bůh je jejich skrýš, je jejich útočištěm, jejich domovem. V některém pokolení je takových jenom málo, jako to bylo v době potopy nebo jak se to zdálo Eliášovi, který si připadal, že zůstal sám. Ale Bůh zachraňuje! V některých generacích to mohou být celé zástupy, které z Boží milosti uvěří zvěsti evangelia, a mají svůj domov u Panovníka. Bůh si vybral svůj lid, Bůh stvořil svůj lid skrze víru v Pána Ježíše Krista, ukřižovaného a vzkříšeného z mrtvých, a přebývající mocí Ducha svatého Bůh svůj lid také zachovává.

18. července

Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce. (Ž 90,12)

Jak pustý a prázdný je náš život bez moudrosti srdce! Bože, naplň mě vědomím své přítomnosti. Musím činit pokání z každého dne, který promarním světským a tělesným způsobem života, který nevede k Boží slávě. A potom se pilně a horlivě učít využívat každý den a hodinu, kterou mám nyní k tomu, abych sloužil Bohu a jeho království, protože dnes je den spasení, nyní je hodina a čas jeho milosti. Nakonec se musím ujistit nejistotou dnů přicházejících – nikdo neví, kolik času mu ještě zbývá, kolik dnů je mu vyměřeno. A i ty, které přijdou, zmizí tak rychle, jako se objevily. To je cesta k získání moudrosti srdce.

19. července

Nasyť nás svým milosrdenstvím hned ráno a po všechny dny se budeme radovat a plesat. (Ž 90,14)

Pane, přijď, smiluj se nad svým ubohým lidem, pozvedni svou církev – ne v očích světa, ale ve světle své slávy. Naplň naše srdce bázní, ukaž nám svou slávu, odhal nám svou velikost, dej, ať se tě bojíme po všechny své dny, dej nám porozumět hrůze tvého hněvu, který zakusil tvůj milovaný Syn na kříži Golgoty, dej, ať chápeme velikost tvé lásky, která se projevila, když jsi poslal svého Syna, aby byl smírnou obětí za naše hříchy. Nauč nás vidět, jak odporný je každý hřích ve tvých očích, naplň naše srdce radostí a pokojem z Ducha svatého. Prosíme tě, Pane, o tvé slitování. Nasyť nás milosrdenstvím a budeme tě chválit!

20. července

Vlídnot Panovníka, Boha našeho, buď s námi. (Ž 90,17)

Jako hojivý balzám na otevřenou ránu jsou slova o vlídnoti Panovníka pro zneklidněnou duši. Svrchovaný Bůh, Panovník, který kraluje nad celým stvořením, je Bůh, který je vlídnot! Zní to skoro jako protimluv. Na jedné straně je vládce, jehož poslouchá i poslední molekula v nejvzdálenějším vesmíru. Na druhé straně je vlídnotá a přívětivá tvář našeho Boha. Na jedné straně je absolutní moc, na druhé straně je nekonečná láska. Třikrát svatý Bůh je naprosto milosrdnot, dobrý a laskavý. Je vlídnot a něžnot. Ke svým dětem přistupuje jako matka ke svému právě narozenému dětátku – s veškerou něhou, laskavostí a péčí. A přece také se vši svatostí, autoritou a mocí. S láskou k němu voláme: „Otče náš!“

21. července

Kdo v úkrytu Nejvyššího bydlí, přečká noc ve stínu Všemocného. Říkám o Hospodinu: „Mé útočiště, má pevná tvrť je můj Bůh, v nějž doufám.“ (Ž 91,1–2)

Nejvyšší poskytuje úkryt. Bůh není neosobní ani vzdálený, není chladnot ani nepřístupnot. I když je Nejvyšší a mohl by být vzdálený nebo nepřístupnot, není! Je přívětivý a milosrdnot, protože nabízí úkryt. Je laskavý a dobrý, protože poskytuje obydlí a stín k odpočinití. Není to jako protiletectký kryt, kam by se člověk schoval v době náletu. V úkrytu Nejvyššího je možné bydlet. To je místo, kde se dá a má žít. Bůh sám se bude starat. Poskytuje úkryt a dává všechno potřebné k tomu, aby zde člověk přečkal noc. Úkryt Nejvyššího je útočištěm a pevnou tvrť, je místem trvalého pobytu, místem křesťanova přebývání.

22. července

Přikryje tě svými perutěmi, pod jeho křídly máš útočiště; pavézou a krytem je ti jeho věrnot. (Ž 91,4)

Bůh je věrnot! Nemůže být nevěrnot, protože by zapřel sám sebe. Jeho věrnot je do všech pokolení. Jeho věrnot se dotýká mraků. Jeho věrnot přesahuje každé srovnání, protože je srovnatelná jenom s ním samotnotm. Proto je pavézou a krytem pro každého, kdo se k němu utíká. Proto je možné najít útočiště pod jeho křídly. Neexistuje lepší ochrana, než být přikryt Božími perutěmi. A nejenom že je možné hledat toto útočiště, Bůh sám vychází vstříc těm, kdo ho milují. Bůh přikrývá a chrání. Nečeká, až k němu jeho dítě přijde, ale ve své moudrosti jedná, přikrývá a chrání. A současně nás zve, abychom okusili jeho dobrotu i věrnot (Ž 34,9).

23. července

Jak dobré je vzdávat Hospodinu chválu, tvému jménu, Nejvyšší, pět žalmů. (Ž 92,2)

Hospodin je Nejvyšší. Nikdo není větší než Bůh, proto veškerá chvála, veškerá oslava a veškeré uctívání Boha bude vždycky dobré. Jenom Bůh sám, jenom on jediný je skutečně dobrý (Mt 19,17), proto musí být vždycky dobré vzdávat Bohu chválu a uctívat ho písněmi a žalmy. Proto je nejvyšším cílem člověka oslavovat Boha a nalézat v něm potěšení a uspokojení. Znamená to dělat to největší dobro, jakého je Boží stvoření schopno a nalézat to největší dobro, které Bůh pro své stvoření připravil. Plnost této své dobroty nám prokázal ve svém milovaném Synu, kterého dal za nás, abychom ve víře v něj měli život věčný.

24. července

Ti, kdo v domě Hospodinově jsou zasazeni, kdo rostou v nádvořích našeho Boha, ještě v šedinách ponosou plody, zůstanou statní a svěží. (Ž 92,14–15)

Ne každý křesťan se dožije šedin. Některé k sobě Pán přitáhne mnohem dříve, ať již kvůli slabosti těla nebo kvůli tomu, že jim dá výsadu obětovat svůj život pro jeho jméno. Ale ti, kteří milují Pána a jsou zasazeni v jeho domě, tedy žijí v jeho blízkosti a v naprosté závislosti na něm samotném, a které zachová až do jejich šedin, ti ponosou plody víry a zbožnosti i ve svém stáří. Člověk, který roste na nádvořích svého Boha, nespouští Boha ze zřetele a ve dne v noci rozjímá nad jeho Slovem. Je jako strom u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas, jehož listí neuvadá (Ž 1,3).

25. července

Hospodin kraluje! Oděl se důstojností. Oděl se Hospodin, opásal se mocí. Pevně je založen svět, nic jím neotřese. (Ž 93,1)

Nad všechny bouře, nad všechna vlnobití, nad všechny otřesy, rány a hnutí stojí pevně Hospodinův trůn v nebesích. Bůh kraluje! Jeho sláva září víc než slunce v plném poledni. Je plný moci a důstojnosti. Překypuje velebností a vylévá svou dobrotu na všechno své stvoření. Slovem svých úst stvořil svět – jak řekl, tak se stalo. Svět pevně stojí a nikdy se nezhroutí, dokud nepřijde den, kdy se Pán vrátí a ukáže svou moc všemu svému stvoření. Celá země se všemi svými skutky bude postavena před soud. Živly se žárem roztaví – tváří tvář svatému Bohu nezůstane nic stejné. Každá nepravost a bezbožnost bude odsouzena, ale spravedliví zazáří jasnou Kristovou slávou.

26. července

Nad hukot mohutných vodstev, nad vznosné príboje mořské je vznešenější Hospodin na výšině. (Ž 93,4)

Bůh je vznešený. Je dokonale čistý, není v něm žádný stín, není v něm žádný protiklad, je svatý, je spravedlivý, je velmi milosrdný a slitovný, je dobrý, laskavý, citlivý a shovívavý. Bůh je neskonale moudrý, všemohoucí, je plný slávy a nekonečně požehnaný. Souhrn všech jeho vlastností ukazuje na to, jak je Bůh vznešený. Žalmista mluví o hukotu mohutných vodstev, který se majestátně rozléhá do široka, mluví o vznosných mořských příbojích, které svou nádherou přemáhají naši mysl a zasahují naše srdce. Moc, důstojnost, sláva těchto divů stvoření se ale ani zdaleka nedokáže rovnat s Boží vznešeností. Nad to vše vyniká nádhera, sláva a vznešenost našeho Boha. K jeho trůnu zní naše chvála a dobrořečení.

27. července

Blaze muži, jehož, Hospodine, káráš, jehož svým zákonem vyučuješ. (Ž 94,12)

Blaze muži! Kdo může říct taková slova? Jak může být nějaký muž blahoslavený, když všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy? Každý člověk se rodí jako vzbouřenec proti Bohu a jeho dílu, je plný hněvu a zloby, která je namířená proti Božímu synu. Jak může být někdo blahoslavený? Když Bůh ve svém velkém slitování změní srdce člověka, dá mu milost k pokání a víru v Pána Ježíše Krista, potom se stává blahoslaveným. Je to nové stvoření, Boží dítě narozené z Ducha svatého. Má srdce, které miluje Boha a nachází potěšení v jeho Slově, takže ve dne v noci rozjímá nad jeho zákonem. Je to milované Boží dítě, které Bůh vychovává k podílu na své svatosti.

28. července

Kdyby mi Hospodin nepomáhal, zakrátko bych bydlel v říši ticha. Řeknu-li: „Už ujíždí mi noha“, podepře mě tvé milosrdenství, Hospodine. (Ž 94,17–18)

Bůh je moje pomoc! Každý den mě podepírá svým milosrdenstvím. I když zrovna nezakouším jeho blízkost a moc, i když jsem ve slabosti jako Pavel se svým ostnem v těle, mohu se spolehnout na to, že Bůh je se mnou. I když mi ujíždí noha, i když se už začínám topit v bažině, jeho milosrdenství mě vždycky podepře. Mým údělem není říše ticha, kde mrtví nechválí Hospodina, ale radostné společenství s Pánem. Kdykoliv mi ujíždí noha, spěchám k němu a prosím, aby mě držel a zachoval až do příchodu Pána Ježíše Krista. Bůh je věrný! Ve svém milosrdenství každé své dítě dovede bezpečně domů.

29. července

Když v mém nitru roste neklid, naplní mě útěcha tvá potěšením. (Ž 94,19)

Kdopak by neznal ten neklid, když je srdce nepokojné, duše sevřená, když mysl zaplavují pochybnosti a vkrádají se do ní temné stíny. Nitro člověka nemá pokoj, dokud nespočine v Kristu. Jako se oči nenasytí viděním, jako se uši nenasytí slyšením, tak se nitro člověka nenasytí horečnou aktivitou, žádostí těla ani touhou očí. Jen v Kristu samotném, v dětské důvěře v Pánovo dílo, najde spočinutí a pokoj naše duše. Jenom s pohledem upřeným na Ježíše můžeme stát pevně a poddat se moci Ducha svatého, toho jiného Utěšitele, který nám byl dán. Když otvíráme Písmo, spatřujeme Krista v jeho nádheře a Duch svatý zaplavuje naše nitro laskavou útěchou a pokojnou radostí.

30. července

Pojďte, zaplesejme Hospodinu, oslavujme hlaholem skálu své spásy. (Ž 95,1)

Jonáš vyznal, že u Hospodina je spása (Jon 2,10). Jenom Bůh je dobrý, nikdo jiný. Proto je hoden naší chvály, proto mu po právu patří naše uctívání. Proto je naše chvála plná radosti, je zvučná a jásavá. Není to nářek baalových ctitelů, kteří se zoufale doprošovali vyslyšení, pokřikovali a zraňovali se, aby své modle dokázali, že jsou hodni její odpovědi. Náš Bůh je laskavý, není daleko, že by neslyšel, přetéká svou láskou ke svým dětem i k celému stvoření, je živý a všemohoucí. Uctíváme ho s vroucí radostí, protože jsme poznali a zakusili jeho dobrotu, v níž vydal svého milovaného Syna za nás a učinil z něj obět smíření za naše hříchy.

31. července

Vstupme před jeho tvář s díkůvzdáním. (Ž 95,2)

Není nic krásnějšího, než chvála Božího lidu, která je naplněná díkůvzdáním. To pramení z porozumění tomu, kdo Bůh ve své slávě je, jaký je a co Bůh ve své milosti dal a udělal. I když je vděčnost Božím příkazem pro celé stvoření, lidské srdce ve své vzpouře a pýše není vděčné. Místo toho pohrdá Boží milostí, nechválí Boha, neděkuje za jeho dobrotu, lásku a požehnání. Jenom znovuzrozené srdce je schopné opravdové vděčnosti, protože skutečně poznalo Boží milost a bylo vyučeno samotným Bohem. Pán Ježíš Kristus se zjevil ve své nádheře a slávě. Vždyť Bůh sám v osobě Božího syna na sebe vzal lidské tělo a zaplatil v něm za každý náš hřích. Jemu patří náš dík.

1. srpna

Hospodin je velký Bůh, je velký Král nad všemi bohy. (Ž 95,3)

Jak často si potřebujeme připomínat Boží velikost! Kolikrát jen jsme tak zkroušeni tlakem světa, sevřeni temnotou a obklopeni hříchem, že máme pocit, že Bůh na takové věci nestačí. Ale máme velkého Boha. On vládne nade všemi bohy, kteří vlastně žádnými bohy nejsou. I v tom nejlepší případě jsou to jenom ohybné modly, které možná mají ústa, ale nemluví, mají uši, ale neslyší, mají ruce a necítí. Nemají žádnou skutečnou moc, jsou závislé na tom, jakou moc jim přiřknou lidé. Ale Bůh kraluje. Pán nás povzbuzuje slovy, že mu byla dána veškerá moc na nebi i na zemi (Mt 28,18). I v té nejhlubší temnotě máme Pána, který nad ní kraluje svou pevnou rukou.

2. srpna

On je náš Bůh, my lid, jež on pase, ovce, jež vodí svou rukou. (Ž 95,7)

On je náš Bůh, my jsme jeho lid. On je náš pastýř, my jsme jeho ovečky. On je náš Pán, my jsme jeho poddaní. On je náš Otec, my jsme jeho děti. On je náš Stvořitel, my jsme jeho stvoření. Kéž nikdy neztratíme ze zřetele tento zásadní rozdíl. Potřebujeme rozumět tomu, kdo je Bůh a kdo jsme my, protože jinak budeme ztraceni a naším bohem budou jenom naše marné představy o bohu. Sami budeme utvářet svého boha podle své podoby. Už nepůjdeme za dobrým pastýřem, který nás vodí svou rukou, ale budeme si chodit, jak se nám zlíbí. Kéž nám Pán dá, abychom se ho drželi a následovali toho věrného pastýře ovcí, Pána Ježíše Krista.

3. srpna

Zpívejte Hospodinu píseň novou, zpívej Hospodinu, celá země! (Ž 96,1)

Z nového srdce zní nová chvála. Bůh ve své milosti tvoří nové, zachraňuje a obnovuje, dává nové narození, které začíná novým srdcem, které je stvořené Duchem svatým. Místo srdce kamenného dává srdce masité, místo tvrdosti lidské vzpoury a hříšnosti dává poddanost, pokoru a lásku. Místo srdce, které přetéká zlobou a hněvem proti Bohu i lidem, dává srdce, které přetéká vděčností a chválou. Potom zní z úst vykoupených nová píseň, která je určená jenom Bohu, a je to píseň chvály, chvalozpěv vykoupených plný radosti a lásky. A celá země jásá společně s Božími dětmi, oslavuje Hospodina a raduje se z kříže Pána Ježíše Krista, protože právě tam staré pominulo a začalo nové.

4. srpna

Neboť veliký je Hospodin, nejvyšší chvály hodný. (Ž 96,4)

Kéž by jako trvalý refrén zněla tato věta v srdci i mysli každého Božího dítěte. Kéž bychom v každé chvíli a čistou myslí rozuměli, jak je Bůh velký. Bůh už nám dal nové srdce, takže máme schopnost takto milovat Boha, Bůh už nás vyučil, takže jsme poznali toho, který je od počátku. Už nejsme ztraceni, a i když podle těla jsme v temnotě tohoto světa, jako Boží děti se radujeme v Pánu a vyznáváme jeho velikost a slávu. Veliký Bůh je hoden velké chvály. Chvála našemu Bohu převyšuje jakoukoliv jinou. Vždyť jsme poznali a zakusili jeho dobrotu a v ní jsme se dotkli jeho velikosti. Nikdo není hoden takové chvály jako on.

5. srpna

V nádheře svatyně se klaňte Hospodinu! (Ž 96,9)

Obklopeni slávou Boží přítomnosti padáme před Pánem na tvář a uctíváme ho celým svým srdcem. Volá nás do své svatyně, na místo svého přebývání. Už nemusíme běžet do Jeruzaléma – z nádhery chrámu zbyly jen trosky. Pán hledá ty, kdo ho budou uctívat v Duchu a v pravdě (J 4,24). Nejde o místo, ale o srdce. Nejde o vnější nádheru, ale o niterný postoj. Zaměření na Krista, naplnění Duchem pravdy, klaníme se Hospodinu a jsme přímo uprostřed té nejkrásnější svatyně, která nevznikla umem lidských rukou, ale kterou vytvořil Bůh sám. Jsme přece jeho dílo (Ef 2,10), chrám svatý v Pánu (Ef 2,21), příbytek Boží v Duchu svatém (Ef 2,22).

6. srpna

Nebesa se zaradují, rozjásá se země, moře i s tím, co je v něm, se rozburácí, pole zazní jásotem, i všechno, co je na něm. Tehdy zaplesají všechny stromy v lese vstříc Hospodinu. (Ž 96,11–13)

Když Bůh promlouvá, celé stvoření se třese a svíjí (Ž 29). Když Bůh přichází, celé stvoření se raduje a jásá. Stvoření bylo vinou člověka vydáno marnosti, trpí hříchem a jeho důsledky, trpí smrtí, násilím, destrukcí. Ale těší se na obnovu, která přijde společně se zjevením slávy Božích synů, společně s příchodem velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista (Tt 2,13). Proto se vztahuje vstříc Hospodinu, proto burácí a plesá. Na rozdíl od člověka dobře rozumí tomu, že jenom Bůh je tvůrce i dárce života, jenom od Boha přichází obnovení, jenom u něj je odpočinutí od marnosti, jenom on vysvobozuje z hříchu a jeho důsledků, jenom s ním je možné uniknout z kázně smrti a jenom v něm je plnost radosti.

7. srpna

Hospodin kraluje! Zajásej, země, raduj se, ostrovů množství! (Ž 97,1)

Bůh kraluje – to je dobrá zpráva, která zní celým světem. Pán Ježíš při rozloučení se svými učedníky řekl, že mu byla dána veškerá moc na nebi i na zemi. Je vyvýšeným králem, který už nyní kraluje a bude kralovat navěky. Pod jeho nohy bude nakonec položen i poslední nepřítel, smrt. Tato radostná zpráva vede celou zemi k jásání a množství ostrovů k radosti. Dobrá, radostná zpráva se neobejde bez radosti. I pohané, kteří slyšeli o Boží dobrotě v Ježíši Kristu, se radovali a velebili slovo Páně, a ti z nich, kteří byli vyvoleni k věčnému životu, uvěřili (Sk 13,48). Raduj se, křesťane! Hospodin kraluje.

8. srpna

Oblak a mrákota jsou kolem něho, spravedlnost a právo jsou pilíře jeho trůnu. Žene se před ním oheň, kolkolem sežehne jeho protivníky. (Ž 97,2–3)

Bůh je vznešený ve své moci, silný ve své spravedlnosti, pevný ve své vládě, nelítostný ve svém soudu. Náš Bůh se zahaluje oblakem a mrákovitostí, je nepřístupný ve své slávě a ve své svatosti, nikdo ho nikdy neviděl, přebývá v nepřístupném světle. Všechny své protivníky sežehne ohněm svého hněvu, každou pyšnou vzpouru, která se pozvedá proti němu, umlčí jednou provždy. Srdce křesťana je naplněné bázní, když vidí Boží velikost a slávu. Nikdo není jako náš Bůh. Tento strašlivý Bůh nás v Kristu Ježíši přijal jako své děti a stará se o nás jako laskavý a milující Otec.

9. srpna

Nebesa hlásají jeho spravedlnost a všechny národy vidí jeho slávu. (Ž 97,6)

Proroci mluvili o tom, že země bude naplněna poznáním Hospodinovy slávy (Nu 14,21; Iz 11,9; Ab 2,14). Je to sláva, o které už nyní vypravují nebesa. Poznání této slávy je poznáním Boha samotného. Proto Pán řekne v den soudu některým, kteří se k němu budou hlásit, že je nezná, protože oni ho ve skutečnosti nikdy nepoznali, nikdy neměli opravdový vztah s Bohem, jejich srdce nebyla proměněna velikostí Boží slávy, ale zůstala plná zvrácenosti, arogance a násilí. Proto můžeme očekávat, že den, kdy všechny národy skutečně uvidí Hospodinovu slávu, bude dnem druhého příchodu Ježíše Krista, den nového nebe a nové země, kdy všechno bude dokonale prosyceno poznáním Boží slávy.

10. srpna

Vždyť ty, Hospodine, jsi nejvyšší nad celou zemí, neskonale převyšuješ všechny bohy. (Ž 97,9)

Bůh je tak vysoko, že k němu nikdo nedosáhne. Bůh převyšuje všechno a všechny. Jako na dlani má před sebou celou zemi se všemi jejími skutky, všechno, co je na nebi, na zemi i pod zemí. Nic se nemůže skrýt před jeho zkoumavým zrakem. Bůh neskonale převyšuje všechny výtvořené lidských rukou, všechno, co se nazývá bohem, každou modlu i každou duchovní mocnost, která si svévolně přisvojuje boží jméno. Bůh je živý, všemohoucí, vševědoucí a všudypřítomný – žádný z bohů se mu nemůže rovnat, dokonce ani se s ním srovnávat. Zjevil se nám ve svém Synu, který je září jeho slávy a výrazem jeho podstaty. Jemu patří všechna sláva i náš obdiv a chvála.

11. srpna

Vy, kdo milujete Hospodina, mějte v nenávisti zlo, on střeží duše svých věrných, svévolníkům je z rukou vytrhuje. (Ž 97,10)

Bůh je svatý a naprosto spravedlivý. I když Bůh zlo používá ke svým cílům, Bůh nenávidí zlo. Bůh je dobrý, a pokud používá zlé věci, používá je proto, aby způsobil větší dobro. Používá je ve své nekonečné moudrosti a ke své slávě. Jenom on sám může takto jednat, protože je dokonale dobré. Žádný hříšník není schopen takto jednat, a mnohdy ani takové jednání pochopit. Proto je každé Boží dítě povoláno nikoliv k tomu, aby používalo zlo k dobru, ale aby ze srdce nenávidělo všechno zlé. Jenom tak je možné zachovat si čistou duši před Pánem a vyvarovat se svévole a hříchu. Takové srdce Pán střeží a zachovává ve své milosti a lásce.

12. srpna

Radujte se, spravedliví, z Hospodina, vzdejte chválu tomu, co připomíná jeho svatost! (Ž 97,12)

Radost z Hospodina je silou jeho věrných (Neh 8,10). Bůh přikazuje svým svatým, jak v době staré smlouvy, tak v době nové smlouvy, aby se radovali. Je to přikaz, což znamená, že jde o záležitost naší vůle, takže máme poslechnout. Zdrojem naší radosti je sám Hospodin – podobně jako Pavel říká, radujte se v Pánu vždycky (Fp 4,4). V křesťanově životě je Bůh sám tím hlavním pramenem radosti. A radost z Pána souvisí s chválou. Když se rozjásá naše srdce v Pánu, přetéká chválou a raduje s vděčností. Ústa mluví, čím srdce přetéká. Všechno, co připomíná Boží svatost, připomíná Boha samotného, protože nikdo není svatý, jenom Bůh je svatý, třikrát svatý. Jen jemu patří naše chvála.

13. srpna

Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci. (Ž 98,1)

Bůh je podivuhodný! Je plný divů, je jiný, než bychom si ho představovali, je neměnný a přece není statický, je obdivuhodný, je podivuhodný, jeho moudrost je mnohotvará, jeho skutky jsou plné moci, jeho světlo je předivné (1Pt 2,9 KRAL). Ani ve svých nejzvláštějších představách nejsme schopni uchopit a třeba jen z části porozumět, kdo je Bůh a jaký je. Jsme cele odkázáni na to, co nám o sobě zjeví. Naprosto přesně a dokonale se nám dal poznat ve svém Synu, v Pánu Ježíši Kristu. V něm je plnost lidství i plnost Božství. Jenom on mohl říci, že kdo vidí jeho, vidí Otce. Proto ho nepřestáváme chválit a velebit a zpíváme mu novou píseň.

14. srpna

Hlahol Hospodinu, celá země, dejte se do plesu, pějte žalmy. (Ž 98,4)

Bůh ve své milosti a lásce volá celou zemi ke chvále. Není to jenom „obyčejná“ chvála, je to hlaholení, radostné volání, výskání, oslava. Veškeré stvoření má chválit Boha, dát se do plesu, tedy radostně křičet, poskakovat radostí jako David, když doprovázel schránu do Jeruzaléma. Celá země má takto oslavovat Hospodina, protože jenom on je zdrojem života, zdrojem radosti i pokoje. Jenom v něm nachází celé stvoření pokojné spočinutí, jenom díky jeho díle spásy skrze Pána Ježíše Krista, celé stvoření s radostí vyhlíží nové nebe a novou zemi, tedy až se zjeví sláva synů Božích, kteří budou proměněni podle podoby Pána Ježíše Krista. Celé stvoření se rozjásá a bude oslavovat Boha žalmy a chvalozpěvy.

15. srpna

Hospodin kraluje! Národy trnou. Trůní na cherubech! Země se zmítá. (Ž 99,1)

Bůh kraluje od věků na věky. Jeho vladařská moc se nikdy nezmenšila, nikdy nepřestala, nikdy nebyla nahrazena jinou. Boží syn přijal vládu nade vším stvořením z rukou Otce, na kříži přemohl ďábla, hřích i smrt, porazil nebeské mocnosti a slavil nad nimi vítězství a usedl po pravici Božího majestátu, odkud přijde soudit živé i mrtvé. Už nyní přichází se svými soudy, ale v onen den se před něj postaví celé stvoření a před jeho zrakem nezůstane nic skrytého. Všechno bude odhaleno, každé koleno se skloní před Pánem, každý jazyk vyzná, že je Pán. Jeho milovaní vejdu do radosti svého Pána, zatímco všichni zavržení budou uvrženi do tmy, kde pláč a skřípění zubů.

16. srpna

Vyvyšujte Hospodina, našeho Boha, klanějte se směrem k jeho svatě hoře, neboť Hospodin, náš Bůh, je svatý! (Ž 99,9)

Nebeští andělé si před Bohem zakrývají tváře a volají: „Svatý, svatý, svatý!“ Boží vykoupení vyvyšují Hospodina ze stejného důvodu. Svátí andělé odvozují svou svatost od Boha, i když jejich svatost je ve světle té Boží vždy jen pošpiněným rouchem. A co teprve my? Zrodili jsme se v hříchu, žili jsme v hříchu, hřích se nás pořád tak snadno přichytí – a přece jsme povoláni a vychováni k vznešenému cíli: k tomu, abychom měli podíl na Boží svatosti. Už nyní jsme prohlášeni svatými, protože Kristova krev nás očistila ode všech našich nečistot a hříchů a posvěcuje nás v těle. Nezbývá nic jiného než vyvyšovat Pána a klanět se u trůnu jeho slávy.

17. srpna

Hlahol Hospodinu, celá země! (Ž 100,1)

Uctívej svého Boha, uctívej svého stvořitele, radostně jásej celá země a všechno stvoření na ní. Jenom samotný Bůh je ze své podstaty hoden uctívání a jenom on může a má přijímat chválu. Bůh je bytostí neskonale a dokonale nádhernou, jedinečnou, slavnou, spravedlivou, vznešenou, moudrou, dobrou, svatou, vzácnou, mocnou a současně bytostí tak strašlivou, že mu musí patřit všechna chvála celého stvoření. Celé stvoření toužebně vyhlíží, až se zjeví sláva Božích synů (Ř 8,19). To jen lidé ačkoliv poznali Boha, nevzdali mu čest ani mu nebyli vděční, ale raději se utápějí v marnosti (Ř 1,21). Proto se probud', kdo spíš, vstaň z mrtvých a zazáří ti Kristus!

18. srpna

Radostně služ Hospodinu! Vstupte před jeho tvář s plesem! (Ž 100,2)

Služba Bohu je radostnou službou. Může být těžká, bolestivá, náročná a vyčerpávající, ale vždycky to bude radostná služba. Boží dítě má nové srdce, které slouží Hospodinu s radostí, přináší sebe sama jako oběť živou, svatou a Bohu milou (Ř 12,1). To je služba, která nás vede až před Boží tvář v radosti, s vděčností a chválou. Každý náš dech je příležitostí ke chvále, každý úder našeho srdce je důvodem oslavy Boha, každý náš pohyb, naše myšlenka nebo slovo jsou příležitostí k oddané službě. Bůh nám slíbil věčnost v jeho svatě a vznešené přítomnosti a radostná služba nás před jeho tvář přivádí už nyní.

19. srpna

Vězte, Hospodin je Bůh, on nás učinil, a ne my sami sebe, jsme jeho lid, ovce, které pase. (Ž 100,3)

Jenom ti, kdo přicházejí k Synu a jsou v něm, v pravdě poznávají Otce, protože kdo je v Synu, je v pravém Bohu. Ježíš Kristus je ten pravý Bůh a věčný život (1J 5,20). Skrze Krista, v něm a pro něj bylo stvořeno všechno, co je, včetně nás samotných. Stvořil nás fyzicky i duchovně. Ale novým narozením jsme se nestali jeho otroky, přestože i tak bychom mohli být jeho lidem, ale udělal z nás své děti, ovce, které pase. Stará se o nás, vodí nás na klidná místa u vod a udržuje nás při životě. On je dobrý pastýř, který zná každou svou ovečku jménem.

20. srpna

Vstupte do jeho bran s díkyvdáním, do nádvoří jeho s chvalo zpěvem! Vzdávejte mu chválu, dobrořečte jeho jménu. (Ž 100,4)

Každý náš dech je příležitostí ke chvále, každý úder našeho srdce je důvodem oslavy Boha. Bůh nám dal život, učinil nás takové, jací jsme, dal nám všechno, co máme, čím disponujeme, co umíme. Přivedl nás ke Kristu, dal nám nový život, učinil z nás své milované děti, postavil nás do společenství svatých, do církve a dal nám dědictví v jeho svatém lidu. Už nyní nás zahrnuje veškerou svou péčí, láskou, svými dary a svým požehnáním. A slíbil nám věčnost před jeho tváří, v jeho blízkosti, v jeho nádvořích, v jeho branách, věčnost v novém těle, které bude zbavené všech problémů, které působí hřích.

21. srpna

Neboť Hospodin je dobrý, jeho milosrdenství je věčné, jeho věrnost do všech pokolení! (Ž 100,5)

Jenom Bůh je ze své podstaty, sám v sobě cele a dokonale dobrý. Bůh se ztotožňuje se svou dobrotou. Veškeré Boží jednání je dobré. Všechny Boží vlastnosti mají svůj zdroj v Boží dobrotě – jeho milost, láska, milosrdenství, slitování, požehnání, Boží trpělivost, shovívavost, ale i spravedlnost, svatost, hněv i soud. Chcete vidět důkaz Boží dobroty, Božího milosrdenství a Boží věrnosti? Podívejte se na kříž. Podívejte se na Božího syna, na jeho rány, na jeho hrob, kam položili jeho mrtvé tělo, pohleďte na vzkříšeného Pána, který sedí po pravici Boha Otce v nebesích. Vyhlížejte Pána slávy, který přijde pro svůj lid. Těšte se na ženicha, který vydal sám sebe za svou nevěstu a už brzo si pro ni přijde.

22. srpna

O milosrdenství a soudu chci zpívat, tobě, Hospodine, prozpěvovat žalmy. (Ž 101,1)

Milosrdenství a soud patří nerozlučně k sobě jako dvě strany jedné mince. Jenom ve světle soudu je možné poznat a zakusit milosrdenství. Prokázané milosrdenství odhaluje velikost Božího soudu. Boží milosrdenství je dílem překypující Boží dobroty, která zaplavuje hříšníka. Bůh se stará o všechno své stvoření a prokazuje mu dobro v nejrůznějších oblastech. A lidem prokazuje milosrdenství – stará se o jejich potřeby, stará se o jejich život a v nejvyšší míře nám prokázal své milosrdenství ve svém Synu. Poslal ho, aby byl obětí smíření za naše hříchy a aby na nás nedopadl přicházející zničující Boží soud. Jak bychom nezpívali spolu s Davidem o milosrdenství a soudu!

23. srpna

Vyhlédnu si v zemi věrné lidi, aby se mnou přebývali. Kdo jde bezúhonnou cestou, ten bude v mých službách. (Ž 101,6)

Bůh sám si vyhlédl svůj lid, zachránil ho ze své milosti skrze víru v dokonané dílo svého Syna, našeho Pána Ježíše Krista, posvěcuje ho Duchem svatým a slovem pravdy a připravil pro něj skutky, tedy službu, kterou jeho lid koná. Nevyhlédl si lid zvláštních kvalit, ale sám dal svému lidu zvláštní kvality – dal jim nové srdce, které věří, dal jim svého Ducha, aby v nich pracoval a měnil je do podoby Božího Syna, aby v nich působil duchovní ovoce a posvěcoval je. Jenom ti, kdo věří v Pána Ježíše Krista, mohou přebývat v blízkosti Krále a nazývat se Božími dětmi. Jenom ti, kdo jsou posvěcováni Duchem svatým, mohou sloužit Bohu v pravdě.

24. srpna

Hospodine, vyslyš mou modlitbu, kéž k tobě pronikne moje volání! (Ž 102,2)

Bůh vyslýchá modlitby svého lidu, slyší nás, kdykoliv k němu voláme. A přece někdy na odpověď musíme pokorně a vytrvale čekat. Učí nás naléhavě volat. Nejde o odříkání naučené modlitby, ani o „modlitbu ze zvyku“, ale jde o intenzivní volání k Bohu. Bůh slyší i zoufalé, slabé a malověrné modlitby, ale chce nás učit víře, vytrvalosti, oddanosti i horlivosti. Eliáš byl člověk jako my, ale když se naléhavě modlil, Bůh odpověděl (Jk 5,17-18). Skrze modlitbu Bůh dává růst našemu charakteru a buduje náš vztah s ním samotným. Když naše volání pronikne až k němu, je naše duše uspokojena jím samotným a nikoliv předmětem naší modlitby.

25. srpna

Neukrývej přede mnou tvář v den soužení mého, nakloň ke mně ucho, v den, kdy volám, pospěš, odpověz mi! (Ž 102,3)

Boží dítě se s důvěrou obrací na svého Otce v nebesích. Je to pokorná důvěra malého dítěte, které zoufalé volá o pomoc v den svého soužení. Stejně jako se malé dítě vrhá do náruče svého tatínka s jistotou, že najde pomoc, potěšení, úkryt i ochranu, vrhá se Boží dítě do náruče svého nebeského Otce. V prosté a jednoduché víře prosí, hledá a tluče (Mt 7,7-8). Spoléhá se na svého nebeského Otce, protože ho zná. Dobře ví, že se nakonec vždycky dovolá, že Bůh svým dětem nikdy natrvalo neskryje svou tvář, neodvrátí od nich své ucho, ale odpoví na úpěnlivé volání svého zoufalého dítěte. U Hospodina je spása! (Jon 2,10).

26. srpna

Ty však, Hospodine, ty zůstáváš věčně, budeš připomínán ve všech pokoleních. (Ž 102,13)

Člověk je jenom vánek, je jako polní kvítí. Na chvilku se objeví a hned je pryč. Pokolení za pokolením přichází a odchází. Náhrobní kameny jsou výmluvným svědectvím o pomíjivosti každého lidského života. Ale Bůh zůstává věčně. Bůh JE! Vždycky byl, je a bude. Nemění se, zůstává a nikdy nepomine. A nad to vše bude připomínán ve všech pokoleních. Co svět světem bude, nepomine žádné pokolení, v němž by Bůh nebyl připomínán. V každém pokolení má Bůh svůj lid, své věrné, kteří ho uctívají, jejichž kolena se neskloní před bohy tohoto světa, jejichž ústa vyznávají jeho jméno. Bůh zachraňuje a zachovává svůj lid, který je svědectvím o Boží velikosti.

27. srpna

Hospodin vybuduje Sijón, ukáže se ve své slávě. (Ž 102,17)

Boží sláva spočívá na Sijónu. Sijón je místem dokonalé krásy (Ž 50,2). Starozákonní Sijón byl místem, kam sestoupila Boží sláva a kde byl Bůh uctíván. Nyní je jenom jedno jediné místo, které je takto nádherné, které Hospodin s radostí buduje k věčné kráse, je jenom jedno místo, kde se Bůh ukazuje ve své slávě, kde je Bůh uctíván v Duchu a v pravdě a kde jednoho dne zazáří jeho sláva v plnosti a nekonečné dokonalosti, a to je Kristova církev. Církev je město budované z živých kamenů, položené na základech apoštolů, dům živého Boha, chrám Ducha svatého, nevěsta Pána Ježíše Krista, jeho tělo, jemuž on je vyvýšenou a oslavenou hlavou.

28. srpna

K modlitbě bezmocných se skloní, jejich modlitbami nepohrdne. (Ž 102,18)

Bůh slyší každou modlitbu, se kterou se k němu někdo obrací. Ale to neznamená, že každou modlitbu přijímá, že každou modlitbu vyslychá. Jeho ucho není nedoslýchavé ani neochotné, ale přesto mnoho modliteb zůstane nevyslyšených. Modlitby těch, kdo se odvracejí od slyšení Božího slova (Př 28,9), modlitby motivované vlastními žádostmi (Jk 4,3) ani modlitby pyšných (1Pt 3,7) Bůh nevyslyší. Jsou mu ohavností! Ale bezmocní mají dveře otevřené dokořán. Jejich jedinou nadějí je Pán sám. Proto k němu utíkají, proto volají. Všechno vkládají do jeho rukou a spoléhají na něj samotného. Stejně jako lotrovi na kříži vedle Pána s rukama přibítyma na dřevo i jim zbývá jen pokorná prosba o smilování. Takovou modlitbou Bůh nikdy nepohrdne!

29. srpna

Pro budoucí pokolení je to psáno, aby lid, jenž bude stvořen, chválil Hospodina ... (Ž 102,19)

Bůh si tvoří svůj lid, který je chválou slávy jeho milosti (Ef 1,6). Tomuto lidu dal všechno potřebné ke zbožnému životu: své Slovo, svého Ducha i svého vlastního Syna. I když starozákonní proroci měli užitek ze slov, která pod vedením Ducha svatého zapsali, přece to všechno bylo zapsáno především pro další pokolení – pro lid, který bude stvořen, pro svaté, kteří budou osobně znát Pána Ježíše Krista. Ti čtou Boží slovo a nacházejí v něm poklady milosti, moudrosti i poznání. Radují se z Boha, který se jim dává poznat na stránkách Písma, chválí Boha za jeho skutky, o nichž čtou, oslavují Boha za veliká dobrodíní, která prokázal a stále prokazuje svým milovaným dětem.

30. srpna

... že pohleděl ze svých svatých výšin, že Hospodin shlédł z nebe na zem, vyslyšel sténání vězňů, osvobodil syny smrti. (Ž 102,20-21)

Boží milosrdenství sahá do všech pokolení. Z úst Božích dětí nemůže zaznívat nic jiného než chvála, údiv, úžas, obdiv a vděčná oslava Boha. Bůh se sklonil ke svému lidu, ze svých svatých výšin shlédł na zem. Ze své věčné slávy sestoupil a zabýval se nicotným a vzpurným stvořením, člověkem. Rozhodl se vyslyšet sténání vězňů, protože jeho srdce není kamenné, ale je plné lásky a dobroty. Kolikrát byl jenom náš Pán pohnut soucitem, když viděl ztracené hříšníky, zatvrzelé vzbouřence nebo zbloudilé ignoranty? Přišel a vysvobodil zajaté. Svou vlastní smrtí vykoupil ty, kdo propadli smrti, aby ve víře v něj měli život na věky a chválili slávu jeho milosti.

31. srpna

Ale ty jsi stále tůž a bez konce jsou tvoje léta. Budou zde přebývat synové tvých služebníků, jejich potomstvo bude před tebou stát pevně. (Ž 102,28–29)

Bůh se dal poznat Mojžíšovi slovy „já jsem“, nebo také „jsem, který jsem“. To je Boží podstata, je to jeho jméno, které můžeme vyjádřit čtyřmi písmeny: JHVH, (Jahve, v češtině tradičně používáme opis ‚Hospodin‘). Bůh je stále stejný, neměnný, nekonečný, stále živý, věčný zdroj dobroty, lásky a milosti. Je jedinou jistotou v životě člověka a jediným pevným bodem v celém vesmíru. V Bohu máme své útočiště. Kdo v něm přebývá, nemusí se bát ani přítomnosti, ani budoucnosti, ale bude stát pevně před Boží tváří. „A jsme v tom pravém Bohu, protože jsme v jeho Synu Ježíši Kristu. On je ten pravý Bůh a věčný život“ (1J 5,20).

1. září

Dobrořeč, má duše, Hospodinu, celé nitro mé, jeho svatému jménu! (Ž 103,1)

David se obrací ke své duši a napomíná jí, aby chválila Boha. A mnohdy je to přesně tak, že potřebujeme sami sebe povzbuzovat a napomínat a přikazovat sami sobě, abychom byli Bohu vděční. Někdy je naše duše tak sklíčená, že nepomůže nic jiného, než přísný příkaz vlastní duši, aby chválila svého Boha. Naše nitro bývá natolik zaměřené na sebe nebo na okolnosti kolem nás, že ho musíme doslova donutit, aby se cele obrátilo k Bohu a jeho svatému jménu. Protože v nikom jiném není naděje ani radost než v samotném Pánu Ježíši Kristu. Kéž je náš duchovní pohled neustále obrácen vzhůru, kde náš Pán sedí po pravici svého Otce.

2. září

Dobrořeč, má duše, Hospodinu, nezapomínej na žádné jeho dobrodiní! On ti odpouští všechny nepravosti, ze všech nemocí tě uzdravuje. (Ž 103,2–3)

Kdykoliv je člověk sklíčený ve svém srdci a zoufalý, musí přemýšlet nad tím, kdo Bůh je a co Bůh dělá. Přikazujeme své duši, aby dobrořečila Hospodinu, a připomínáme si Boží dobrodiní, evangelium. Bůh ve své lásce k nám vydal svého jediného Syna jako obět smíření za naše hříchy. Prolitá krev Božího Syna usmířila Boží hněv. Všechny naše nepravosti jsou smyty a očištěny tou krví a Bůh je nikdy nevytáhne proti nám a nebude nám je připomínat. My naopak přikazujeme vlastní duši, aby nezapomínala na Boží dílo, na Boží skutky, na Boží dobrodiní a připomínala si, že u něho je odpuštění, uzdravení duše i těla, u něho je náprava, pokoj, radost i potěšení.

3. září

Dobrořeč, má duše, Hospodinu ... vykupuje ze zkázy tvůj život, věncí tě svým milosrdenstvím a slitováním, po celý tvůj věk tě sytí dobrem, tvé mládí se obnovuje jako mládí orla. (Ž 103,2.4–5)

Bůh vykupuje ze zkázy náš život. Jde o věčnost v odloučení od Boha v ohnivém jezeře, kde je trápení, pláč a skřípění zubů. Je to odloučení od veškerého milosrdenství a slitování, kterými Bůh věncí životy těch, kdo v něj věří. Po celý náš život nás sytí dobrem, tím nejučtějším ze svého domu, tím nejlepším ze svého Slova, tím nejvzácnějším ze své přítomnosti. Někdy nám to tak nepřipadá, protože vidíme jenom krok dopředu. Neznáme celý příběh, ale Bůh ho zná. My se musíme spolehnout na Pána a pochopit, že všechno, co Bůh v našem životě dělá, je dobré a vede nás to k tomu, abychom ještě více znali a poznávali jeho samotného.

4. září

Hospodin je slitovný a milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný. (Ž 103,8)

Toto je refrén Božího slova, v němž vidíme, jak je Bůh dobrý ke svému lidu, k těm, kteří ho milují. Bůh nás zahrnuje svou milostí, na kříži odstranil nepřátelství, které bylo mezi námi a jím samotným. Proto může Pavel prohlásit, že v Kristu Bůh usmířil svět se sebou, nepočítá lidem jejich provinění a nám uložil zvěstovat toto smíření (2K 5,19). Žasneme nad Boží dobrotou, nad tím, že milosrdenství vítězí nad soudem. Bůh se slitovává nad hříšníky, je velmi shovívavý, jeho hněv cele odvrátila oběť Pána Ježíše Krista. Na něj vylil své rozhořčení, jeho učinil prokletím místo nás, od něj odvrátil svou tvář, aby ji rozjasnil nad námi, kteří máme svou naději v Kristu Ježíši.

5. září

Jak vysoko nad zemí je nebe, tak mohutně se klene jeho milosrdenství nad těmi, kdo se ho bojí; jak je vzdálen východ od západu, tak od nás vzdaluje naše nevěrnosti. (Ž 103,11–12)

Každého stvoření se Bůh ve svém milosrdenství nějakým způsobem ujímá a prokazuje mu svou dobrotu, protože Hospodinova milosrdenství je plná země (Ž 33,5). Ale nad těmi, kdo se Boha bojí, se jeho milosrdenství klene jako nebeská klenba. Nikde na zemi není možné uniknout zpod nebeské klenby – právě tak není pro Boží dítě možné dostat z dosahu Božího milosrdenství. Kdo se bojí Boha, má nové srdce a jeho hříchy byly odpuštěny Kristovým dílem na kříži Golgoty. V tom se zjevuje plnost Božího milosrdenství. Kdo se spolehl na Krista, z toho byly všechny jeho

nevěrnosti sňaty jednou provždy a vzdáleny od něj tak daleko, jako je východ vzdálen od západu.

6. září

Avšak Hospodinovo milosrdenství je od věků na věky s těmi, kteří se ho bojí, jeho spravedlnost i se syny synů, s těmi, kteří dodržují jeho smlouvu, kteří pamatují na jeho ustanovení a plní je. (Ž 103,17–18)

Ačkoliv je člověk tak nicotný, Bůh s ním jedná, zaobírá se člověkem, pamatuje na nás. Hospodin je s těmi, kteří ho milují, a žehná jim. Stará se o svůj lid a prokazuje mu hojné milosrdenství. Jeho plnou míru vidíme na kříži Golgoty, kde Boží syn zaplatil za hříchy Božího lidu. Svou krví zpečetil novou smlouvu, do které nás svým rozhodnutím zahrnul. Před stvořením světa nás ve své lásce předurčil k tomu, abychom přijali podobu jeho Syna a chválili slávu jeho milosti. Když se naplnil náš čas, přitáhl nás ke Kristu a svým Duchem v nás stvořil nové srdce, které je poslušné. On v nás svou mocí působí, že chceme i činíme, co se mu líbí.

7. září

Hospodin si postavil trůn na nebesích, všemu vládne svou královskou mocí. (Ž 103,19)

Bůh je svrchovaný král, který z nebes vládne úplně všemu a všem. Není nic, co by mělo být nebo bylo vyňato z jeho svrchované vlády. Bůh má svůj trůn v nebesích a vládne všemu. Nemusíme hloubat o věcech, které nedostihneme, promýšlet tajemné hlubiny Boží, nebo se snažit vystihnout vztah Boží svrchovanosti a lidské zodpovědnosti, ale musíme prostě a jednoduše jít k Bohu. Přikázat své duši dobrořečit Hospodinu, připomenout si, kdo je Bůh a co udělal a stále dělá. Bůh je svrchovaným králem, který vládne nad celou zemí i nad všemi národy. A vládne nejenom nad národy, ale také nad všemi situacemi, nad každým okamžikem lidského života. Jsme cele v jeho ruce.

8. září

Dobrořečte Hospodinu, jeho anděle, vy silní bohatýři, kteří plníte, co řekne, vždy poslušni jeho slova! (Ž 103,20)

Nebeští válečníci, kteří vždy poslušně plní Boží vůli, mají dobrořečit Hospodinu. Andělé znají Boží svatost a chválí Boha, protože je svatý. Ale možná jen málo rozumí Boží dobrotě, protože Bůh prokazuje svou dobrotu nikoliv andělům, ale lidem. Právě lidé nejenom vidí, ale také na vlastní kůži zakoušejí nádheru Boží dobroty, zakoušejí hojnost Božího přijetí a milosrdenství. Andělé to všechno touží spatřit, a proto se dívají na

vykoupené Boží děti, na církev Kristovu a dobrořečí Hospodinu. Andělům, kteří jsou vždy poslušni jeho slova, kteří plní každý Boží příkaz, je přikázáno chválit Hospodina. Jak bychom ho neměli chválit my? Vždyť my jsme poznali, že on má slova věčného života!

9. září

Dobrořečte Hospodinu, všechny jeho zástupy, vy, kdo jste v jeho službách a plňte jeho vůli! (Ž 103,21)

Celé stvoření se má radovat z Boží dobroty, dobrořečit Hospodinu za divy, které koná a za požehnání, kterým své stvoření zahrnuje. Bůh se o celé své stvoření pečlivě stará. Sytí i krkavčí mláďata, když křičí (Ž 147,9), do nádhery obléká polní kvítí. Všechny Hospodinovy zástupy, všichni jeho vykoupení, se radují z Boží dobroty a chválí za ni svého Boha. Ti, kdo jsou v jeho službách, poznali vrchol jeho dobroty v evangeliu, které je vyhlášené všem lidem. Boží syn opustil slávu nebe, ponížil se a stal se člověkem, aby na lidském těle zaplatil za hříchy svého lidu. Neexistuje nic lepšího a dokonalejšího, kvůli čemu bychom mohli Hospodinu dobrořečit!

10. září

Dobrořečte Hospodinu, všechna jeho díla, na všech místech jeho vlády. Dobrořeč, má duše, Hospodinu! (Ž 103,22)

Izraelci ctili Boha svými ústy, ale jejich srdce bylo daleko. Můžeme sloužit Pánu do roztrhání těla, ale pokud naše služba nebude radostná a z vděčného srdce, je k ničemu. Je to jenom skutkaření a aktivismus. A potom se míra angažovanosti stává měřítkem duchovnosti. Ano je to mnohem jednodušší a je to také dobře vidět. Srdce vidí jenom Bůh. Duše je skrytá lidem kolem nás. Ale není skrytá před Hospodinem a proto spolu s Davidem potřebujeme volat: „Dobrořeč, má duše, Hospodinu!“ Kéz přilnete k Bohu celým svým srdcem a chválíte ho z celé své duše, milujete ho celou svou myslí a sloužíte mu ze vši své síly.

11. září

Dobrořeč, má duše, Hospodinu! Hospodine, Bože můj, jsi neskonale velký, oděl ses velebnou důstojností. (Ž 104,1)

Bůh je král nejvyšší nad všemi bohy (Ž 95,3). Nejen že je nejvyšší, je neskonale velký. Jeho velikost nelze obsáhnout. Bůh naprosto a cele přesahuje všechno, co jsme schopni uchopit jakýmkoliv ze svých smyslů. A v této své velikosti a nádheře obléká velebnou důstojnost. Skutečná důstojnost je vždycky hodná chvály a velebení. Kde se objeví, všechno umlká a dává věci do pořádku. Kam přichází Bůh oděný do velebné dů-

stojnosti, tam se objevuje bázeň, která je počátkem moudrosti. Vznešenost a sláva našeho Boha nás přemáhají a nutí nás spolu s Jóbem vyznat: „Co ti odpovím, když jsem tak bezvýznamný! Kladu si na ústa ruku.“ (Jb 40,4)

12. září

Hospodine, Bože můj ... Halíš se světlem jak pláštěm, rozpínáš nebesa jako stanovou plachtu. Mezi vodami si kleneš síně, z mračen si vůz činíš a vznášíš se na perutích větru. (Ž 104,1–3)

„Hospodine, Bože můj ...“ – jak rozkošná jsou to slova! Každý, kdo může nazývat Boha svým Bohem v niterném slova smyslu, je blahoslavený. Bůh vládne nad celou zemí a nade vším stvořením a není jiného skutečného Boha, kromě Hospodina – a proto je Bohem každého člověka, ale jenom těm, kteří Boha doopravdy milují, se Bůh dal poznat jako Otec a jenom ti ho mohou nazývat ho svým Bohem. Každé Boží dítě přichází do přítomnosti toho, který přebývá v nepřístupném světle (1Tm 6,16), který sám je světlem (Ž 36,10; J 8,12), jehož ani nebesa nebes nemohou pojmout (1Kr 8,27), protože poznalo a přijalo Pána Ježíše Krista, který je obraz Boha neviditelného (Ko 1,15).

13. září

Hospodine, Bože můj ... Z vichrů si činíš své posly, z ohnivých plamenů sluhy. Zemi jsi založil na pilířích, aby se nehnula navěky a navždy. (Ž 104,1.4–5)

Nepohnutelný Bůh vládne nad celou zemí, nad každým tvorem, nad každým přírodním úkazem, který sám stvořil. Zuřivý vichr i ohnivé plameny ho musí poslouchat a sloužit mu, dělají všechno, co si přeje. Jeho dílem nelze pohnout. Stvoření vypravuje o jeho veliké moci, se kterou vládne nade všemi živly. Ve vzkříšení svého Syna a našeho Pána Ježíše Krista přemohl i smrt. Stejně jako nepohnutelně založil zemi, je nepohnutelný i on sám. V našem dosahu není nic, co by mohlo pohnout zemí. V dosahu Boha, který je všudypřítomný, není nic, co by mohlo pohnout jím samotným. Jenom jeho dobrota, soucit a milosrdenství ho vedou k tomu, aby se sklonil k nám a zachránil nás.

14. září

Dáváš růst trávě pro dobytek i rostlinám, aby je pěstoval člověk, a tak si ze země dobýval chléb. Dáváš víno pro radost lidskému srdci, až se tvář leskne víc než olej; chléb dodá lidskému srdci síly. (Ž 104,14–15)

Bůh je dobrotivý dárce. Zahrnuje nás tím nejlepším požehnáním. I když nás postihl trestem kvůli hříchu a v potu tváře musíme dobývat svůj chléb (Gn 3,19), přesto lidským synům žehná a dává jim všechno, co

potřebují. Dokonce dává ještě víc – dává i víno pro radost srdce. Kvůli našemu hříchu nám Bůh mohl nechat svět pro člověka šedivý a jednotvárný. Ale Boží štědrá dobrota a jeho mnohotvará moudrost nás zahrнула mnoha různými požehnáními a rozmanitostí nejrůznějších dobrodiní. Bůh nejenom stvořil mnoho nádhery, ale také nás jí obdarovává, jak k našemu užitku, tak také k našemu potěšení a především proto, abychom nacházeli dokonalý užitek a potěšení v něm samotném.

15. září

Jak nesčetná jsou tvá díla, Hospodine! Všechno jsi učinil moudře; země je plná tvých tvorů. (Ž 104,24)

Žasneme nad nádherou a rozmanitostí Božího stvoření. Vidíme v něm Boží stvořitelkou moc, vidíme, s jakou hravostí a s důvtipem Bůh všechno stvořil. Jak pestré, bohaté, překypující a podivuhodné je jeho stvoření! Hýří barvami a oplývá tvary. Boží nesčetná díla mluví o inteligenci, o záměru, o kreativitě, o hojnosti myšlenek i plánů, ukazují na Boží moudrost, protože všechno zapadá do sebe a přes všechnu různost to také patří k sobě. Každé Boží dílo nese podpis svého Stvořitele. Když Bůh řekl slovo, vody se zahemžily hbitými živočichy a vzduch se naplnil nejrůznějšími létavci (Gn 1,21). Korunou stvoření je člověk, který nese obraz Boží a přes všechnen svůj hřích ukazuje na slávu svého Stvořitele.

16. září

Hospodinova sláva potrvá věčně! Hospodin se bude radovat ze svého díla. (Ž 104,31)

Bůh žárlivě střeží svou slávu. Nikomu ji nedá, nepostoupí ji modlám (Iz 42,8). Jeho sláva je jeho součástí, je podstatou Boží identity. Podle té slávy poznáváme, kdo je náš Bůh. Bůh je Bohem slávy. Jeho sláva je stejně věčná jako on sám. Všechno, co Bůh dělá, slouží k jeho oslavě. Bůh stvořil zemi a všechno, co je na ní ke své radosti a k tomu, aby byl skrze své dílo oslaven. A raduje se z tohoto díla. Přes veškerý lidský hřích, veškerou vzpouru a dopady odvrácení se od Hospodina, poslal Bůh svého Syna, aby vykoupil každého, kdo v něj uvěří. A Bůh se raduje z tohoto svého díla.

17. září

Budu zpívat Hospodinu po celý svůj život, svému Bohu zpívat žalmy, dokud budu. (Ž 104,33)

Je někdo dobré mysli? Ať zpívá Pánu! (Jk 5,13). Bůh je hoden chvály. Jeho osoba i skutky jsou obsahem našich modliteb i chval. Opěvujeme jeho dobrotu, vyvyšujeme jeho slávu, obdivujeme jeho lásku, radujeme se

z jeho spravedlnosti, připomínáme si jeho soudy. Svatí andělé před jeho tváří bez přestání volají: „Svatý, svatý, svatý ...“ Svatí v Kristu, spasení hříšníci a obrácení vzbouřenci, s vděčností opakují: „U tebe je odpuštění, tak vzbuzuješ bázeň.“ Pozemský život nám nestačí na to, abychom prokázali Bohu dostatečnou vděčnost za Pána Ježíše Krista a vyzpívali všechnu svou chválu. I na věčnosti ho budeme chválit a zpívat mu novou píseň o velikých a podivuhodných skutcích našeho Boha (Zj 15,3–4).

18. září

Kéž mu je příjemné moje přemítání! Hospodin je moje radost. (Ž 104,34)

Duše křesťana se raduje, když přemýšlí o Hospodinu, protože myšlenky o Bohu jsou ty nejčistější, nejsvatější a nejdokonalejší, jaké se mohou v jeho mysli objevit. Už to samo o sobě je důvodem, proč každý křesťan může vyznat, že Hospodin je jeho radostí. A co teprve když přemýšlí o vykoupení, o odpuštění vlastních hříchů, o zástupné oběti Pána Ježíše Krista, o novém životě nebo o věčnosti v Boží přítomnosti! Takové myšlenky nás přemáhají, naplňují nás úžasem, pokojem i radostí. Zakoušíme lahodné a blažené společenství se vzkříšeným Pánem skrze Ducha svatého, který nám byl dán a který obnovuje naši mysl. Rozjímej, křesťane, nad jeho zákonem ve dne i v noci (Ž 1,2).

19. září

Chválu vzdejte Hospodinu a vzývejte jeho jméno, uvádějte národům ve známost jeho skutky. (Ž 105,1)

Hospodin zachraňuje svou mocnou rukou a raduje se z vykoupených (Sof 3,17). Proto mu patří naše chvála. Vždyť neváhal a ve stanoveném čase poslal svého Syna, aby na lidském těle odsoudil hřích. Na kříži zrušil nepřátelství mezi sebou a námi a v Kristově vzkříšení nám dal nově se narodit z Ducha svatého. Naplnil nás svým svatým Duchem, aby nám připomínal toto slavné evangelium a dal nám sílu zvěstovat dobrou zprávu všem národům až na sám konec země. Radujeme se, vzdáváme mu chválu, uctíváme ho a vypravujeme o jeho podivuhodných skutcích, o spasení z milosti skrze víru, o tom, že každý, kdo vzývá jméno Páně, bude spasen.

20. září

Honoste se jeho svatým jménem, ať se zaraduje srdce těch, kteří hledají Hospodina! Dotazujte se na vůli Hospodinovu a jeho moc, jeho tvář hledejte ustavičně. (Ž 105,3–4)

Bůh se nám dal poznat ve svém Synu. Zjevil nám jméno nad každé jméno, jméno Ježíš – v tom jediném jménu je spasení. Učinil z nás své

svědky, naplnil nás mocí z výsosti a posvěcuje nás svým Slovem a svým Duchem. Proto se můžeme honosit jeho svatým jménem. Je to ohromná výsada patřit Kristu a žít s ním. V tomto světě a ani v tom budoucím nenajdeme větší radost než poznávat Pána Ježíše Krista, hledat jeho království a dotazovat se na jeho vůli. Když to děláme, zjevuje na nás svou moc, protože nás posvěcuje a proměňuje do podoby svého Syna. Na naší tváři se zrcadlí slavná zář Páně (2K 3,18).

21. září

Připomínejte divy, jež vykonal, jeho zázraky a rozsudky jeho úst. (Ž 105,5)

Bůh je živý a my dobře známe divy, které koná i způsob, jak pracuje. Vidíme mnoho zázraků nejenom ve svých životech, ale i v životech druhých lidí. Když přemýšlíme nad tím, jak Bůh jedná v našem životě, vidíme stále více Božího jednání a žasneme nad tím, jak je Bůh dobrý a jak je velký. Tyto divy potom můžeme připomínat – sobě i druhým. Své vlastní duši, aby rostla naše víra a závislost na Bohu, a druhým, aby i oni byli povzbuzeni Boží dobrotou, přemoženi Boží milosti, a abychom se všichni třásli před soudy, které vycházejí z jeho úst a spěchali k naší jediné naději a největšímu zázraku, který Bůh pro nás připravil – ke kříži Pána Ježíše Krista.

22. září

Vyvedl svůj lid – a veselili se, svoje vyvolené – a plesali. (Ž 105,43)

„Kdo je ti roven, lide vysvobozený Hospodinem?“ (Dt 33,29). Bůh vyvedl svůj lid z otroctví hříchu, smrti i z područí ďábla. Ježíš Kristus se stal člověkem, aby vysvobodil svůj lid z jeho hříchů. Každý, kdo je vysvobozen, se stal součástí jeho lidu. Ti, kterým byly odpuštěny jejich hříchy, jsou Boží vyvolení, které si Bůh vyhlédl před stvořením světa. Uvěřili jsme, že nám Bůh kvůli Kristu a v Kristu odpustil naše hříchy a naše srdce se zaradovalo. Docházíme porozumění tomu, že jsme Boží vyvolení a jásáme radostí, plesáme a chválíme Boha, žasneme nad těmito divy, které se vymykají našemu porozumění. Ujistěte se, že patříte Bohu a radujte se z jeho díla.

23. září

Haleluja. Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné. (Ž 106,1)

Bůh je dobrý a jeho věčné milosrdenství se nad námi klene jako obloha (Ž 103,11). To je důvod, proč by nám jeho milosrdenství nikdy nemělo sejít z očí a ani z mysli. To je také důvod, proč bychom měli neustále

vzdávat Bohu chválu. Ať již procházíme těžkostmi a soužením, nebo jsme jakkoliv tísněni, můžeme vzdávat Bohu chválu a oslavovat jeho dobrotu, která se projevuje v mnohých požehnáních, jimiž nás zahrnuje, stejně jako ve zkouškách, do nichž nás staví a skrze něž nás vychovává. Jako dobrý a laskavý Otec nám nenakládá víc, než bychom mohli unést, ale dává nám sílu nebo východisko a především nás připravuje k vznešenému cíli, k podílu na své svatosti (Žd 12,10).

24. září

Požehnan buď Hospodin, Bůh Izraele, od věků až na věky! A všechen lid ať řekne: „Amen.“ Haleluja. (Ž 106,48)

Boží lid zná svého Boha. Ke každé chvále Hospodina je vždycky připraven připojit svůj niterný, bytostný souhlas. Kdykoliv je vyvyšován Bůh, kdykoliv je zmiňován jeho charakter, kterákoliv z jeho vlastností, ať již se jedná o ty, které souvisí s jeho dobrotou nebo o ty, které souvisí s jeho spravedlností a svatostí (a musíme vždy trvat na tom, že to nejsou dvě stránky jedné mince, ale jeden Bůh ve své celistvosti a plnosti), Boží lid volá: „Sláva Bohu!“ Když vidíme jeho mocné činy, vzdáváme mu chválu, když nás zahrnuje svým milosrdenstvím, oslavujeme ho, když přichází, aby soudil zemi, a začíná od Božího domu, říkáme své ‚amen‘.

25. září

Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné! (Ž 107,1)

Máme vždycky důvod vzdávat Bohu chválu. Naše chvála není závislá na nás, na našich pocitech, na okolnostech, v nichž se nacházíme, na lidech, jimiž jsme obklopeni, ale závisí na tom, kdo je Bůh. Bůh je dobrý, vždycky byl a bude, protože se nemění. Proto mu patří naše chvála – každodenní a vytrvalá. Chvála souvisí také s naším srdcem, tedy s tím, co ho naplňuje a o čem rozjímá, na co se soustředí a k čemu se upíná. Čím srdce přetéká, to ústa mluví (Lk 6,45). Srdce křesťana je samotným Bohem nastaveno k tomu, aby Boha chválilo. Je to projev Boží dobroty a důkaz jeho věčného milosrdenství. Proto neváhejte a vzdejte mu chválu!

26. září

Ti ať vzdají Hospodinu chválu za milosrdenství a za divy, jež pro lidi koná. (Ž 107,8)

Ti, kdo byli vykoupeni, vzdávají Bohu chválu. Ti, které Hospodin zachránil, žasnou nad jeho milosrdenstvím a oslavují ten zázrak, že se Bůh slitoval nad

vzbouřeným stvořením, nad proradnými tvory, kteří ho nehledali ani ho nechtěli uctívat, a dal jim svou milost. To je div, který Bůh stále koná a který bude konat, dokud do jeho království nevejde plný počet pohanů, všichni, kdo byli před stvořením světa zapsáni do knihy života. Obdivuhodná Boží věrnost je dalším divem, a trpělivá ochota, s jakou se k nám Bůh sklání, následuje. Vykoupená duše, oslavuj Beránka, který byl obětován kvůli tobě a za tebe, abys mohla přicházet před trůn jeho slávy a stále mu vzdávat chválu.

27. září

Seslal slovo své a uzdravil je, zachránil je z jámy. (Ž 107,20)

Boží slovo je Boží mocí. Když Bůh řekne, stane se. Bůh posílá své slovo a zachraňuje. Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Pán Ježíš Kristus přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo. On je TO slovo, které zachraňuje. Ale je tu také jeho Slovo, Bible, které nás vede přímo k němu a i toto Slovo je Boží mocí, protože je to evangelium. Ať už Písmo otevřeme kdekoliv, mluví o Kristu a vede nás k němu a v tomto smyslu je celé Písmo evangeliem. Kdykoliv otevíráme Písmo, Bůh k nám mluví. A když Bůh mluví, jeho Slovo vysvobozuje z jámy, protože nás vede přímo do náruče jeho Syna, Pána Ježíše Krista.

28. září

Pole oseli, vinice vysázeli, sklidili úrodu hojnou. (Ž 107,37)

Po potopě Bůh řekl, že zemi už vodou nikdy nezničí. Spolu s tím zaslíbil lidem stabilní prostředí se střídáním denních i ročních cyklů (Gn 8,22). Bůh takto prokazuje všem lidem, jak je dobrý. Dává slunci svítit na dobré i zlé, posílá déšť na spravedlivé i nespravedlivé. Boží lid se může radovat z mnoha pozemských požehnání, jimiž nás Bůh zahrnuje, a především ze všech duchovních požehnání nebeských věci, které máme v Kristu Ježíši. Bůh je věrný, a cokoliv rozséváme, budeme také sklízet (Ga 6,7). Přenesl nás ze tmy do svého podivuhodného světla a udělal z nás své svědky, abychom hlásali jeho mocné skutky a dosvědčovali jeho věrnost.

29. září

Hospodine, chci ti mezi lidmi vzdávat chválu, mezi národy ti budu zpívat žalmy, vždyť tvé milosrdenství nad nebe sahá, až do mraků tvoje věrnost. (Ž 108,4–5)

Kdo je jako náš Bůh? Jeho milosrdenství přesahuje nebe, klene se nad námi jako obloha a zahrnuje veškeré stvoření. Ve své lásce se slitoval nad naší bídou a poslal svého milovaného Syna jako oběť smíření za naše hříchy. Jeho věrnost

jde až za hrob, neboť právě tam bylo uloženo tělo jeho Syna a odkud ho znovu povolal do života. Zůstal věrný svému slovu, svým slibům, své svatosti, spravedlnosti i své lásce a vzkřísil ho z mrtvých. Proto ho oslavujeme a mezi lidmi vyvyšujeme jeho svaté jméno, proto jdeme ke všem národům a zvěstujeme jim toto slavné evangelium o spasení z milosti skrze víru v Pána Ježíše Krista.

30. září

Moje ústa vzdají Hospodinu velkou chválu, mezi mnohými ho budu chválit, (Ž 109,30)

Kéž by byla moje ústa vždy naplněna chválou Pánu! David rozhodně prohlašuje, že jeho ústa vzdají velkou chválu. Bůh je jeho velkou láskou (Ž 109,4), takže jeho mluví, čím srdce přetéká. I když je uprostřed těch, kdo ho nenávidí, kdo na něho útočí a pronásledují ho, bude chválit Boha mezi mnohými. Bůh svou mocnou rukou zasahuje a vysvobozuje. Bůh posiluje v každém soužení a rozprostírá nad námi své hojné milosrdenství. Proto se jeho služebníci mohou radovat, proto můžeme chválit Boha. Bůh zachraňuje! Není hluchý ani slepý a rozhodně není bezmocný. Bůh se zastane svých dětí, které k němu ve dne v noci volají, povzbudí jejich srdce, aby jejich ústa vzdávala velikou chválu.

1. října

Výrok Hospodinův mému pánu: „Zasedni po mé pravici, já ti položím tvé nepřátele za podnoží k nohám.“ (Ž 110,1)

Jak slavný výrok Božího slova! Bůh sám promluvil o svém milovaném Synu skrze muže, kterého si k tomu vyvolil. Použil Davida, aby prorokoval o svém potomku, o Pánu Ježíši Kristu. Pán Ježíš používal tento verš k tomu, aby ukázal, že zaslíbený král, Mesiáš, bude větší než největší izraelský král, David, muž podle Božího srdce (Lk 20,42–43). Petr z tohoto verše dokazuje, že Mesiáš musel být vzkříšen a vyvýšen na pravici Boží (Sk 2,32–36). Autor listu Židům z tohoto verše dokazuje Kristovu nadřazenost andělům a tedy jeho Božství (Žd 1,13). Všichni nepřátelé mu budou položeni k nohám, a on je rozdrť dechem svých úst. A jako poslední mu bude podřízena i smrt. Ježíš je Pán!

2. října

Haleluja. Chválu vzdávám Hospodinu celým srdcem, v kruhu přímých, v shromáždění. (Ž 111,1)

První přikázání, na němž stojí celý zákon a proroci, začíná slovy: „Miluj Hospodina celým svým srdcem ...“ (Mt 22,37). Srdce je klíčem. Nejde o tělesný orgán, ale jde o vnitřního člověka, podstatu našeho bytí. Když je

srdce naplněné láskou k Pánu, bude mu vzdávat chválu a ústa budou tou chválou přetékat. S opravdovým srdcem předstupujeme před Boha, srdcem věříme ke spravedlnosti. Kristus přebývá v našich srdcích a tak poznáváme velikost, hloubku i šířku jeho lásky. Bůh dal do našich srdcí svého Ducha, který volá „Abba, Otče“. Může takové srdce nechválit Hospodina? V kruhu přímých, ve shromáždění spravedlivých zní jako mohutný chór chvála vycházející ze znovuzrozených srdcí. Haleluja!

3. října

Počátek moudrosti je bát se Hospodina; velice jsou prozíraví všichni, kdo tak činí. Jeho chvála trvá navždy! (Ž 111,10)

Boží moudrost k nám promlouvá nejenom z knihy Přísloví, ale volá na nás i z knihy Žalmů, a nakonec z celého Písma. David mohl vyznat, že je prozíravější než všichni jeho učitelé, protože přemýšlí o Božích svědectvích (Ž 119,99). Rozjímání nad Božím slovem, přemýšlení o Boží velikosti, o Božím díle, promýšlení evangelia a jeho důsledků vede k moudrosti. Vidíme, jak velký je náš Bůh, jak je mocný a plný slávy, přemýšlíme o vtělení Božího syna, o životě Svatého v hříšném světě mezi hříšnými lidmi, o jeho utrpení, smrti a vzkříšení a jsme naplněni bázní, úžasem, učíme se moudrosti a prozíravosti a nikdy nechceme přestat s chválou našeho Boha.

4. října

Jeho potomci se stanou bohatýry v zemi, pokolení přímých bude požehnáno. (Ž 112,2)

Hospodinovo požehnání spočívá na těch, kdo jsou přímého srdce, kdo ho hledají hned za úsvitu, kdo o něm přemýšlejí na svém lůžku. Ti, kdo zachovávají jeho Slovo, jsou požehnáni v mnoha pokoleních. Bůh je věrný a zachovává smlouvu, kterou dal svému lidu. Bůh se nás nikdy nevzdá, nikdy se nás nezřekne, ale vždycky nás povede k tomu, abychom ho hledali ještě víc, abychom ho poznávali hlouběji, abychom ho milovali tou láskou, kterou on zahrnuje a miluje nás. K tomu nás na jedné straně vychovává svou přísnou rukou a na druhé straně nás k tomu povzbuzuje svým hojným požehnáním, jehož plnost máme v Pánu Ježíši Kristu.

5. října

Od východu slunce až na západ chváleno buď jméno Hospodina. (Ž 113,3)

Od východu slunce až na západ volá Bůh zemi (Ž 50,1), promlouvá k zemi a říká, že je jediný Bůh. Žádný jiný není (Iz 45,5–6). Bůh je stvořitel všeho a od slunce východu až na západ se dává poznat lidem a všechny

volá ke chvále. Jako je vzdálen východ od západu, tak od nás vzdaluje naše nevěrnosti, proto ho chválí lidé na všech místech pod sluncem (Ž 103,12). Není místa pod sluncem, kde by neměla znít Boží chvála. A není místa na zemi, kde jednoho dne nezazní chvála našemu Pánu. Přejde den, kdy každé koleno na nebi, na zemi i pod zemí ke chvále Boha Otce vyzná, že Ježíš Kristus je Pán (Fp 2,9–11)!

6. října

Hospodin je vyvýšen nad všemi národy, nad nebesa strmí jeho sláva. Kdo je jako Hospodin, náš Bůh, jenž tak vysoko trůní? (Ž 113,4–5)

Jako nedostupný útes, jako nedobytná pevnost, jako nedostižné výšiny se nade všemi národy zvedá Hospodinova sláva. Lidská pýcha stále znovu snižuje velikost a slávu našeho Boha, ale jeho vyvýšenost je neotřesitelná. I kdyby nikdo nevěřil v Boha a nikdo ho neuctíval, nic to nezmění na jeho velikosti, nijak se to nedotkne jeho slávy ani to nepohne jeho trůnem. Bůh je velmi vyvýšený a přebývá v nepřístupném světle (1Tm 6,16). Všemmu vládne svou mocnou a spravedlivou rukou. Všechno řídí svou nekonečnou moudrostí a slitovává se nad námi ve svém dobrotivém milosrdenství. Když Bůh otevře oči hříšníka, rázem je tu duše, která vyvyšuje Hospodina a chválí jeho dobrotu, kterou nám prokazuje ve svém Synu.

7. října

Ne nás, Hospodine, ne nás, ale svoje jméno oslav pro své milosrdenství a pro svou věrnost! (Ž 115,1)

Srdce, které poznalo svou bídu před Bohem, které poznalo svou vlastní zkaženost a nevyléčitelnost (Jr 17,9), bude každý den volat k Bohu, aby se Bůh oslavil a nikoliv člověk, aby Boží jméno bylo vyvýšeno a nikoliv hříšník. Adam s Evou chtěli vyvýšit a oslavit sebe a svým činem vetkli tuto hříšnou touhu do genů celého lidstva. Jenom díky dokonalému člověku, Pánu Ježíši Kristu a jeho kříži, můžeme porozumět tomu, co to znamená vyvýšit Boha. Jenom v Kristu a v moci Ducha svatého má nové stvoření sílu vzepřít se tomuto pokušení hříšného srdce a oslavit Boha za jeho milosrdenství a jeho věrnost. Kéž je Bůh oslaven na nás i skrze nás!

8. října

Hospodin na nás pamatuje, on nám žehná: žehná domu Izraele, žehná domu Áronovu, (Ž 115,12)

Chvála Pánu za jeho dobrotu a milosrdenství. Pohledte na ta lahodná slova z úst Davida – Bůh na nás pamatuje! Bůh není jako člověk, nezapo-

míná ani neodplácí, ale pamatuje na nás. Zasadil nás hluboko do svého srdce, vyryl si nás do svých dlaní (Iz 49,16), jsme pro něj stejně drazí a vzácní jako milované děti pro své rodiče. Nejenom, že na nás pamatuje, že mu nesejdeme z myslí, ale on nám žehná. Bůh nás zahrnuje hojností své dobroty – dal za nás svého vlastního Syna! Jak by nám spolu s ním nedaroval všechno? Vložil do nás svého Ducha, učinil z nás královské kněžstvo a staví z nás chrám posvěcený v Pánu! Bůh nám žehná.

9. října

Hospodin ať vás rozmnoží, vás i vaše syny! (Ž 115,14)

Kde je Hospodinovo požehnání, tam spočívá také hojnost. Může, ale také nutně nemusí být i materiální, vždycky však bude duchovní. Hospodinovo požehnání přináší pokoj, radost, milost, sílu, soucit a slitování a s tím také odvalu ke zvěstování evangelia. Apoštolové svědčí před veleradou: „O tom, co jsme viděli a slyšeli, nemůžeme mlčet!“ (Sk 4,20). Kde Bůh způsobil zázrak a dal nové narození, uzdravení srdce, duše, myslí, těla i jazyka, tam nemohou ústa zůstat zavřená, ale budou vyhlášovat veliké skutky Boží. A Boží slovo, které je mocí Boží ke spasení, vykoná to, k čemu ho Bůh poslal – lidé budou zachraňováni pro věčnost a každý den budou přibývat ti, které Pán povolá ke spáse.

10. října

Jste Hospodinovi požehnaní; on učinil nebesa i zemi. (Ž 115,15)

Kristův kříž změnil všechno: z otroků hříchu udělal služebníky spravedlnosti, ze vzbouřenců milované děti. Byli jsme vzdáleni, ale stali jsme blízkými skrze jeho prolitou krev, byli jsme prokletí, ale Ježíš Kristus se stal prokletím místo nás a na svém těle nesl všechny důsledky této kletby. A my jsme se díky jeho kříži stali požehnanými. Stvořitel nebe i země si pro sebe stvořil svůj lid, pro který připravil dobré skutky, aby v nich chodili. Zahrnul nás svým požehnáním, protože do nás vložil svého Ducha a skrze Ducha přebýváme v jeho Synu, v Ježíši Kristu. V něm je plnost všeho Božího požehnání. Každý den nás zaplavuje hojností svého požehnání a své lásky.

11. října

Nebesa, ta patří Hospodinu, zemi dal však lidem. (Ž 115,16)

Bůh se stará o svůj lid, stará se o své věrné a nakonec se stará i celé své stvoření. Je to jeho stvoření. On je stvořitel, Pán, vládce a správce. A je dobrý správce, protože všechno spravuje ke své slávě. Je také spravedlivý správce,

protože všemu svému stvoření určil místo a dává mu smysl. Všechno se děje podle jeho řádu. Proto nebesa zůstávají Hospodinu, ale zemi dal lidem. Výšiny nebes jsou nedostupné pro člověka stejně, jako záměry a myšlenky Boží. Ale zemi se všim, co je na ní, dal Bůh lidem – k užívání, k zaopatření, k tomu, aby lidé byli dobrými a spravedlivými správci, i pro potěšení srdce.

12. října

Hospodina miluji; on slyší můj hlas, moje prosby, sklonil ke mně ucho. Po všechny své dny chci k němu volat. (Ž 116,1–2)

Bůh slyší. Bůh poslouchá. Bůh není hluchý, není zaneprázdněný ani vzdálený. Bůh sklání své ucho k těm, kdo ho milují. Jsou to Hospodinovi pozeňnaní a Bůh nikdy neodmítne jejich volání, ale vždycky je vyslyší. To neznamená, že vždycky odpoví podle našeho volání, ale můžeme si být naprosto jistí, že Bůh vždycky slyší a vyslychá. Ti, kdo milují Hospodina, jsou jeho děti a Bůh nikdy neodmítne žádné ze svých dětí. Slyší naše prosby, slyší náš hlas, slyší naše volání. Můžeme si být jistí jeho přítomností, jeho záhahem. Bůh žádné ze svých dětí od sebe nikdy nevyžene pryč. Proto můžeme spolu s žalmistou trvat na tom, že k Bohu budeme volat po celý svůj život.

13. října

Můžeš opět odpočinout, moje duše, neboť Hospodin se tě zastal. (Ž 116,7)

Mnohdy jsme natolik znepokojeni, sevření okolnostmi nebo obtíženi starostmi, že i když nás Bůh vysvobodí a ukazuje nám přímou cestu, musíme promlouvat ke své vlastní duši a vést ji k Bohu. Bůh je mocný zastánc. Neopouští nás ani na okamžik. Vložil do nás svého Ducha, zapečetil nás pro den vykoupení, nikdy se nás nevzdá a nikdy nás neopustí. Zamiloval si nás, a i když nás někdy nechá procházet temnými údolními, i když nás někdy přísně vychovává, dělá to jako starostlivý Otec, který současně velmi bedlivě dává pozor na své děti. Můžeš odpočinout má duše, protože Bůh poslal svého Syna, aby se tě zastal, a vysvobodil tě od každého břemene tvých hříchů a starostí.

14. října

Velkou cenu má v Hospodinových očích oddanost jeho věrných až k smrti. (Ž 116,15)

Bůh je život sám i dárc. života. A přece si cení oddanosti až k smrti. Volá své věrné k tomu, aby pro něho ztratili svůj život, protože kdo ho ztratí pro něj, nalezn. ho, ale kdo by chtěl zachránit svůj život pro sebe, ztratí ho. Nejde jenom o mučednickou smrt, ale jde úplně o všechno. Cokoliv bylo

Pavlovi ziskem, odepsal kvůli Kristu jako ztrátu, aby získal Krista a byl nalezen v něm. Největší překážkou v následování Pána není to, zda jsem ochoten přijít kvůli němu o život, ale zda jsem ochoten dát mu to, co mu chci dát ze všeho nejmíň – zde je jádro skutečné oddanosti, která jde až k smrti.

15. října

Chvalte Hospodina, všechny národy, všichni lidé, chvalte ho zpěvem, neboť se nad námi mohutně klene jeho milosrdenství. Hospodinova věrnost je věčná! Haleluja. (Ž 117,1–2)

Všichni lidé ze všech národů mají chválit Boha, zpívat k oslavě našeho Boha. I když je pro mnohé z nich Bůh vzdálený a neznámý, i nad nimi je roztažené jeho milosrdenství a rozpíná se od východu na západ. I jim Bůh prokazuje svou věrnost. Každý den jsme svědky jeho dobroty, kterou vylévá na své stvoření, na všechny lidi ze všech národů. Každý má dost důvodů k tomu, aby zpíval Bohu chvalozpěvy. Vykoupená duše jich má ještě mnohem více. Bůh nám prokázal plnost svého milosrdenství, když ustanovil svého Syna, aby byl obětí smíření za naše hříchy. A trvale nám prokazuje svou věrnost, když nás, které povolal k víře, zachovává až do konce. Haleluja!

16. října

Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné! (Ž 118,1)

Boží dobrotě se nemůže vyrovnat vůbec nic. Ale pro padlé stvoření, je Boží dobrota naprosto nepochopitelnou vlastností. Přirozený člověk má jen jediný způsob, jak si ji představit – poměřuje ji podle své vlastní dobroty, protože v hloubi svého srdce je přesvědčený o tom, že je dobrý. Proto hříšníci vyčítají Bohu tolik věcí, kterých by se oni sami ve svých očích nikdy nedopustili. Teprve když Bůh otevře člověku oči, které satan pod záminkou poznání dobra zaslepil, může znovuzrozené Boží dítě spatřit nádheru Boží dobroty a radovat se z ní. Vidí Kristův kříž a všechno dobrodiní i milosrdenství, které Bůh skrze něj poskytuje. Poznává velikost Boží dobroty, kterou nás Bůh zahrnuje a vzdává Bohu chválu.

17. října

V soužení jsem volal Hospodina, Hospodin mi odpověděl, daroval mi volnost. Hospodin je při mně, nebojím se. Co by mi mohl udělat člověk? (Ž 118,5–6)

Bůh vysvobozuje! Vysvobozuje z hříchu i ze smrti, z těžkých okolností v životě i ze soužení. Soužení svazuje duši i celé tělo, ale Bůh odpovídá na

volání Božího dítěte a dává duši volnost. Rozvazuje pouta a uvádí nás do svobody Božích dětí. Je to svoboda, která je cele naplněná láskou, protože jenom láska přemáhá strach. Jenom láska Boží, která je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, může vyznat, že se nebojí ani smrti, ani souzení a už vůbec ne člověka. Jenom dokonalá láska přemáhá strach z lidí a místo úzkosti a sevření vede k volnosti, pokoji a službě druhým.

18. října

Lépe utíkat se k Hospodinu, než doufat v člověka. (Ž 118,8)

Není možné hledat záchranu u člověka. Tam žádná záchrana není. I kdyby to tak vypadalo, je to jen na krátký okamžik, protože člověk je jenom pára. Je úplně jedno, jestli někdo hledá záchranu věčnou nebo časnou, jestli se obrací k lidským prostředníkům a doufá ve věčnou spásu, nebo se obrací k lidem a hledá u nich časné vysvobození – ať již z těžké situace nebo z nemoci nebo z osamělosti – doufání v člověka vždycky povede k pádu a ke zkáze. Jediná naděje, kterou máme, je v Pánu Ježíši Kristu. Je to naděje, která je pevně ukotvená v nebesích, která nikdy nezklame a která nás vždycky dovede do cíle, do jeho království a jeho přítomnosti.

19. října

Hospodin je síla má i moje píseň; stal se mou spásou. (Ž 118,14)

Přesilný Jákobův je silou každého křesťana. Nejsme odkázáni na sebe, na svou sílu, na své vlastní schopnosti nebo dovednosti, ale svou sílu hledáme u Pána, v jeho veliké moci. A Bůh posiluje. Vložil do nás svého Ducha, takže můžeme směle prohlašovat, že je naší silou. V jeho síle se nemusíme bát žádného nepřítele – ani duchovního ani tělesného. Když Bůh sám je mojí silou, musí být i mou písní. Když je mé srdce naplněné jeho mocí, z mých úst mu bude znít chvála, jejímž obsahem bude on sám, jeho velikost, nádhera, moc, láska, i vykoupení. Svou mocí nás vysvobozuje z přicházejícího hněvu, proto ho oslavujeme písní a radujeme se z něj.

20. října

Kámen, jež zavrhl stavitelé, stal se kamenem úhelným. (Ž 118,22)

Ježíš Kristus je ten kámen, který ti, kdo v něj nevěří, zavrhl. Ježíš je základ, na kterém je všechno postaveno. Je kamenem úhelným, podle něhož je celá stavba rozvržena. Určuje její rozměry, její velikost, její slávu, její pevnost. Je také kamenem základním, který byl položen jednou provždy a nikdy už nemůže být položen jiný. Z něho celá stavba vyrůstá k Boží slávě. Cokoliv je postaveno na něm, přetrvává až na věčnost. On je ale také

kamenem zavrženým, tedy skálou pádu, o kterou se mnozí roztříští. Na koho padne, toho rozdrťí, kdo se mu vzepře, bude smeten. Kdo jeho zavrhuje, sám bude zavržen kvůli svému vzdoru proti Slovu (1Pt 2,8)!

21. října

Stalo se tak skrze Hospodina, tento div se udál před našimi zraky. (Ž 118,23)

Stavitelné zavrhli úhelný kámen přesně podle Božího plánu. Toho Ježíše, který dělal takové mocné činy, zatkli, mučili a rukama pohanů potupně veřejně zavraždili na kříži. Stalo se to před zraky všeho lidu a bylo to vykonáno přesně tak, jak to Boží ruka a jeho vůle předem určila (Sk 4,28). Stalo se to skrze Hospodina. Bůh Otec vylil svůj svatý hněv namířený proti hříchu svých vyvolených na Boha Syna, který zaplatil za hříchy svého lidu a stal se obětí smíření, která utišila Boží hněv. Poddal se smrti a vykoupil nás z moci hříchu i z moci smrti. Tento div je cele Božím dílem, abychom byli spaseni jenom jeho milostí a k jeho slávě.

22. října

Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho. (Ž 118,24)

Každý den je den milosti, protože stále ještě trvá čas milosti, kdy hříšníci mohou přicházet k Pánu a prosit ho o slitování, volat k němu, aby je zachránil. Je to proto, že Bůh učinil den „D“, kdy nechal pověsit svého milovaného Syna na kříž. Bůh to udělal pro svou slávu a kvůli nám, abychom mohli být spaseni. Den vraždy Božího syna, je současně dnem spásy Božích dětí, z něhož se radujeme a jáseme nevýslovnou radostí, protože Bůh naplnil všechno, co zaslíbil, dovedl do konce všechno, co si předsevzal. „Zvednu kalich spásy a budu vzývat Hospodinovo jméno“ (Ž 116,13). Bůh je má spása i moje radost.

23. října

Požehnaný, jenž přichází v Hospodinově jménu. Žehnáme vám z Hospodinova domu. (Ž 118,26)

Chvála Pánu za každého, který přichází v Hospodinově jménu! Jenom Boží dítě, které je v Kristu může přinést skutečné požehnání, které obohacuje a nepřináší žádné trápení (Př 10,22). Jenom Boží dítě je dítětem požehnání, je samo požehnané a šíří Boží požehnání i milost. Jenom Boží dítě má na rtech chválu a dobrou zprávu, v srdci vděčnost a mysl obnovovanou Božím slovem. Jenom na Božím dítěti může v plnosti spočínout také naše požehnání. Ale nikdo, kdo není skrytý v Kristu, žádné věčné požehnání nezakusí – místo něho pozná jenom hrozivou moc Boží

a nesmírnou závažnost věčného odsouzení. Pouze v Kristu samotném je možné se skrýt a stát se požehnáním pro druhé.

24. října

Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné! (Ž 118,29)

To je refrén Božího slova. Neustálé opakování pro nás, protože tak snadno zapomínáme na to, že máme Bohu vzdávat chválu. Trvalý příkaz nejenom pro Boží děti, ale pro veškeré stvoření: „Vše, co má dech, ať chválí Hospodina!“ (Ž 150,6). Trvalá připomínka toho, kdo je Bůh, kterého uctíváme a který se nám dává poznat – ve stvoření, v našem zaopatření, v Písmu, v Pánu Ježíši Kristu a v našem spasení. Jeho milosrdenství je věčné. I na věčnosti budeme Boha chválit za jeho dobrotu a za jeho nekonečné milosrdenství, v němž se rozhodl, že nás, hříšníky, zachrání ze své milosti skrze víru v Pána Ježíše Krista, toho ukřižovaného a vzkříšeného z mrtvých.

25. října

Dotazuj se na tvoji vůli celým srdcem, nedej, abych zbloudil od tvých přikázání. Tvoju řeč uchovávám v srdci, nechci proti tobě hřešit. (Ž 119,10–11)

Pro každého křesťana je velmi užitečné, když se mu stane zvykem zůstat celý den v Božím slově. Hned z rána ponořit svou mysl a své srdce do Pánova slova a nechat je tam namočené celý den. Stačí jeden krátký úsek Božího slova, nad nímž rozjímáme během celého dne – při snídani, po cestě do práce, během všech každodenních povinností i během každé volné chvíle. To slovo bude očišťovat naši mysl a proměnit naše srdce. Bůh ho použije jako mocný nástroj a ukazatel své vůle a sebe sama. Skrze tento kompas Bůh sám nedopustí, abychom sešli z jeho cesty, abychom se minuli jeho vůlí, abychom propadli hříchu. Díky Bohu za jeho Slovo!

26. října

O tvých ustanoveních přemýšlím, na zřeteli mám tvé stezky. Nařízení tvá jsou pro mne potěšením, nezapomínám na tvé slovo. (Ž 119,15-16)

Když nás Bůh zachrání svou milostí a svou mocí nám dá nové srdce, Boží slovo vstoupí do srdce nově narozeného křesťana a začne konat svou práci. Nové srdce přirozeně přijímá Boží slovo jako zdroj poznání pravdy – a to je dílo Ducha svatého. Nový křesťan jako novorozeně touží po duchovním pokrmu, duchovním mléku a později po hutném pokrmu. A tento pokrm nachází jenom v Písmu, které je zjevením pravdy o našem Pánu. Proto se každý den noříme do Božího slova, koupeme se v něm

a namáčíme do něj svou mysl, proto vyznáváme spolu s Davidem, že nezapomínáme na Pánovo slovo, ale připomínáme si ho a sytíme se jím

27. října

Otevři mi oči, ať mám na zřeteli divy ze Zákona tvého. (Ž 119,18)

Otevři mi oči! To je volání srdce, které bylo obnovené Duchem svatým. Už není v temnotě smrti ani v zaslepení hříchem, ale bylo obnovené mocí Boží, ze srdce kamenného je tu srdce masité, vyučené od Boha, osvobozené pravdou, vykoupené Kristovou krví. Takové srdci miluje Boží slovo a touží vidět víc divů z Božího zákona. Takové srdce je hladové po Božích věcech a chce se ponořit do Písma, kopat v něm a pátrat po skrytých pokladech. Hospodinovy řády jsou „nad zlato vzácnější, nad množství ryzího zlata, sladší než med, než včelí med z plástve“ (Ž 19,11). Veškeré Písmo svědčí o Pánu (J 5,39), proto jsou divy z Božího zákona tak vzácné pro Duchem svatým obnovenou duši.

28. října

Dej mi porozumět cestě svých ustanovení, chci přemýšlet o tvých divuplných činech. (Ž 119,27)

Nestačí touha znát Boha a dokonce ani vůle strávit čas nad jeho Slovem, v jeho svaté přítomnosti rozjímáním o jeho velikých činech. Neméně důležitá je totiž pokora, která ví o své neschopnosti rozumět a pochopit, která ví o duchovní temnotě, která obestírá lidskou mysl a je neproniknutelná bez Boží moci, bez Božího zásahu. Proto přistupujeme k Písmu na kolenu a voláme k Bohu, aby nám dal porozumět. Dokud nám do naší temnoty nezazáří světlo evangelia, budeme pořád jenom klouzat po povrchu a Boží divuplné činy nám budou protékat mezi prsty jako písek. Ale když se nám Pán stane světlem, vidíme světlo (Ž 36,10), a sytíme se hutným pokrmem jeho Slova.

29. října

Veď mě po cestě svých přikázání, oblíbil jsem si ji. (Ž 119,35)

„Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich“ (Ez 36,27). Jen srdce obnovené Duchem svatým může opravdu vyznat, že si oblíbilo cestu Hospodinových přikázání. Pro neobnovené srdce je taková cesta ohavností a nikdy si ji nemůže oblíbit kvůli své vzpouře proti Bohu. Ale i křesťan musí zápasit a překonávat hříšné touhy vlastní přirozenosti a někdy bude dokonce muset být jako „vůl či mezek“ ozdobený ohlávkou

a uzdou (Ž 32,9) a ranami nutit své tělo ke kázní (1K 9,27). Ale takový zápas vychází z lásky k Bohu a nakonec vždycky povede k Boží slávě a ke spasení duše.

30. října

Kéž na mě sestoupí tvé milosrdenství, Hospodine, i tvá spása, jak jsi řekl, (Ž 119,41)

Bez Božího milosrdenství je lidský život jenom chladným a temným stínem, který se rychle překllopí do tragické věčnosti naplněné beznadějí. Ale Boží milosrdenství přináší světlo života, dává smysl, pomáhá, posiluje a stará se. Boží milosrdenství vede hříšníka k pokání a k poznání velikosti Boží. Díky jeho nesmírnému milosrdenství mohou hříšníci zakoušet Boží spásu. I ona sestupuje shůry a vede k radosti. Teprve s příchodem spásy přichází trvalé světlo do lidského života, člověk poznává opravdový smysl své existence, tedy poznávat Boha a radovat se v něm, přijímá skutečnou moc, protože Duch svatý sestupuje, zapečetuje a dělá si věčný příbytek v životě ospravedlněného hříšníka, i opravdovou pomoc od Otce i Syna.

31. října

Tvá přikázání jsou pro mne potěšením, já jsem si je zamiloval. Dlaně vztahuji k tvým přikázáním, já jsem si je zamiloval, chci přemýšlet o tvých nařízeních. (Ž 119,47–48)

Křesťan miluje Boží slovo. Jeho Bible není kniha, na kterou by se někde na polici prášilo, ale je pro něj zdrojem života, zdrojem poznání Pána, světlem, které osvětluje jeho stezku. Boží Duch při znovuzrození vylil tuto lásku k Pánovu slovu do srdce věřícího spolu s důvěrou v toto Slovo. Boží dítě přijímá Boží slovo jako slovo svého milujícího nebeského Otce a touží po tom, aby se svému Otci líbilo vším, co dělá. Proto chce jednat podle Slova, proto vztahuje své ruce k Pánovým přikázáním. Slovo ho přivádí k Božímu trůnu, kde jeho milovaný Pán sedí po pravici Boha Otce všemohoucího a svou mocí v nás působí, že chceme i děláme, co se mu líbí.

1. listopadu

Tvého milosrdenství je, Hospodine, plná země, vyučuj mě v tom, co nařizuješ. (Ž 119,64)

Bůh je plný milosti a slitování. Prokazuje své milosrdenství tisícům pokolení těch, kdo ho milují a zachovávají jeho přikázání, ale viníka nenechává bez trestu (Ex 34,7). Ohlašuje své milosrdenství hned z rána, rozprostírá ho nad námi jako oblohu a naplňuje jím celou zemi. Kdyby ho

Bůh neprokazoval všemu svému stvoření, všechno by se obrátilo v zmar a zkázu. Ale Boží milosrdenství nepomíjí (Pl 3,22). A na těch, kdo Pána milují, se rozhojňuje. Bůh dal svému lidu nové srdce, které je poslušné a ochotné činit jeho vůli a vložil do nich svého Ducha, který jim dává sílu, proto chce Boží lid znát jeho cesty a s radostí po nich chodit.

2. listopadu

Nauč mě okoušet a znát, co je dobré, já tvým přikázáním věřím.
(Ž 119,66)

„... a budete jako Bůh znát dobré i zlé“ (Gn 3,5). To je první pokušení člověka ze zahrady Eden. Je to touha být jako Bůh a určovat dobré i zlé. Ale jenom Bůh sám je měřítkem dobrého a zlého, jenom on sám určuje, co je pravda a lež. Jeho charakter se zrcadlí v jeho Slově, které nám dává porozumění tomu, co je doopravdy dobré a zlé. Když chodíme vírou, máme zkušenost s Boží dobrotou, protože Bůh nám před námi napřimuje stezku, a osvěcuje ji svým Slovem a my se ve víře spoléháme ne na to, co vidíme, ne na vlastní zkušenosti nebo pocity, ale jenom na jeho Slovo, na jeho přikázání.

3. listopadu

Ruce tvé mě učinily pevným, dej mi rozum, ať se naučím tvým přikázáním. (Ž 119,73)

Každý křesťan s radostí vyznává, že to byly Boží ruce, které ho učinily jak po stránce fyzické a ve fyzickém narození, tak po stránce duchovní a v duchovním narození. Boží ruce drží každé Boží dítě a nikdy žádné nepustí. Jsou to jenom Boží ruce, které dávají každému křesťanovi pevně stát a růst v milosti a v poznání Pána. Součástí tohoto růstu je také porozumění Božímu slovu, Božím přikázáním, která jsou jako zrno zaseté na úrodnou půdu. Je to půda zúrodněná Duchem svatým, rozorávaná zkouškami života a zalévána Božím milosrdenstvím. Z takové půdy přirozeně vyrůstá poznání Boha, láska k Pánu Ježíši Kristu, i moc ke svatému životu v poslušnosti jeho přikázáním.

4. listopadu

Kéž se projeví tvé milosrdenství a potěší mě, jak jsi svému služebníku řekl. (Ž 119,76)

Jako Boží děti se můžeme a dokonce máme dovolávat Božích slibů. Bůh je věrný, a všechno, co slíbil, také splní. Jeho věrnost můžeme vidět na Pánu Ježíši Kristu. Adamovi a Evě slíbil vykupitele narozeného z ženy,

který zničí svůdce, dábla, a když se naplnil stanovený čas, poslal svého Syna, narozeného z ženy (Ga 4,4). Abrahamovi slíbil potomka, v němž dojdou požehnání všechny čeledi země, a v Kristu, který je synem Davidovým a synem Abrahamovým (Mt 1,1), nám dal všechno požehnání nebeských věcí. Davidovi slíbil potomka, který bude věčně kralovat a Pán ve svém zmrtvýchvstání usedl na Davidův trůn (Sk 2,30-31). Kéž se projeví i jeho milosrdenství v našich životech a potěší nás.

5. listopadu

Věčně, Hospodine, stojí pevně v nebesích tvé slovo. (Ž 119,89)

Chvála Pánu za jeho Slovo. V tomto světě nemá křesťan nic tak pevného a jistého, jako je Slovo živého Boha, Bible. Podle Pánových slov, Boží slovo nepomine, ani když pomine nebe a země a podle Davida je navěky pevně zakotveno v nebesích. Není síla, která by s ním mohla pohnout, která by ho mohla zneplatnit nebo jím i jen trochu otrást. Boží slovo je věčné svědectví o Pánu Ježíši Kristu, o Božím díle skrze Krista, o Boží slávě v Kristu i o vykoupení skrze jeho kříž. Boží slovo je živou vodou pro hynoucí duše, hutným pokrmem pro Boží lid a světlem, které osvěcuje cestu ospravedlněných.

6. listopadu

Z pokolení do pokolení trvá tvá věrnost, upevnil jsi zemi a ta stojí. (Ž 119,90)

Bůh je věrný! Je oddaný především sám sobě, své slávě a svému charakteru. Vždycky jedná v souladu se svým charakterem v celé jeho plnosti – a o tom je jeho věrnost. Je věrný ve svých soudech, je věrný ve své milosti. Stíhá vinu do třetího i čtvrtého pokolení, prokazuje milosrdenství tisícům pokolení těch, kdo ho milují (Dt 5,9-10). Neotálí s naplněním svých zaslíbení, ale je věrný a vyčkává, dokud nedojdou spásy všichni, kteří byli před stvořením světa zapsáni do knihy života. Jeho milost stále trvá. I když ho lidé budou svou vzpourou provokovat k hněvu, bude dál věrně jednat a ze své milosti zachraňovat každého, kdo bude vzývat jméno Pána Ježíše Krista.

7. listopadu

Jak lahodnou chuť má, co ty říkáš! Sladší než med je to pro má ústa. (Ž 119,103)

Jakou slastí je pro hladovou duši Boží slovo! Sytí i občerstvuje. Je jako chladivá studánka uprostřed parného dne. Každé slovo, které vychází z Božích úst je jako vydatný pokrm, který posílí a postaví na nohy. Srdce

těch, kdo milují Pána, touží po jeho Slovu, jejich mysl ho vyhledává a chce v něm zůstat. Jejich ústa ho s radostí vyznávají a zvěstují okolnímu světu. Životy Božích dětí jsou naplňovány Božím slovem, které v nich přebývá v celé své plnosti. To slovo je lahodné, když vchází do úst, a znamenité, když z úst vychází, aby zvalo další hladové duše do náruče Spasitele, který sám je Slovem, které se stalo tělem a přebývalo mezi námi (J 1,14).

8. listopadu

Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvětluje moji stezku. (Ž 119,105)

Jak si člověk udrží svou stezku čistou? Musí se vždy držet Božího slova (Ž 119,9). Není lepšího světla, které by prosvítlo temnotu před námi, než je Písmo, slovo živého Boha. Z něj čerpáme moudrost i pochopení cesty života, z něj se učíme pravdu sami o sobě – pravdu, kterou nezískáme zkušenostmi ani ji nenajdeme ve svém srdci, protože lidské srdce je nenapravitelný lhář (Jr 17,9). A především z Bible poznáváme pravdu o Bohu, který jediný může dát život a zachránit nás před soudem skrze kříž svého Syna, kterého poslal, aby byl obětí smíření a aby vykoupil ty, kdo byli drženi v otroctví hříchu a smrti. Kéž toto světlo osvětluje naši cestu každý den.

9. listopadu

Tvá svědectví budou mým dědictvím věčně, z nich se veselí mé srdce. (Ž 119,111)

Věčně v nebesích stojí Boží slovo (Ž 119,89). Každému, kdo miluje Boha, bude věčným dědictvím, věčnou radostí a věčným potěšením. Už jen samotný charakter tohoto svědectví, tedy skutečnost, že je věčné, nás naplňuje radostí. Je to dědictví nehynoucí a nevadnoucí, které nikdy nepomine. A co teprve jeho obsah! Svědectví o Boží milosti zapsané v Písmu je lahodným pokrmem pro každého křesťana. Odhaluje krásu a dokonalost našeho Stvořitele, učí nás o milosti a slitování našeho Spasitele a dosvědčuje vytrvalost a věrnost našeho Utěšitele. Poznáváme svého Boha v plnosti, kterou nás zahrnul v osobě Pána Ježíše Krista. Pravdivé a neomylné svědectví o něm zapsané v Písmu je naší radostí nyní i navěky.

10. listopadu

Tys má skrýš a štít můj, čekám na tvé slovo. (Ž 119,114)

Nedobytný hrad je můj Bůh! Každé pronásledované Boží dítě se utíká schovat ke svému Bohu, protože u něj je v naprostém bezpečí. „I kdyby se vzdulo mocné vodstvo, k němu nedosáhne“ (Ž 32,6). Ať již jsou to lidští pronásledovatelé, nebo jsou to okolnosti života, které nás tísní a tlačí

k zemi, nebo jsou to starosti a problémy tohoto světa, které někdy vypadají jako hrozivá nepřátelská vojska, Bůh je naší skrýší. Když ďábel obchází jako lev řvoucí, když vrhá své ohnivé střely zloby a zášti nebo se snaží zapálit oheň pokušení, Bůh je pevný štít a jeho Slovo je ostrý dvousečný meč. S Bohem statečně si povedeme!

11. listopadu

Nalož se svým služebníkem podle svého milosrdenství, vyučuj mě v tom, co nařizuješ. Jsem tvůj služebník, učiň mě rozumným, abych poznal tvá svědectví. (Ž 119,124-125)

Kdyby Bůh odňal světu své milosrdenství, svět by se ponořil do temnoty, do chaosu a do zkázy. Zvrácenost by byla tak veliká, že by nutně a bezprostředně musel následovat Boží soud. Jenom Boží milosrdenství drží svět v takovém stavu, že hříšníci mohou volat k Bohu a nacházet u něj milost. A Boží služebníci mohou být vyučováni v tom, co Bůh nařizuje. Jeho slovo je činí rozumnými, protože poznávají Boží svědectví, řády i soudy. Ve svém milosrdenství jim Bůh dává ochotné a poslušné srdce, které chce dělat to, co se Bohu líbí a co přináší užitek druhým lidem. Božím Slovem obnovují svou mysl, poznávají Boha a rostou v lásce k jeho Synu, svému Spasiteli.

12. listopadu

Kam tvá slova proniknou, tam vzchází světlo, nezkušení nabývají rozumnosti. (Ž 119,130)

Boží slovo je nejenom světlem, které osvětluje stezku člověka, ale je také světlem, které proniká do temných zákoutí lidské duše a lidského srdce. Pod nebem není nic natolik převráceného a temného jako srdce člověka (Jr 17,9). A je nenapravitelné! A přece i do této temnoty proniká Boží slovo jako meč na obě strany ostrý. Je schopné jít po rozhraní duše a ducha a rozsoudit myšlenky i touhy srdce (Žd 4,12). Kamkoliv pronikne, tam vzchází světlo a s ním přichází pravé poznání, pravda, která osvobozuje a vytrhuje člověka z temných pout staré přirozenosti. Hospodinovo slovo přináší radost srdci a porozumění mysli. Nezkušený se učí bázni před Bohem a dochází moudrosti srdce.

13. listopadu

Svou jasnou tvář ukaž svému služebníku, vyučuj mě v tom, co nařizuješ. (Ž 119,135)

„Ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář“ (Nu 6,24-26). To je vyjádření Boží přítomnosti, Boží přízně a radosti. Když Bůh odvrací svou zach-

muřenou tvář, je třeba se obávat jeho soudu, ale když ukazuje jas své tváře, čiší z ní radost a pokoj, přijetí a láska. Jsme-li v Kristu, už nikdy nespátříme hněvivou tvář svatého Boha obrácenou proti sobě – Bůh si nás zamiloval a kvůli prolité krvi svého milovaného Syna nás přijímá. Posadil nás ke svému stolu a má s námi společenství. A i když své děti musí někdy přísně vychovávat, všechn jeho hněv už byl vylit na jeho Syna a k nám je obrácena jeho jasná tvář, která nás trpělivě vyučuje jeho příkázáním.

14. listopadu

Hojný pokoj mají ti, kdo milují tvůj Zákon, o nic neklopýtanou. (Ž 119,165)

Skrze Pána Ježíše Krista jsme ospravedlněni z víry a máme pokoj s Bohem (Ř 5,5). Už nejsme jeho nepřátelé, ale nazval nás svými přáteli. A co víc – učinil z nás své děti, a jako děti Boží přinášíme pokoj lidem kolem sebe – kážeme jim evangelium, aby i oni měli pokoj s Bohem, a prokazujeme jim milosrdenství, což vede k pokoji mezi lidmi. Duchem svatým obnovené srdce dychtí po slovu života, miluje Hospodinův zákon, chce se sytit Písmem, protože z Bible poznává pravdu o svém Spasiteli. Duch svatý působí v Božích dětech lásku k Božímu slovu, a vede je ke spoléhání se na Slovo, které je světlem pro jejich nohy, takže o nic neklopýtanou.

15. listopadu

Pozvedám své oči k horám: Odkud mi přijde pomoc? Pomoc mi přichází od Hospodina, on učinil nebesa i zemi. (Ž 121,1–2)

Štíty hor jsou majestátní hradbou. Vzbuzují úžas a bázeň. Nutí nás přemýšlet o tom, kdo je stvořil, kdo je vytvaroval a vyzdvihl je z nitra země. Je dobré hledat sílu a pevnost. Je správné utíkat pod ochranu Nejvyššího a volat k němu o pomoc. I kdybychom prošli celou zemi, nikde jinde nenajdeme pomoc pro svou duši, než u Boha. Impozantní hory nám pomáhají pozvednout oči až k Bohu samotnému, ke stvořiteli nebe i země. Potřebujeme pomoc, nejsme schopní zachránit se sami ani se vysvobodit z okovů hříchu a smrti. Potřebujeme každodenní pomoc a naší jedinou nadějí je Pán sám. Od něj nám přichází pomoc. On nikdy neselže.

16. listopadu

Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. (Ž 121,5)

Žádné Boží dítě není ponechané bez ochrany, není vydané napospas světu, který míří do záhuby, ani ďáblu, který obchází jako lev řvoucí. Tím ochráncem není nikdo jiný, než Bůh sám. Bůh všemohoucí, přesilný, nepřekonatelný. Ježíš říká, že své ovce drží pevně ve své ruce a není nikdo,

kdo by je mohl z jeho ruky vyrvat – v celém stvoření není síla, která by mohla vzít Kristu to, za co zaplatil, co si vydobyl svou vlastní krví, co mu po právu náleží, co dostal Syn od svého Otce. A dodává, že „nikdo je nemůže vyrvat z Otcovy ruky“ (J 10,27–30). Náš ochránce je tím nejpevnějším štítem, jaký můžeme mít!

17. listopadu

Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i navěky. (Ž 121,8)

Hospodin je ochránce, který nikdy neselže. Může náš život vystavit zkouškám, ale jen důkaz jeho přízně a dobroty, stejně jako tomu bylo u Jóba. Je to proto, že se Bůh nestydí nazývat se Bohem těch, kteří mu důvěřují a spoléhají se na něj (Žd 11,16). Dokonce i v uragánu nejtěžších zkoušek chrání naše vycházení a vcházení. A protože on neselže, ani ti, kteří ho milují, neselžou. Možná v tomto světě zakolísají jako Jób nebo všichni ostatní svědkové víry, Abraham, Mojžíš, Samson, Jiftách nebo i Petr, ale protože Bůh je věrný, dovede dílo, které započal ve svých vyvolených až do vítězného konce. S Bohem statečně si povedeme (Ž 60,14).

18. listopadu

Vyprošujte Jeruzalému pokoj: Kéž v klidu žijí ti, kdo tě milují! Kéž je na tvých valech pokoj, kéž se tvé paláce těší klidu! (Ž 122,6–7)

David mluví o městě velkého krále, Ezechiel mluví o městě, jehož jméno bude „Zde je Hospodin“ (Ez 48,35). Jan popisuje nový Jeruzalém, který sestupuje od Boha a říká, že to je nevěsta Kristova (Zj 21,9–10). Je to místo, kde Bůh přebývá uprostřed svého lidu, což není nikde jinde než v Kristově církvi, která je jeho nádhernou a slavnou nevěstou. Ti, kdo jí milují, jsou ti, kdo milují Krista samotného, a protože byli smířeni s Bohem, mají pokoj ve svých srdcích a radují se z Boha. Vyprošujte pokoj svatému městu, Kristově církvi, abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti (1Tm 2,1–2).

19. listopadu

Naše pomoc je ve jménu Hospodina; on učinil nebesa i zemi. (Ž 124,8)

Bůh je naše pomoc velmi osvědčená. Je to pomoc, na kterou se spoléháme a na kterou se můžeme spolehnout kdykoliv. Naši pomocí je náš Stvořitel. Jenom on nás může dokonale ochránit. Nebe i země jsou dílem jeho rukou. Žádný záchvěv lidské mysli, žádné zákoutí lidského srdce neuniknou jeho zraku. Proto se nemusíme bát. Když uctíváme svého Učinitele, když přemýšlíme o díle jeho rukou, když vidíme jeho jednání

v minulosti i přítomnosti, roste naše důvěra v něj, jako v našeho Utěšitele a Ochránce. Ve své lásce, kterou cele prokázal ve svém Synu a v jeho oběti, nás povzbuzuje a posiluje, takže hledáme pomoc jenom u něj. Buď požehnáno jeho jméno!

20. listopadu

Kolem Jeruzaléma jsou hory, kolem svého lidu je Hospodin, nyní i navěky. (Ž 125,2)

Bůh je pevnou hradbou kolem svého lidu. Nepohne se, nezmění se, nebude překonán ani přemožen. On sám odděluje ty, kdo ho milují od těch, kdo ho nenávidí. Poté, co mu Bůh otevřel oči, uviděl Eliášův mládenec horu plnou koní a ohnivých vozů kolem proroka (2Kr 6,17). Jeho slova, že s námi jich je víc než s nimi, platí i pro nás. Bůh nás obklopuje a chrání. Nevzdá se nás, neopustí svůj lid ani ho nevydá nepříteli. Jeho vyvolení jsou navěky v bezpečí v důvěře v něj samotného, a nikdo je nemůže vytrhnout z Boží ruky. Bůh za nás dal svého milovaného Syna. Jak by nám spolu s ním nedaroval všechno?

21. listopadu

Hospodin s námi učinil velké věci, radovali jsme se. (Ž 126,3)

Ti, kdo patří Hospodinu a milují jeho jméno, mohou s jistotou a s důvěrou vyznávat, že „Hospodin s námi učinil velké věci“. Jenom ten, kdo zná Boha a má s ním vybudovaný důvěrný vztah skrze víru v Pána Ježíše Krista, se může radovat z toho, co do jeho života přichází. Je mnoho radostí, které nám Hospodin dává. A nemáme nic, co by nám Bůh sám nedal. A mnohé z toho jsou skutečně veliké věci – odpuštění hříchů, věčný život, nepohnutelné dědictví, trvalé přebývání v jeho přítomnosti ... Ale stejně často, ne-li častěji, přicházejí zkoušky, které prověřují náš vztah s Pánem. I to jsou veliké věci, které s námi Bůh činí, z nichž se radujeme.

22. listopadu

S pláčem nyní chodí, kdo rozsévá, s plesáním však přijde, až ponese snopy. (Ž 126,6)

Cesta následování Pána Ježíše Krista není široká a pohodlná. Taková je cesta světa. Do společenství s Ježíšem lze vejít jenom úzkou branou, skrze kterou se člověk jenom těžko prodere sám o sobě, ale s sebou nepronese nic a následovat ho jen po úzké cestě. Jenom když padne zrno do půdy a zemře, může přinést užitek. Právě tak křesťan musí umírat sám sobě, aby mohl nést věčný užitek. Toto rozsévání bolí a obvykle je provázeno

zármutkem a slzami. Po široké cestě jde totiž svět do záhuby a jen málokdo vchází úzkou branou. Ale z každého hříšníka, který se vydá za Pánem, se raduje nebe i ten, kdo s pláčem rozséval.

23. listopadu

Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé. Nestřeží-li město Hospodin, nadarmo bdí strážný. (Ž 127,1)

Pokud Bůh nezapálí oheň v lidské duši, pokud neprobudí lásku v lidském srdci, je všechno ostatní jenom marné a prázdné lidské snažení, je to náboženská snaha člověka uspokojit sebe sama. Jestliže Bůh není zdrojem, jestli není tím skutečným architektem a stavitelem, jestli sám Bůh nedodává stavební materiál a jestliže on sám není i dělníkem na stavbě, potom celá stavba skončí jako babylónská věž. Celá stavba bude jenom snahou lidské pýchy dotknout se nebe a být jako Bůh. Lidská pýcha chce, aby Bůh stál před člověkem, ale Bůh říká, že pyšní lidé budou stát před ním a nezможou se ani na slovo, protože budou přemoženi spravedlností, svatostí a slávou jeho majestátu.

24. listopadu

Hle, synové jsou dědictví od Hospodina, mzdou od něho plod lůna. (Ž 127,3)

Bůh přikázal Adamovi a Evě, aby se plodili a množili a naplnili zemi (Gn 1,28). Byli stvořeni k Božím obrazu a tímto Božím obrazem, symbolem Boží vlády, měla být zaplavena celá země. Tento Boží příkaz trvá, ale v Kristu dostává ještě další rozměr – Pán poslal své učedníky do celého světa, aby šířili evangelium a získávali mu učedníky. Jsou to Boží děti, které jsou zplozené mocí evangelia. Proto může Pavel napsat o Timoteovi, že je jeho vlastním synem ve společné víře (1Tm 1,2). Jako je radostí a požehnáním vidět vlastní syny a vnuky, je slávou a milostí vidět děti víry, nové křesťany, obrácené skrze kázání evangelia.

25. listopadu

Blaze každému, kdo se bojí Hospodina, kdo chodí po jeho cestách! Co rukama vytěžíš, budeš i jíst. Blaze tobě, bude s tebou dobře. (Ž 128,1–2)

Boží lid jsou ti – a jenom ti, kdo se bojí Boha, a chodí po jeho cestách. To jsou Boží děti, které Bůh vyrval z moci hříchu a smrti dílem Kristova kříže. Nyní žehná svému lidu. Všichni následovníci Pána Ježíše Krista jsou blahoslaveni. I když za svého života mohou procházet nejrůznějšími trápením a bolestí, přece jim patří věčná sláva. Nejsou nečinní a bez

ovoce, protože Bůh se rozhodl učinit si z nich svůj chrám a vložil do nich svého Ducha. Stvořil je k tomu, aby konali mocné skutky, které jim sám připravil. Jejich pokrmem je činit Boží vůli. Tím je nasycena jejich duše, takže dál spokojeně spočívá v Pánu.

26. listopadu

Hospodin ať požehná ti ze Sijónu, abys viděl dobro Jeruzaléma po všech dnech svého žití, abys uviděl syny svých synů. Pokoj s Izraelem! (Ž 128,5–6)

Boží požehnání spočívá na těch, kdo milují Boha, kdo uvěřili v Pána Ježíše Krista. Duchovní požehnání všech nebeských věcí (Ef 1,3) spočívá na všech, kdo byli před stvořením světa vyvoleni k tomu, aby byli svatí a bez úhony, aby byli Božími dětmi a chválili slávu jeho milosti. Bůh dává svou milost svým dětem, takže obvykle mohou spatřit Boží dobrodiní, kterým Bůh zahrnuje svou církev, nebeský Jeruzalém, mohou se radovat z díla svých rukou, ze svědectví svých úst, protože ti, kdo uvěřili na základě jejich svědectví o Kristu, nyní přivádějí další hříšníky k pokání a k víře v Pána Ježíše Krista. A Boží pokoj chrání jejich mysl i srdce v Kristu Ježíši (Fp 4,7).

27. listopadu

Z hlubin bezedných tě volám, Hospodine, Panovníku, vyslyš můj hlas! Kéž tvé ucho pozorně vyslechne moje prosby. (Ž 130,1–2)

Z nejhlubších hlubin se ozývá zoufalý hlas. Probuzená duše zjišťuje svůj bídný stav před Bohem. To je život skutečně obráceného člověka, to je duše, která miluje Boha. Náboženský člověk (tj. úplně každý člověk) volá k Bohu jenom tehdy, když se mu zdá, že ho potřebuje. Ale křesťan je člověkem, který volá k Bohu pořád. I když se topíme v hlubině, i když nás přemáhají těžkosti, i když se nám vede zle, voláme k Bohu. „Modlitba z hlubokosti přináší Bohu slávu na výsostech“ (Ch. H. Spurgeon). V temných hlubinách pod velkým tlakem se formují diamanty opravdové víry, klenoty spoléhání se na Hospodina. Ti nejlepší křesťané minulosti volali k Bohu z hlubokosti.

28. listopadu

Skládám naději v Hospodina, má duše v něho naději skládá, čekám na jeho slovo. (Ž 130,5)

Jenom u Boha je skutečné a dokonalé odpočinutí pro zoufalou duši. Když je naše duše tlačena hříchem, když je utiskována okolnostmi, když je sužovaná lidmi nebo problémy, které do našich životů přicházejí, když nenachází pokoj ani radost, musí spěchat ke Kristu, protože jenom u něj je odpočinutí. Když spočineme v něm, nacházíme nejenom odpočinek,

ale také pravdu, spravedlnost, odpuštění hříchů, radost a pokoj pro naši duši. Je to pokoj, který znamená, že všechna svá břemena jsme vložili na Pána. Naše naděje je v něm samotném. Pán Ježíš je naší kotvou, která je upevněná v nebeském přístavu a pevně nás drží, nikdy nás nepustí, nikdy nás neopustí a nikdy se nás nezřekne.

29. listopadu

Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratří bydlí svorně! (Ž 133,1)

Jak ohromné je toto zvolání! Žalmista je přemožen velikostí, kterou nelze uchopit. Nikdo nedokáže popsat nádheru, plnost, dobrotu a požehnání toho, když mezi bratry vládne jednota. Taková svornost je možná jen tam, kde vládne plnost Kristovy lásky, kde sám Pán mocí svého Ducha spojuje všechny k dokonalosti. Když je Kristus základem, na kterém se staví, stavba obstojí, když je evangelium pojátkem, které váže lidská srdce, nic nerozdělí, když je Duch svatý mocí, která buduje, není, kdo by mohl bořit. Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán (Ř 6,5). Jaké dobro, jaké blaho, když nás má tato láska ve své moci!

30. listopadu

Hospodin ti žehnej ze Sijónu; on učinil nebesa i zemi. (Ž 134,3)

Každý člověk je pod prokletím kvůli svému hříchu. Teprve když Bůh zasáhne svou mocí a přitáhne člověka ke Kristu, když mu dá nové srdce a novou přirozenost, je člověk přenesen ze tmy do světla, ze smrti do života, z prokletí do požehnání. Všechno prokletí jeho hříchu spočinulo na Kristu a bylo přikryto jeho převzácnou krví. Nyní přichází požehnání ze Sijónu, z místa dokonalé slávy, od Pána samotného. Ten, který učinil nebesa i zem, žehná svým milovaným dětem a zaplavuje je hojností své milosti a svého slitování. Stvořitel Bůh nešetří se svým požehnáním – vydal za nás svého vlastního Syna! Jak by nám spolu s ním nedaroval všechno (Ř 8,32)?

1. prosince

Chvalte Hospodina, neboť Hospodin je dobrý, pějте žalmy jeho jménu, neboť je líbezný. (Ž 135,3)

Jeho jméno je líbezný a každý, kdo ho poznal, v něm nachází zalíbení, potěšení, radost i požehnání. Není pod nebem jiného jména zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni (Sk 4,12). Jak lahodně zní jméno Ježíš každému uchu, které bylo vykoupeno z hříchu a ze smrti. Takové ucho volá jazyk k tomu, aby nepřestával chválit Pána, aby se stále znovu a znovu těšil v jeho spáse a oslavoval Boha, který je dobrý. Svou dobrotu nám

prokázal na kříži Pána Ježíše Krista. Jeho vydal jako oběť, která usmíruje náš hřích, která snímá vinu a která přivádí do náručí nebeského Otce. Bůh stvořil čas ke své slávě. Proto také celým svým životem oslavujeme Boha.

2. prosince

Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné. (Ž 136,1)

Chválu vzdejte Hospodinu! Jenom jemu patří naše chvála. Jenom Bůh je skutečně dobrý. Nikdo není dobrý, jenom on je (Mk 10,18). Proto si nikdo nezaslouží takovou chválu jako Bůh. Jemu veškerá chvála skutečně náleží. I když svou dobrotu mnohdy projevuje skrze své stvoření, chvála je nakonec jenom jeho a má směřovat jenom k němu. Celé stvoření má oslavovat svého Stvořitele, každý tvor má chválit toho, který se o něj stará a zajišťuje mu všechno, co je potřeba. Boží lid chválí svého Vykupitele. Každý den je den milosti, každý den máme všichni nejeden důvod, proč Boha chválit, každý den se k nám sklání a žehná nám. Jeho milosrdenství je věčné!

3. prosince

Jedině on koná velké divy, jeho milosrdenství je věčné. (Ž 136,4)

Kdo jiný může konat divy, kromě toho, jemuž patří všechna moc? Každý atom v tomto vesmíru se pohybuje po dráze, kterou mu Všemohoucí určil a bez jeho svolení se nikdy nevychýlí ze své dráhy. Dílo stvoření přesahuje lidské chápání. Ale když si ho připomínáme a uvědomujeme si ruku Stvořitele, docházíme moudrosti, která je shůry (Př 3,19–21). A náš úžas jen roste, protože mocí svého Ducha Bůh tvoří nové srdce v nitru hříšníka, dává nové narození a s ním víru v div divů – v zachraňující dílo Pána Ježíše Krista. Boží syn na sebe vzal hříchy svého lidu a zaplatil za ně svým životem na kříži Golgoty – zde je věčné a dokonalé milosrdenství.

4. prosince

Klaním se ti před tvým svatým chrámem, tvému jménu vzdávám chválu za tvé milosrdenství a za tvou věrnost; svou řeč jsi vyvýšil nad každé své jméno. (Ž 138,2)

Jak vzácné je Boží slovo! Jak lahodná a vyvýšená je Boží řeč. Bůh sám svou řeč vyvyšuje nad každé své jméno. Natolik si Bůh cení svého Slova, které pro nás nechal zapsat do Bible. Boží slovo navěky stojí v nebesích (Ž 119,89). Kéž je stejně pevně a nepohybně zakotvené v našich srdcích. Kéž se nevzdaluje od našich rtů, kéž mocně proměňuje naši mysl i naše jednání. To nás povede k poznání Boha, ke chvále a vyvyšování jeho

samotného, jeho dobroty, jeho lásky i milosti. Pak už se mu nepřestaneme klanět a nepřestaneme oslavovat jeho věrnost a jeho dobrotu, kterou nám prokázal, když se Slovo stalo tělem a přebývalo mezi námi (J 1,14).

5. prosince

Hospodin za mě dokončí zápas. Hospodine, tvoje milosrdenství je věčné, neopouštěj dílo vlastních rukou! (Ž 138,8)

Bůh udělal všechno, a zahrnul nás svou milostí. Připravil pro ty, které svou milostí zachránil, dobré skutky, aby v nich žili a dal jim moc Ducha svatého, aby byli schopní v nich žít. Od začátku až do konce, od předurčení před stvořením světa až do oslavení po zániku tohoto světa, je všechno jeho dílem. On za mě dokončí zápas! Jaké zalíbení! Jaká úleva! Jaká radost. Uprostřed nejtěžších bojů mohu pokojně spočinout v Pánu a spolehnout se na jeho moc. Mohu vzít jeho jho a dát mu své břemeno – k tomu mě volá, protože je neskonale milosrdný. Neopustí dílo svých rukou, ale tam, kde začal své dílo, dovede ho až do úplného konce.

6. prosince

Hospodine, zkoumáš mě a znáš mě. Víš o mně, ať sedím nebo vstanu, zdálky je ti jasné, co chci dělat. (Ž 139,1-2)

Bůh ví všechno. Bůh nás dobře zná. Nepotřebuje, aby mu o nás někdo něco říkal. Ví všechno. Zná naši minulost, přítomnosti i budoucnost – a zná ji, na rozdíl od nás, objektivně. Ale vede nás k tomu, abychom si uvědomovali, kdo jsme, ve světle toho, kdo je on, abychom nakonec my sami viděli, co je v našem srdci. Když dopustil zkoušky na Jóba, ukázalo se, co je v jeho srdci. Byla tam věrnost Bohu, i když se dostal skoro až na hranici rouhání. Ale Bůh se mu skrze to dal poznat v míře, kterou Jób nikdy předtím nezakusil. Bůh dobře ví, co v nás je, ale táhne nás do své přítomnosti a ke své slávě.

7. prosince

Kam odejdu před tvým duchem, kam uprchnu před tvou tváří? (Ž 139,7)

Není místo, kde by Bůh nebyl, kde by bylo možné se před ním schovat. Je zvláštní, že moc hříchu nám tuto pravdu zastírá! Když Adam zhřešil, chtěl se schovat před Bohem doprostřed stromová v zahradě. Je to naprosto absurdní. Na druhé straně pochopení toho, co je hřích, a jak moc jsme padlí, nás vede k tomu, že bychom nejraději utekli před Bohem, ale chápeme, že to není možné. Jonáš utíkal před Bohem, ale dobře věděl, že uprostřed bouře Bůh jde po něm. Petr, když skrze zázračný rybolov po-

znal, kdo je Pán Ježíš, padl mu k nohám a prosil ho, aby odešel, protože on, Petr, je člověk hříšný (Lk 5,8).

8. prosince

I kdybych vzlétl na křídlech jitřní záře, chtěl přebývat při nejzazším moři, tvoje ruka mě tam doprovodí, tvá pravice se mě chopí. (Ž 139,9–10)

Bohu nelze uniknout. Bloud si sice myslí, že Bůh tu není (ž 14,1), ale kdo zná Boha, dobře ví, že Bůh je všudypřítomný i vševědoucí. Není místo, kde by se někdo mohl skrýt před Boží přítomností. Ani podsvětí, říše zkázy, není bez spalujícího Božího pohledu, bez Boží svatosti. Co v podsvětí chybí, je Boží milost, jeho slitování, jeho láska a dobrota. Někdy i ten, kdo miluje Boha, přemýšlí o tom, kam uniknout, ale je to jen proto, že ďábel, hřích nebo naše lidská slabost zatemňuje věřícímu mysl a zastiňuje výhled na otevřenou náruč milujícího nebeského Otce. Skrze Pána Ježíše Krista jsme se stali Božími dětmi a máme doširoka otevřený přístup do Boží přítomnosti.

9. prosince

Tobě vzdávám chválu za činy, jež budí bázeň: podivuhodně jsem utvořen, obdivuhodné jsou tvé skutky, toho jsem si plně vědom. (Ž 139,14)

Přemýšlej nad Boží velikostí! Jeho činy budí bázeň. Bůh je nejenom stvořitel světa, ale také stvořitel každého jednoho stvoření, které povolává v bytí. Přemýšlej nad tím a žasni. Dneska dovedeme celkem dobře „technicky“ popsat, jak vzniká člověk, jak je utkán v lůně matky, jak se dělí buňky od samotného početí, jak podivuhodně je utvořen, jak vzniká jeho tkáň, kosti, kůže ... Boží slovo nám říká, že to je Bůh sám, kdo každého takto tvoří, hněte a splétá svou ohromnou mocí. Jak veliké jsou jeho skutky. Jak veliký je Bůh, který dělá takové věci! Naše srdce naplňuje bázeň, naše mysl je přemožena úžasem a naše ústa vzdávají Stvořiteli chválu.

10. prosince

Jak si vážím divů, které konáš, Bože! Nesmírný je jejich počet, sčítl bych je, ale je jich víc než písku. Sotva procitnu, jsem s tebou. (Ž 139,17–18)

Je nádherné přemýšlet o Bohu. Je vzácné přemýšlet o jeho divech – nejvíce o kříži Pána Ježíše Krista – je to nejstrašnější, ale také zároveň nejlahodnější místo, jaké je. Kristův kříž je tím nejdokonalejším předmětem našeho rozjímání. Strašlivé místo Božího hněvu, nádherné místo přemáhající Boží lásky. Trpící Spasitel, Bůh sám a dokonalý člověk. Bůh vylil svůj hněv na svého Syna a usmířil svět se sebou. Každý večer může být zakončen takovým rozjímáním. Není třeba plnit svou mysl světskými

věcmi ani zážitky prožitého dne. Místo toho ji můžeme vést k divům, které Bůh koná a upokojit svou duši chválou Vykupitele. A po procitnutí s radostí vyznáme, že Bůh je s námi a my s ním.

11. prosince

Hospodine, k tobě volám, pospěš ke mně, dopřej sluchu mému hlasu, když tě volám! Jako kadidlo ať míří má modlitba k tobě, pozdvižení mých rukou jak večerní oběť. (Ž 141,1–2)

Stejně jako učedníci, i my máme jenom jednu jedinou odpověď ohledně našeho vztahu s Pánem: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života. A my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží.“ (J 6, 68-69). Pán má slova věčného života. Pánu patří všechna sláva. Jenom on má moc zachránit a vytrhnout ze smrti a z věčného odsouzení v pekle. Jemu patří naše uctívání. Jenom on slyší mé modlitby a jenom on je schopen na ně odpovědět, vyslyšet je a naplnit je. Skrze Krista a v Kristu samotném přináší Bůh dokonalou odpověď všem, kdo k němu volají, kdo v něho věří a spoléhají na dílo jeho milosti.

12. prosince

Hospodine, slyš mou modlitbu, přej sluchu mým prosbám, odpověz mi pro svou pravdu, pro svou spravedlnost. (Ž 143,1)

Pán Ježíš Kristus je „cesta, pravda i život“ a „nikdo nepřichází k Otci, než skrze něj“ (J 14,6). Pravda a právo – to jsou „životní podmínky“ Kristova království. Kam přichází, přináší světlo pravdy, která osvobozuje, a moc spravedlnosti, která vede k životu. Protože Bůh je pravdivý a spravedlivý, vyslychá modlitby svých svatých. Jejich modlitby nezůstanou nevyslyšené, ale zjedná právo svým vyvoleným, kteří k němu dnem i nocí volají a zastane se jich (Lk 18,7–8). Bůh je věrný a vždycky jedná ke své slávě podle svého Slova a naplňuje všechno, co slíbil. Není vzdálený ani neochotný, ale jako milující Otec spěchá vstříc svým dětem a jejich prosbám a s radostí na ně odpovídá.

13. prosince

Ohlas mi zrána své milosrdenství, neboť doufám v tebe. Dej mi poznat cestu, po níž mám jít, neboť k tobě pozvedám svou duši. (Ž 143,8)

Bůh je milosrdný a milostivý. Bůh se dává poznat těm, kdo ho usilovně hledají. Bůh ohlašuje své milosrdenství těm, kdo v něho věří a poléhají na něj. Jestliže někdo hledá Pánovu tvář od samotného rána, Bůh se mu dá poznat – dá mu poznat hojnost své milosti, velikost svého slitování i hloubku svého milosrdenství, dá mu poznat cestu, po které má kráčet a násled-

dovat Pána Ježíše Krista. Duše takového člověka spočine v Bohu a bude naplněna pokojem a radostí z Ducha svatého. Nebude ubitá a zničená, ale bude se pohybovat po nebeských výšinách (Ab 3,19) a bude s odvahou šlapat po veškeré síle nepřítele (Lk 10,19).

14. prosince

Nauč mě plnit tvou vůli, vždyť jsi můj Bůh. Kéž mě tvůj dobrotivý duch vede po rovné zemi! (Ž 143,10)

Pro Pána Ježíše Krista bylo plnění vůle jeho Otce pokrmem, kterým se vždy sytil (viz J 4,34). Nikdy to nebylo jinak. A i když na něj ďábel útočil v getsemanské zahradě a pokoušel ho k tomu, aby se vyhnul kalichu, který byl pro něj připraven, Pán Ježíš nakonec pokorně vyznal: „Ne jak já chci, ale jak ty chceš, Otče.“ (Mt 26,39). Ale pro nás nikdy nebylo přirozené plnit Boží vůli, proto se musíme spolu s Davidem modlit, aby nás to Bůh sám naučil. Už nám dal nové srdce, které na rozdíl od toho starého, kamenného, touží plnit Boží vůli a je schopné ji naplňovat. A Bůh sám v nás působí, že chceme i činíme, co se mu líbí (Fp 2,13).

15. prosince

Blaze lidu, jehož Bohem je Hospodin! (Ž 144,15)

Z hrstky ustrašených učedníků, kteří se skrývali za zavřenými dveřmi v den, kdy byl náš Pán vzkříšen, je tady národ svatý, který je rozšířený po celém světě. Ano, ještě je pár míst, kde evangelium ještě nikdy nezaznělo, a konec konců na každém místě musí evangelium zaznít pro každou další generaci, ale Kristova církev roste a šíří se, činí učedníky a naplňuje zem slávou evangelia Kristova. Jsme-li Kristovi, jsme národem, jehož Bohem je Hospodin. Jsme blahoslavení. A proto máme nést dobrou zprávu dál, přinášet pokoj a radost z Ducha svatého lidem kolem nás. Čím je naše doba zmatenější a náročnější, tím víc potřebuje světlo evangelia, milost, pokoj a Kristovu lásku.

16. prosince

Veliký je Hospodin, nejvyšší chvály hodný, jeho velikost nelze vyzpytovat. (Ž 145,3)

„Jeho velikost nelze vyzpytovat“ – to krásné staré české slovo ‚zpytovat‘ znamená promýšlet, uvažovat, hodnotit. Dnes se používá ve vztahu ke svědomí, ale dříve bývalo běžným synonymem ke slovu zkoumat. A v tomto verši ho překladatelé použili v souvislosti k Boží velikosti. Boží velikost nelze prozkoumat. David neříká, že bychom neměli Boží velikost poznávat – musíme! Bůh je velký, a čím více se snažíme prozkoumat jeho velikost,

tím více žasneme nad jeho nádherou a slávou, tím více jsou naše ústa naplněna chválou a naše mysl přemožena jeho nádherou. David nás volá k tomu, abychom se snažili poznat Boha, pochopit jeho nekonečnou velikost a byli ohromeni, přemoženi a prostoupeni jeho dokonalostí.

17. prosince

Všechna pokolení chválí tvoje skutky zpěvem, hlásají tvé bohatýrské činy. (Ž 145,4)

Bůh světil lidem požehnaný dar – chválit jeho skutky zpěvem. Slovy písní máme promlouvat k sobě navzájem, povzbuzovat se a napomínat (Ko 3,16 KRAL). Je to milost, dar i příkaz. Radostná chvála rozezná lidské srdce, takže ústa přetékaají chválou a hlásají Hospodinovy bohatýrské činy. Žádné pokolení nezůstane bez této chvály, protože v každém pokolení má Bůh ty, kteří jsou mu milí, které povolal ke spáse skrze víru v Pána Ježíše Krista, kterým dal nové srdce a do úst jim vložil novou píseň. Dokud bude svět světem, píseň chvály bude znít z úst Pánových svatých – a až tento svět pomine, jako hukot mohutných vod a dunění hromu zazní oslavná chvála našemu Bohu (Zj 19,6).

18. prosince

Budou šířit vše, co připomíná tvoji velkou dobrotivost, budou jásat, jak jsi spravedlivý. (Ž 145,7)

Nikdo jiný než Boží lid nemůže skutečně vypravovat o Boží dobrotě. Bůh svou dobrotu prokazuje úplně všemu stvoření a každá bytost v tomto světě by mohla vypravovat o tom, jak je Bůh dobrý a štědrý. Ale hřích, který do světa vstoupil skrze Adama a Evu, zaslepuje oči, otupuje mysl a zavírá ústa, takže padlé stvoření si nepřipomíná Boží dobrotu ani nejásá nad tím, že Bůh je skutečně spravedlivý. Jenom vykoupení Boží mohou jásat nad jeho spravedlností, protože díky ní jsou vykoupeni ze smrti a zachráněni před přicházejícím Božím hněvem skrze oběť Pána Ježíše Krista. Proto s radostí šíří dobrou zprávu o spasení z milosti skrze víru v Pána Ježíše Krista.

19. prosince

Hospodin je ke všem dobrotivý, nade vším, co učinil, se slitovává. (Ž 145,9)

Boží dobrota přesahuje lidské chápání. Bůh vytrvale prokazuje dobro celému svému stvoření, každému člověku, který se ve svém hříchu staví proti Bohu a jeho Spasiteli. Všemmu svému stvoření poskytuje všechno, co potřebuje, „i krkavčím mláďatům, když křičí“ (Ž 147,9), a nad to, se nad každým tvorem slitovává. Bůh je plný milosti a slitování. Kdokoliv by

k němu chtěl přijít v pokání a prosit ho o milost, toho vyslyší, tomu odpoví, toho zachrání. A stejně jako naplňuje fyzické potřeby lvíčat nebo krkavců, naplňuje také duchovní potřeby lidí – připravil plán spasení, zajistil Spasitele, zaslíbil ho, poslal ho a přijal jeho vykupující oběť, která usmířila jeho hněv, vzkřísil ho z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích.

20. prosince

Hospodin je spravedlivý ve všech svých cestách, milosrdný ve všech svých skutcích. (Ž 145,17)

Ta nejstrašnější pravda o Bohu se tady snoubí s tou nejkrásnější. Bůh je naprosto spravedlivý! Kdykoliv toto slyšíme, vzbuzuje to v našich životech bázeň a v mnoha ohledech nás to ochromuje, protože to znamená, že před Boží tváří neobstojí nic tak nespravedlivého a nedokonalého jako jsme my. Ale Bůh je milosrdný ve všech svých skutcích, proto poslal svého Syna, aby byl Spasitelem světa, aby zachránil, očistil, posvětil a přijal takové hříšníky, jako jsme my, jako jsem já! To je zpráva, která naplňuje naše srdce radostí a chválou, která rozehřívá naše studené srdce, která ohromuje naši omezenou mysl, která probouzí naši duši a vede nás k radostnému uctívání Pána. Haleluja!

21. prosince

Hospodin je blízko všem, kteří volají k němu, všem, kdo ho volají opravdově. (Ž 145,18)

Bůh má zálibení v opravdovosti srdce. Dává se nalézt těm, kdo ho hledají celým svým srdcem. Je jim blízko, protože volají opravdově. Odpovídá, protože jsou to lidé, kteří rozumí své bídě a svému zoufalství – jsou to ti skuteční „chudí v duchu“ (Mt 5,3). Zdeptaným a zkroušeným srdcem Hospodin nepohrdá (Ž 51,19). Sám Pán Ježíš nás povzbuzuje, abychom hledali Boha tak dlouho, dokud se nám nedá nalézt, abychom volali, dokud neodpoví, abychom tloukli, dokud nám nebude otevřeno (Mt 7,7–8). Jak lahodná jsou to slova z úst toho, který o sobě říká, že je Pravda! Můžeme se radovat a v pokoji spočinout v jeho náruči, těšit se z jeho blízkosti a být ujištěni jeho přízní.

22. prosince

Všechny, kdo ho milují, Hospodin ochraňuje, ale všechny svévolníky vyhlazuje. (Ž 145,20)

Křesťan je člověk, který miluje Boha. Nemiluje svou představu o Bohu (tedy modlu své mysli), ale v Písmu zjeveného trojjediného Boha, který se nám dal v plnosti poznat ve svém Synu, v Pánu Ježíši Kristu. To je člověk,

který má nové srdce stvořené Bohem, byl ospravedlněn z milosti skrze víru v Pána Ježíše Krista a miluje Boha. Je to Boží dítě, k němuž se Bůh sklání jako milující Otec ke svému děťátku. Každého ze svých maličkých Bůh ochraňuje, žádného z nich neztratí, ani jednoho od sebe nikdy nevyžene, ale všechny je střeží jako zřítelnici oka. Ti, kdo nemilují Boha, tedy všichni svévolníci, však budou vyhlazeni – budou jako neužitečné plevy, které spálí ničující oheň přicházejícího Božího soudu.

23. prosince

Haleluja. Chval, duše má, Hospodina! Hospodina budu chválit po celý svůj život, svému Bohu zpívat žalmy, co živ budu. (Ž 146,1-2)

Pohleďte na ta silná slova! Všimněte si té veliké výzvy – chval duše má Hospodina! Žalmista se nebojí tak velkého slibu, že bude chválit Boha, co bude živ. Jak pevná víra může něco takového říci? A jaká jistota číší z těchto slov. Pán Ježíš nás povzbuzuje svými slovy: „Kdybyste měli víru jako zrnko hořčice ...“ (Lk 17,6). Kéž bychom měli alespoň takovou víru! Musíme volat k Pánu, aby pomáhal naší nedověře (Mk 9,24), aby naše víra neselhala a my mohli být posilou pro své bratry (Lk 22,32), aby nám dával více víry (Lk 17,5). A Pán s radostí pozvedne náš zrak vzhůru, a naplní naše srdce radostí, chválou i odvážným vyznáním víry.

24. prosince

Blaze tomu, kdo má ku pomoci Boha Jákovova, kdo s nadějí vzhlíží k Hospodinu, svému Bohu. (Ž 146,5)

Chválu vzdejte Bohu nebes – on je milosrdný a dobrý, v něm je všechna naše naděje stejně, jako všechno požehnání duchovních věcí. Ta naděje je ukotvena v nebesích a my jsme v této naději pevně a naprosto jistě zakotveni. Kotevní lano naší víry je pevně zachyceno v samotné svatyni svatých, na Božím trůnu v nebesích, po pravici našeho nebeského, tedy v Pánu Ježíši Kristu. Svou obětí nás očistil ode všech našich hříchů, jeho krví jsme byli obmyti a posvěceni, takže můžeme přicházet až před svatou Boží tvář. Proto den za dnem vzhlížíme vzhůru, kde náš Pán sedí po pravici Otce a těšíme se na zjevení jeho slávy, protože potom už budeme navždy jenom s ním.

25. prosince

Hospodin bude kralovat věčně, Bůh tvůj, Sijóne, po všechna pokolení. Haleluja. (Ž 146,10)

Hospodin je Bůh věčný. Bible začíná slovy „na počátku Bůh ...“ (Gn 1,1). Počátek se odvíjí od Boha. Byl na počátku a byl před počátkem. V poslední

kapitole Písma čteme jiné prohlášení z úst Pána Ježíše Krista, Božího syna: „Já jsem Alfa i Omega, první i poslední, počátek i konec.“ (Zj 22,13). Bůh byl, je a bude. Proto se dává Mojžíšovi poznat slovy „Jsem, který jsem“ (Ex 3,14). Vždycky byl a vždycky vládl. Je věčným králem. Panuje v každém pokolení a drží celé své stvoření svou pevnou rukou. Uprostřed všech bouří nynějšího života máme pevný bod – Boha, který věčně kraluje. Jeho vládu nikdy nic neohrozí, a proto mu vždycky za všechno vzdáváme chválu.

26. prosince

Uzdravuje ty, kdo jsou zkruseni v srdci, jejich rány obvazuje. (Ž 147,3)

„Léčí zlomená srdce.“ To jsou srdce těch, kteří poznali hrůzu svého hříchu, odpornou nechutnost své vzpoury proti Bohu a prosili Boha za odpuštění. A Bůh uzdravuje! Obvazuje naše rány. Je milosrdný a laskavý. Dobře ví, jak jsme zoufalí, bídí, jak jsme převrácení, naštvaní a neschopní zbavit se svého hříchu, svého zranění. On s láskou vyčistí naši ránu, jako milosrdný Samařan vyčistil rány toho zbitého člověka a ovázal je. Bůh to dělá s námi. Dělá to s naším srdcem, s naší duší. A bude to dělat tak dlouho, dokud budeme v tomto těle, protože právě tak dlouho budeme potřebovat uzdravení a ovázání svých ran. Jen on má tu moc to udělat a za to mu patří chvála.

27. prosince

On určuje počet hvězd, on každou vyvolává jménem. Velký je náš Pán, je velmi mocný, jeho myšlení obsáhnout nelze. (Ž 147,4–5)

Bůh řekl Abrahamovi, aby spočítal hvězdy na nebi. Právě tolik bude jeho potomků. Věřící v Krista jsou těmi skutečnými potomky Abrahama. Kolik těch hvězd je? Jako zrníček písku na mořském břehu. Není možné je spočítat. Jan viděl v nebi nespočetný zástup vykoupených, kteří chválí Boha (Zj 7,9). Bůh zná každou hvězdu jménem. Bůh zná každého vykoupeného jménem. Nejenom, že o něm ví, ale zná ho, jako dobrý pastýř zná svou ovečku. O každé ví všechno, rozpozná jednu od druhé, zná jejich vlastnosti. Každého z nás zavolal jménem a přivedl ke Kristu. S každým jedinečně jedná, každý má jeho individuální péči a zájem. Velký je náš Bůh, je velmi mocný. Haleluja!

28. prosince

Hospodin má zalíbení v těch, kdo se ho bojí, v těch, kdo čekají na jeho milosrdenství. Jeruzaléme, chval zpěvem Hospodina, chval, Sijóne, svého Boha! (Ž 147,11–12)

David byl muž podle Božího srdce, protože se bál Hospodina. Jeho srdce bylo naplněné bázní a čekal na Boží milosrdenství. A Hospodin vybuďoval

Jeruzalém, Davidovo město. Jeruzalém i Sijón jsou starozákonní obrazy, které ukazují na Kristovu církev, na vykoupený Boží lid, na ty, kdo z celého svého srdce milují Boha. Hospodin buduje Jeruzalém – svaté město postavené z živých kamenů na úhelném kameni, Pánu Ježíši Kristu. Proto ho Boží lid, křesťané, vykoupení, chválí zpěvem. Jejich srdce jsou naplněná vděčností, protože je Bůh ze své lásky zachránil. Neudělal to skrze skutky, neudělal to skrze druhé lidi nebo nějaké prostředníky, ale udělal to jenom on sám, svou mocí a ze své milosti.

29. prosince

At chválí Hospodinovo jméno, pouze jeho jméno je vyvýšené, jeho velebnost je nad zemí i nebem. (Ž 148,13)

Jenom on je navěky Pán, jenom jemu patří chvála, jenom jeho jméno je vyvýšené. Je to podivuhodné jméno, které Bůh vybral pro svého jediného Syna, je to jméno nad každé jméno. Jednoho dne Bůh srazí každé koleno na nebi, na zemi i pod zemí a zjevením velikosti Božího syna donutí každý jazyk vyznat, že Ježíš Kristus je Pán (Fp 2,9-12). Ale Hospodinovi vykoupení už nyní chválí jeho jméno, oslavují jeho velebnost, radují se z jeho velikosti a těší se v jeho světle. Boží děti zpívají k oslavě Boží, jejich srdce přetéká vděčností a jejich jazyk plesá, protože poznali Pána a zakusili jeho milost, vyznali ho jako Pána a byli zachráněni pro věčnost.

30. prosince

Hospodin má ve svém lidu zalíbení, pokorné oslaví spásou. Věrní at jásají v slávě, at plesají na svých ložích. (Ž 149,4–5)

Je zajímavé, že celá řada Žalmů je určená k rozjímání na loži – at již před usnutím nebo v průběhu noci. Věrní plesají na svých ložích, protože znají Hospodina zástupců, znají Pána, který je zve k tomu, aby u něj složili svá břemena a odpočinuli si od svého pachtění. Boží lid patří tomu, který je Pánem nad sobotou, skrze něhož vcházíme do věčného odpočinutí a spočinutí v Bohu. Kdokoliv k němu přichází, může začít jásat ve slávě, protože složil všechny své hříchy u paty jeho kříže a stal se milovaným Božím dítětem, v němž má Bůh zalíbení. To jsou lahodná slova, která rozechřívají srdce Božích dětí láskou k jejich Vykupiteli.

31. prosince

Všchno, co má dech, at chválí Hospodina! Haleluja. (Ž 150,6)

Hospodin je hoden chvály. Chválit Boha je morální povinností každého stvoření. Není větší, slavnější ani lepší a dokonalejší bytost, než je Bůh.

Proto mu patří všechna chvála. Proto je hříchem nechválit Boha a neradovat se z něj. Bůh si zaslouží chválu a uctívání od svého stvoření. A kromě povinnosti, která vyplývá z toho, kdo je Bůh, je tady také příkaz určený všemu stvoření, které má dech – ať chválí Hospodina! Odmítnout přinášet Bohu tuto chválu, nebo dokonce zakázat chválit Boha je nejenom projevem vzpoury, ale také aktem neposlušnosti. Oslavovat Boha a radostně ho chválit znamená poznávat, kdo Bůh je a s vděčností v srdci se klanět svému stvořiteli, majiteli a vládci.

